MARJORIE WARBY

Să înceapă spectacolul!

Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA JITARU

ALCRIS

Romance

Prolog

Matthew Sullivan, alături de Lawrence Wrestbrook – proprietarul *Circului Regal* – privea spre pistă, teribil de emoţionat.

Prieteni dintotdeauna, cei doi bărbaţi vorbeau fără să-şi desprindă privirea de ceea ce se întâmpla în faţa lor. Mirosul caracteristic al circului, ritmul rapid în care se succedau diferitele numere, activitatea febrilă din culise, visul tuturor copiilor devenise realitate cotidiană pentru Lawrence.

Dar magia continua să-şi exercite puterea. Caleidoscopul ameţitor al costumelor, strigătele animalelor, refrenele orchestrei smulgeau iubitorilor de circ exclamaţii şi suspine de plăcere.

Deodată, se făcu linişte. Aşteptarea, întreruptă ici-colo de câte o tuse nervoasă, deveni insuportabilă.

Lumina începu să scadă.

Singur, foarte sus sub cupolă, un proiector orbea ochii măriţi de uimire ai publicului. La vreo treizeci de metri de sol, balansul unui trapez captiva atenţia publicului din ce în ce mai nerăbdător!

La apariţia Lolei, spectatorii, **într-**un glas, o aclamară şi aplaudară frenetic.

Era ea zeiţa care, doar cu zece minute înainte, îi entuziasmase în numărul ei de acrobaţie aeriană.

Câtă măiestrie a tehnicii acrobatice! Câtă graţie! Era ca o pasăre ce zbura printre corzile suple; reuşise să-i cucerească şi pe cei mai blazaţi spectatori.

Chiar şi Matthew, obişnuit totuşi cu aceste acrobaţii aeriene, îşi simţise inima bătând cu putere apoi îngheţând la vederea micuţei zâne care sărea de la un inel la altul,

fără plasă. La înălţimea aceasta, la viteza aceasta, greşeala ar fi fost ucigătoare.

Şi iată că ea revenea, de această dată însoţită de familia ei…

Lola, o fragilă apariţie blondă şi efemeră, se înălţă pe piedestalul ei, apoi se întoarse spre public, cu zâmbetul pe buze, fericită, împlinită. Lola Ross se hotărâse să părăsească *Circul Regal*, şi pentru ultima ei reprezentaţie, fusese un triumf!

Partenerul şi soţul ei în acelaşi timp îi atinse fruntea cu un sărut tandru şi complice. Sub ei, miile de spectatori aplaudau frenetic şi-şi exprimau bucuria de a fi văzut, o dată în plus, acest spectacol extraordinar.

Prezentatorul anunţă, cu o voce de stentor, începutul numărului, urmat de o puternică răpăială de tobe.

— Doamnelor şi domnilor, trupa de zburători Rossini…

Restul anunţului fu acoperit de urletele dezlănţuite ale mulţimii.

— Să înceapă spectacolul!

În bătaia tobelor, Lola şi ceilalţi, *Rossini zburători* se lansară, sfidând legile gravitaţiei. Triple salturi periculoase, saltul îngerului, piruete aeriene, rotaţii în jurul barelor de lemn… Trupurile încordate zburau ca fermecate.

Spectatorii, tehnicienii, directorul, cu mic cu mare, toţi îşi ţineau răsufrarea. Iar Matthew, cuprins de extraordinara magie a clipei, îşi muşca buzele, fascinat, uimit şi îngrijorat ca un copil.

Apoi, veni saltul final. Lola trebuia să se arunce în gol, înainte de a găsi în aer mâinile întinse ale soţului ei.

Într-o linişte apăsătoare, tânăra artistă înaintă spre trapezul central, se pregăti, apoi se aruncă în gol. Sigur pe el, soţul ei aşteptă ca să zboare cu mâinile întinse în întâmpinarea soţiei sale, când ea îi va face semnul convenit. Gata! El se lansă la rândul lui şi… catastrofă!

Într-o oribilă fracţiune de secundă, fu sfârşitul…

Trupurile celor doi se loviră la jumătatea cursei. Apoi, după o cădere rapidă, se prăbuşiră. Din fericire, pentru acest număr mai mult decât periculos, fusese întinsă plasa.

O văzură pe Lola mişcâ**ndu-**se uşor. Cât priveşte soţul ei, acesta rămânea înfiorător de nemişcat!

În vreme ce echipa de salvare se repezea spre locul tragediei, actorii numărului următor, *Elefanţii doamnei Rossi*, îşi luară locurile în faţa publicului.

În cea mai pură tradiţie a circului, spectacolul continua…

*

* * *

Cu inima strânsă, Matthew îl urmă pe Lawrence care se repezise spre locul unde zăcea micuţa zână. Îi puse o mână liniştitoare pe frunte şi-i mângâie uşor obrajii scăldaţi în lacrimi. Lola ridică pleoapele, privirile li se întâlniră şi inima tânărului încetă să mai bată.

Lovit în plin de verdele intens al ochilor ei, nu reuşea să-şi desprindă privirea. Un zâmbet slab flutură pe buzele rănitei şi, când brancardierii se îndepărtară cu preţioasa lor povară, el îi conduse cu gândul.

— Dacă pot să fac ceva pentru tine, spune-mi.

Matthew puse o mână compătimitoare pe umărul prietenului său şi se întoarse agale spre casă, obsedat de o anume privire…

Capitolul 1

Palm Valley, Florida.

Octombrie, doi ani mai târziu.

În mijlocul salonului, Lola, strângând în mâini o geantă uriaşă acoperită cu petice multicolore cusute cu mâna, captiva atenţia generală. Nu se auzea niciun scârţâit de scaun, niciun oftat, niciun chicot. Copiii, nemişcaţi, o devorau din priviri pe această femeiuşcă nostimă.

Paltonul pestriţ, mult prea larg, atingea pământul. O fustă albastru-închis, îi ascundea pe jumătate şosetele roşii. O pălărie veche, uşor turtită, cu o pană verde înfiptă

în margine, acoperea o coamă de bucle blonde.

Chiar dacă părea deplasată în acest salon elegant, Lola se simţea foarte în largul ei, afişând o expresie fericită şi tristă în acelaşi timp, mândră sau patetică.

— Atenţie! Atenţie! Copii! Ia să vedem ce avem aici?

Un râs general umplu încăperea. Lola, clovnul, oftă zgomotos, lăsă să-i cadă pe covor geanta peticită şi-şi aruncă paltonul cel pestriţ cât colo. Fascinaţi, spectatorii nu-şi luau ochii de la ea. Ce-o să scoată oare de prin buzunare?

— Abracadabra, abracadabra!

Îşi răsuci de trei ori pălăria şi din palma ei răsări un nufăr uriaş. Ţopăind vesel, se apropie de o fetiţă cu ochii uimiţi.

— La mulţi ani, Amanda! Din partea clovnului Rossi!

Ochii Amandei străluciră de emoţie.

Cu o mişcare rapidă, Lola sări înapoi, îşi scoase pălăria şi din buclele-i aurii se răspândi în încăpere o ploaie de paiete. Izbucniră exclamaţii de admiraţie.

„La mulţi ani!” strigară în cor copiii entuziasmaţi. În faţa acestei zarve bruşte, Lola se prefăcu pe loc că o ia la fugă. Pantofii ei imenşi se încurcară în curelele genţii, şi clovnul căzu pe spate, cu picioarele în sus, lăsând să se vadă un jupon de dantelă roz. Cu gura larg deschisă, „îngrozită”, Rossi se grăbi să-şi tragă fusta largă peste picioare, cu un gest ştrengăresc.

Încăperea răsună de hohote de râs gălăgioase. Lola se dăruia fără reţineri acestor copii, răsplăti**ndu-**i cu numere de magie, cu salturi groteşti, cu grimase nostime cu singurul scop de a auzi răsunând aplauzele lor, ţipetele de bucurie, râsetele necontenite a acestei mulţimi în delir.

În astfel de clipe, Lola îşi uita grijile şi suferinţele pentru a se consacra doar acestor mutriţe vesele făcând o mulţime de jocuri cu baloane colorate şi flori multicolore din hârtie. Dar când clovnul îşi termina numărul, saluta şi pleca, vraja dispărea şi revenea la amara realitate.

— Poftiţi la masă, copii!

Annabel Williams îi adună pe toţi în grădină apoi se întoarse înspre prietena ei.

— Zău că nu înţeleg cum de nu-ţi scrânteşti gleznele cu tumbele tale!

— Crede-mă, mâine voi resimţi toate aceste căzături, îi răspunse Lola frecâ**ndu-**se pe mijloc.

— Vrei să rămâi la prânz? Copiilor le-ar plăcea la nebunie, şi… ajutorul tău mi-ar fi de folos!

— Aş vrea, Annabel, dar este imposibil. Au o mulţime de lucruri de rezolvat înainte să sosească vărul tău, după-amiază.

În timp ce adună lucrurile lui *Rossi*, *clovnul*, Lola se înfioră uşor la gândul schimbărilor şi a altor încurcături care se anunţau.

— Bine, atunci ce-ai zice de un prânz la *Ocean Club*, săptămâna viitoare. Am un nou bucătar şi după cum se zvoneşte, mâncărurile lui sunt excelente.

Neauzind răspunsul vag aprobator al Lolei, Annabel continuă:

— Face nişte fructe de mare în sos de vin, o minune!

— Extraordinar, îmi plac la nebunie! răspunse Lola mai mult decât distrată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lola! Ce se întâmplă? Ce te preocupă în aşa măsură? Nu cred că sosirea lui Matthew şi a copiilor, totuşi!

Annabel nici nu-şi închipuia cât de bine nimerise!

Tânăra deschise portiera şi-şi aruncă geanta pe scaunul pasagerului.

— Mi se pare o reacţie firească, nu crezi? îmi place să locuiesc la *Porterie*. În plus, Bruce şi cu mine întreţinem de mai bine de doi ani proprietatea Sullivan. Şi iată că vărul tău, Matthew Sullivan debarcă pe neaşteptate. Am dreptul şi eu să-mi pun nişte întrebări, nu? Fără să mai pun la socoteală droaia de copii care-l însoţesc.

— Exagerezi, Lola, copiii lui Matthew sunt adorabili.

De nenumărate ori, Annabel nu mai contenise să-i laude pe copiii vărului său. Lola avea impresia că deja îi

cunoaşte de multă vreme. Mai întâi pe Rusty, de cincisprezece ani, înnebunit după chitară şi baterie. Venea apoi Julie, de treisprezece ani, în plină criză de adolescenţă şi care îşi manifesta toată pasiunea ocupâ**ndu**-se de cai. Şi în sfârşit, micuţa Jenny, de zece ani, o împătimită a acrobaţiei, a dansului clasic… şi a altor prostii de tot felul!

— De fapt, nu copiii mă îngrijorează cel mai mult, mărturisi până la urmă Lola.

— Cu atât mai bine. Ei te adoră şi tu la fel. Rămâne aşadar Matthew.

Lola se mulţumi să facă o grimasă.

— În cazul acesta, eşti într-adevăr nedreaptă! Cine ţi-a oferit să locuieşti în căsuţa de pe proprietatea lui, acum doi ani? Şi cine m-a sunat după ce te-ai mutat acolo ca să mă roage să mă ocup de tine, să te prezint vecinilor, să-ţi arăt zona, să te informez despre toate adresele utile? Ce vrei mai mult?

— Dar dacă vărul tău va angaja o guvernantă pentru copii, unde o va găzdui dacă nu la *Porterie*?

— După părerea mea, va căuta una de prin partea locului. Şi încetează să te mai chinuieşti atâta. Oricum, dacă Matthew ar fi vrut să recupereze *Porterie*, ai fi aflat până acum!

— Probabil că ai dreptate. În fine, m-aş simţi mai bine poate dacă l-aş cunoaşte.

— Dar l-ai cunoscut, nu?

— Haide, Annabel! Fii serioasă, eram întinsă pe o brancardă, aproape inconştientă, după ce căzusem. Eu n-aş numi asta „a-l cunoaşte”, cu atât mai mult cu cât n-a catadicsit să-mi facă vreo vizită la spital. Când trece pe acasă, ai crede că se încuie în buncărul lui şi apoi pleacă din nou înainte să i se remarce prezenţa. De la sfârşitul lucrărilor de restaurare, se poate spune că nimeni n-a locuit în proprietatea aceea.

— Moartea Jessicăi l-a distrus total. **S**-a schimbat enorm. Nu mai scrie. Dar cred că începe să-şi revină şi

trebuie să spun că sunt bucuroasă că tu locuieşti acolo pentru că toate celelalte femei care-i dau târcoale nu visează decât să-l seducă şi cu siguranţă nu din dragoste.

Era absolut firesc, se gândi Lola. Văduv neconsolat, Mathew Sullivan, scriitor renumit, era în acelaşi timp celebru, bogat şi de o incredibilă frumuseţe. O partidă excelentă!

Înainte să pornească maşina, Lola aruncă o privire înspre cutia de carton cenuşiu aflată pe scaunul de alături. Înăuntrul ei se afla un manuscris. Sau, mai bine zis, o piesă de teatru neterminată a lui Matthew Sullivan. O descoperise scotocind **într-**un colţ al bibliotecii. După ce o ştersese de praf, Lola se apucase **s-**o citească, apoi **s-**o recitească. Până la urmă, luase manuscrisul acasă pentru a-l studia în voie.

Acum, simţea că-i este ruşine pentru ceea ce făcuse, trebuia neapărat să ducă documentul înapoi mai înainte de sosirea lui Matthew. Prin geamul deschis al portierei, Lola i se adresă o ultimă oară Annabelei:

— Pregăteşte camera ta de oaspeţi, **s-**ar putea să am nevoie de ea.

— N-avea grijă, n-o să te dea afară, te asigur. Nu uita să-mi telefonezi pentru prânzul pe care l-am plănuit la *Ocean Club*. Şi îţi mulţumesc încă o dată pentru că ai venit la aniversarea Amandei!

Lola îi făcu semn cu mâna şi porni spre casă. Nu era cazul să nege, se simţea îngrozitor de nervoasă. Desigur, sosirea lui Sullivan aducea unele schimbări în viaţa ei cotidiană, dar mai era şi altceva, un motiv neclar pe care-i era greu să-l limpezească. O senzaţie ciudată care nu-i mai dădea pace de azi-dimineaţă, când Bruce o anunţase că aşteaptă sosirea lui Matthew după-amiază.

Inima îi tresărise în piept şi asta n-avea nimic de-a face cu manuscrisul împrumutat. După ce va pune cutia la locul ei, nimeni nu-i va bănui indiscreţia. Şi atunci, de unde o astfel de teamă?

Încordată, cu mâinile pe volan, Lola trecea fără să-i

vadă pe lângă şirurile de palmieri, pe lângă peluza proaspăt tunsă şi tufişurile cu flori multicolore şi parfumurile ce făceau mândria Floridei. Nu aruncă nicio privire nici înspre golfuleţele cu nisip fin ce se înşirau pe malul oceanului.

Îşi aminti de ziua în care făcuse pentru prima oară acest drum. Parcă ar fi fost ieri!

*

* * *

Viaţa ei tocmai se prăbuşise. Numărul de acrobaţie la trapez a trupei de zburători *Rossini* se sfârşise prost şi, **într-**o fracţiune de secundă, tot ceea ce Lola iubise, dispăruse: soţul ei, copilul lor încă nenăscut, cariera…

După ce *Circul Regal* pornise din nou pe drumurile americane, disperarea o copleşise pe Lola. Trebuia cu orice preţ să-şi regăsească un echilibru. Ce putea fi mai bun decât un loc izolat unde să poată să-şi vindece rănile sufleteşti?

Lawrence Wrestbrook îi oferi o soluţie.

— Ştiu că vrei să-ţi schimbi viaţa, Lola. Du-te să vezi proprietatea Sullivan. Acolo, Matthew şi cu mine ne petreceam în copilărie toate vacanţele. Alături de proprietatea principală se află o anexă nelocuită. Dacă doreşti, poate fi a ta. Mult noroc, fetiţo, şi te rog să-ţi îngrijeşti bine umărul ăsta. Vreau să te întorci în trupă cât mai curând posibil.

Ca să nu-l ofenseze pe directorul şi prietenul ei, îşi propuse să viziteze acea proprietate.

Şi astăzi îşi amintea de prima imagine: faţada din lemn, ferestre cu ochiuri mici, o terasă însorită, un zid împrejmuitor care proteja de vânt, o curte plină de flori şi în sfârşit, peluza care se întindea cât vedeai cu ochii până la grajduri. O adevărată casă din poveşti. Un pârâiaş despărţea clădirile anexe de clădirea principală care părea dureros de pustie.

Era exact ceea ce avea nevoie!

Tânăra femeie împinse portiţa veche de fier şi înaintă

pe o potecă.

— Hei, fetiţo! Te-ai rătăcit? Aceasta este o proprietate privată! Vocea era aspră şi prea puţin prietenoasă. În faţa Lolei, cu umerii încovoiaţi, cu o salopetă cam murdară, se afla un grădinar de vreo şaizeci de ani.

— Eu sunt Lola Ross.

El îi întinse, reticent, o mână.

— Mi **s-**a spus că aici este o casă de închiriat.

— Nici gând!

— Domnul Sullivan este aici?

— Nu.

— Când trebuie să sosească?

— Ascultă, domnişorică, eu am de lucru. Dacă vrei să-l vezi pe domnul Sullivan, ai face mai bine să te duci la New York. Şi acum, la revedere.

El îi întorsese deja spatele.

— Vă rog doar să mă ascultaţi ce vreau să vă spun. M-a trimis domnul Lawrence Wrestbrook. El a luat legătura cu domnul Sullivan.

— Lawrence te-a trimis? Adevărat?

Omul îşi scoase cascheta şi-şi şterse sudoarea de pe frunte.

— Aşadar, zici că-l cunoşti pe Lawrence?

— Da, foarte bine. Uitaţi ce este, domnule…?

— Taggert, Bruce Taggert. Toată lumea îmi spune Bruce.

— Bine. Bruce, n-ai vrea să iei legătura cu domnul Sullivan? Eu am nevoie urgentă să mă instalez undeva şi casa asta este exact ce-mi trebuie.

El îşi adună sculele şi se întoarse spre ea.

— De acord. Mă duc să-i telefonez. Dar până mă întorc, să nu te apuci să scotoceşti pe aici.

— Nu-ţi face griji. Ah! Era să uit… Spune-i că am o iapă şi un câine de care nu vreau să mă despart…

El zâmbi.

— Ei bine, nu-ţi lipseşte tupeul! N-avea grijă, o să-i

spun despre toate astea.

Nu numai că Bruce se întorsese cu o veste bună, dar ei i se păru că zăreşte în ochii lui chiar şi o umbră de consideraţie.

Bombăni ceva în sensul că „gardul ăsta viu poate să mai aştepte până mâine”, şi o invită să urce în camioneta lui.

— N-avem timp de pierdut, domnişorică, vin să te ajut la bagaje. Stăpânul mi-a spus că din cauza contuziei pe care ai av**ut**-o la umăr n-ai voie să cari greutăţi. Aşa că te ajut eu.

Un singur drum fusese de-ajuns. Bruce încărcase în camionetă iapa, câinele, bagajele şi înainte să se înseze, Lola era deja instalată în casă, cu fidelul ei doberman întins la picioare în faţa unui foc straşnic în şemineu şi cu un disc cu muzică de jazz la pick-up. Frânturi de melodie ajungeau până înspre grajduri, unde iapa Lolei îşi rumega liniştită ovăzul proaspăt.

Lolei însă nu-i venea să creadă că este adevărat. Rapiditatea cu care se mutase şi chiria ridicol de mică, o lăsase fără glas.

Ceea ce o uimea însă şi mai mult era atitudinea lui Matthew Sullivan în ultimii doi ani. În timpul rarelor lui apariţii aici, trecea fără să se oprească prin faţa casei ei, fără ca măcar să-i arunce o privire, de parcă nici n-ar fi existat, de parcă visase acea mână care-i mângâiase fruntea, acel zâmbet cald, buchetul acela imens de trandafiri pe care-l primise la spital şi cartea de vizită primită la înmormântarea lui Marc Ross: *Dacă pot să-ţi fiu de folos cu ceva, Lawrence ştie unde să mă găsească. Ai grijă de tine. Mathew Sullivan.*

*

* * *

Trecuseră deja doi ani de-atunci…

Recunoştinţa ei faţă de Lawrence nu se putea compara decât cu acea curiozitate în privinţa impenetrabilului Matthew Sullivan.

Dacă se întorcea aici împreună cu întreaga familie, probabil că misterul se va destrăma.

Îşi parcă maşina în curte, bucuroasă la gândul că îşi va putea îndepărta în sfârşit acest machiaj ridicol de clovn şi că va face un duş fierbinte înainte să pună manuscrisul la locul lui. Ceasul îi arăta că era exact ora treisprezece. Matthew îşi anunţase sosirea pe la ora şase după-amiază, aşa că avea tot timpul.

Tresări totuşi când o umbră se profilă deasupra capului ei.

— Pari cam nervoasă astăzi! zise zeflemitor Bruce.

— M-ai speriat, ce naiba!

— Văd. Ascultă, Lola, dacă vrei să faci un duş, trebuie să te duci în casa mare. Toată dimineaţa m-am chinuit să-ţi repar instalaţia de la baie, dar tare mă tem că am stricat-o mai rău!

— Tot aşa de „talentat” ai rămas, Bruce. Bine, atunci mă duc chiar acum. Pe curând.

— Aşteaptă, Lola…

Dar femeia demarase deja fără să mai audă ce-i striga Bruce.

Bătrânul grădinar ridică din umeri, fatalist, şi se aplecă să-l mângâie pe dobermanul impasibil.

— Ei bine, pot spune că vor avea amândoi surpriza secolului! Dar la urma urmei, de ce nu? Poate că şi omul ăsta are nevoie acum de un clovn în viaţa lui care să-l mai înveselească! Aşa că, ocupă-te de ce te priveşte, bătrâne Bruce, în speţă de instalaţia de apă de la *Porterie*!

Ajunsă la casa cea mare, Lola coborî din maşină, îşi luă hainele şi faimosul manuscris. Era cu braţele pline şi se chinui să deschidă uşa. Chiar dacă ştia că toată casa era goală, o străbătu un fior pe şira spinării.

Înainte să facă un duş, înainte chiar să se schimbe, trebuia să ducă manuscrisul la locul lui.

Îi cam tremurau mâinile şi scăpă trusa de machiaj. Zgomotul sec al cutiei de plastic căzută pe dalele de marmură rupse liniştea din casă şi se răspândi ca un ecou

prin încăperile pustii. Lola aruncă o privire în jurul ei, nervoasă. Dar de ce şi-ar face griji? „Oricum, mai sunt câteva ore până o să sosească” îşi repetă ea.

Cu mâinile crispate pe manuscris, traversă repede holul şi se strecură fără zgomot în biroul lui Matthew.

*

* * *

Istovit de drumul lung pe care tocmai îl străbătuse, Matthew îşi aranja lucrurile în dulap.

Traversase opt state din**tr-**o bucată, în douăzeci şi patru de ore! Nu crezuse că este posibilă o asemenea performanţă, dar după atâtea ore de drum, Florida copilăriei sale îl primise cu braţele deschise. Florida! Locul unde ar fi trebuit să vină să se aşeze de multă vreme!

O barbă de trei zile îi umbrea obrajii. Ochii, înroşiţi de oboseală, păreau ciudat de sclipitori. Dar un duş fierbinte şi lung, un bărbierit şi un pahar mare de whisky, iată de ce avea acum cea mai mare nevoie ca să se pună pe picioare.

Se aşeză pe pat, îşi scoase pantofii şi ciorapii apoi îşi puse ceasul pe noptieră. Dacă totul decurgea cum trebuie, peste vreo două ore vor fi aici şi camionagii care-i aduceau lucrurile. După ce le va descărca, va avea nevoie de ore întregi să despacheteze. Ore? Poate zile, da! Erau de organizat şi chiar de mobilat vreo treisprezece camere! N-avea de pierdut niciun minut dacă voia să fie totul gata până la sosirea copiilor în vacanţă!

Doamne, cât suferea ştii**ndu-**i departe de el!

Rusty, Julie şi Jenny trebuia să rămână la New York la cumnata lui Matthew până la sfârşitul anului şcolar. Pentru anul viitor, le va căuta un colegiu prin împrejurimi, dar până atunci trebuia să se mulţumească doar cu câteva drumuri cu avionul. Familia Sullivan era astfel în tranzit între New York şi Florida.

Pe la prânz, când sosise în Palm Valley, trecuse o clipă pe la grajduri ca să aranjeze caii care sosiseră la câteva minute după el. Drumul lung îi obosise şi pe ei, dar

un aşternut bun de paie, ovăz proaspăt, jgheabul plin cu apă şi o noapte liniştită de odihnă îi va repune repede pe picioare.

În treacăt, admirase superba iapă cenuşie şi, în timp ce o mângâia, gândul îi zbură la chiriaşa de la *Porterie*, Lola Ross.

Chiar dacă îşi reamintea perfect căderea aceea de la *Circul Regal* şi chipul suferind al acrobatei, chiar dacă îi oferise să locuiască aici, la *Porterie*, îşi impusese să nu se mai gândească niciodată la ea.

Oribila întâmplare se pierduse parcă în negura timpului.

Mattew ridică din umeri şi se îndreptă spre baie, cu gândul încă la ea. În ultimii trei ani, propriile lui fantome îi bântuiseră mintea, astfel că nu găsise timp să se mai intereseze de soarta acesteia din urmă. Acum însă, nu va mai putea **s-**o evite nici pe Lola, nici, de altfel, amintirea sfâşietoare a Jessicăi.

Şi totuşi, era timpul să iasă din această izolare şi să facă faţă vieţii.

Se pregătea să deschidă robinetele duşului când auzi un zgomot sec răsunând în liniştea profundă a casei goale. Se încruntă şi ascultă mai cu atenţie.

Iarăşi un zgomot! De data aceasta, mai înăbuşit. Cineva îndrăznise să intre în casa lui!

Ajunse în hol şi observă de departe o geantă mare plină cu haine aruncate pe jos, în timp ce o femeie cu o înfăţişare mizerabilă intra hotărâtă în biroul lui.

Vreo cerşetoare?

În casa lui!

Înfuriat la culme, străbătu **într-**o clipă distanţa şi se repezi spre intrusă.

Capitolul 2

— Doamnă! Nu numai că vă aflaţi pe o proprietate privată, dar îndrăzniţi să intraţi în casa mea!

Lola tresări. Sub stratul gros de machiaj, simţi că roşeşte, de frică şi de ruşine în aceeaşi măsură. Nu ştia ce

să facă, simţea un nod în gât. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi mâinile i se crispaseră şi mai mult pe manuscrisul „împrumutat”.

— Doamnă!

Încremenită, Lola îşi dădu seama că o surprinsese scotocind prin biblioteca lui şi, pe deasupra, şi deghizată în clovn! Cum o fi arătând în ochii lui cu pantalonii aceştia extravaganţi şi cu pantofii uriaşi?

Cum să-i explice acum fascinaţia ei pentru această piesă neterminată? Cum… Tremura toată, dar reuşi să pună manuscrisul pe o etajeră din spatele biroului şi, cu aceeaşi ocazie, aruncă o privire la fotografia autorului aflată **într-**o ramă, pe raft. Evident, era un portret destinat publicităţii operelor sale.

Avea o expresie preocupată, era îmbrăcat **într-**un costum clasic, purta ochelari cu ramă de baga; în concluzie, era întruchiparea intelectualului serios.

În clipa aceasta însă, era oare Matthew uluit de apariţia ei stranie? Sau Lola, tulburată de prezenţa fizică a scriitorului, mult mai atrăgătoare decât o banală fotografie publicitară?

Urmă o tăcere apăsătoare; se auzeau doar respiraţiile lor precipitate.

Lola îl privi pe cel din faţa ei fără să mai aibă scrupule. Intelectual serios? Acum, în niciun caz! Acum, era doar un bărbat înalt… cu torsul gol… Superb, atletic, foarte blond… Şi, ca un amănunt bizar ce nu se potrivea deloc cu personajul pe care şi-l imaginase, picioarele lui, desculţe, erau ridicol de bronzate.

„Nicidecum genul de scriitor”, se gândi ea în timp ce-i studia faţa pe care putea citi o mulţime de expresii amestecate: furia care începuse să se mai potolească, o nedumerire aproape uluită şi, în sfârşit, o dorinţă abia stăpânită de a pufni în râs.

Doar cu zece secunde înainte, Matthew, în furia lui, dorise **s-**o arunce afară pe această cerşetoare excentrică. Apoi, ea se întorsese spre el, şi Matthew se trezise nas în

nas cu un clovn! Ce naiba puteai să-i mai spui unei femei împopoţonată cu un nas mare şi roşu, cu un zâmbet larg pictat pe faţă, cu pistrui desenaţi cu creion albastru pe obraji când năvălea peste tine în casă?

Ciudatul clovn veni spre el, îşi strecură o mână în buzunarul uriaş şi scoase un enorm buchet de trandafiri din hârtie.

— Bun venit acasă, domnule Sullivan.

Ce prezenţă de spirit avusese încât să intre în rolul lui Rossi! De altfel, Matthew fu imediat fermecat de clovn sau mai degrabă puştiul care dormea în el ca în fiecare bărbat.

— Aţi călătorit bine?

— Foarte bine, mulţumesc.

— Sinceră să fiu, nu mă aşteptam la mulţumiri… oftă Lola.

— Bănuiesc…

Matthew mângâia cu vârful degetelor buchetul de trandafiri şi pentru prima oară de la plecarea din New York se simţea relaxat. Un clovn? Cine oare îi jucase festa asta? Annabel? Poate Lawrence? Şi figura aceasta? De unde impresia asta de déjà vu? în timp ce se gândea, continua să mângâie florile cu palma.

— Eu n-aş face asta, îl sfătui clovnul. Trandafirii de hârtie sunt fragili, dar dacă ştii să ai grijă de ei pot dura ani de zile. Trebuie doar respectate câteva reguli.

Trebuia să câştige timp ca să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Regulile acestea sunt valabile doar pentru trandafirii de hârtie sau şi pentru cei proaspeţi?

Lola clipi din pleoapele pictate şi ele; omul avea un oarecare simţ al umorului. Cu puţin noroc, poate că…

În clipa aceea, Matthew remarcă ochii Lolei, de un verde smarald foarte limpede. După o scurtă ezitare, se hotărî să reia discuţia.

— Ar fi bine să-mi explici ce cauţi în casa mea şi cu ce drept îmi cotrobăi prin lucruri…

După tonul vocii lui, Lola îşi dădu seama că sosise ora confesiunilor. Se strădui să-i răspundă cât mai demn cu putinţă.

— Eu sunt Lola Ross.

— Lola?

Fireşte! Ochii aceştia atât de verzi! Cum de nu ghicise?

— Da. Locuiesc la *Porterie*.

— Ştiu foarte bine unde locuieşti.

— Îmi pare rău că am luat manuscrisul.

— L-ai luat? Unde?

— Doar la *Porterie*.

— Manuscrisele mele nu trebuie să iasă din această încăpere! Este limpede, doamnă Ross?

— Da, dar…

— Este limpede?

— Am spus deja că îmi pare rău! Nu se va mai întâmpla, vă promit. Dar piesa aceasta este excelentă şi mi-am petrecut ultimele două săptămâni încercând să înţeleg de ce nu vreţi **s-**o terminaţi şi imagi**nându-**mi cum **s-**ar putea termina!

Lola aproape că ţipa de enervare.

— Acum, v-aş ruga să încetaţi să mai chinuiţi aceste biete flori!

Necăjită de explozia ei de furie, Lola nu ştia încotro să mai privească. Se aştepta la orice. Să fie dată afară de pe proprietate, să fie aspru certată sau şi mai rău, să fie tratată cu un dispreţ făţiş.

El nu făcu nimic din toate astea şi rămaseră amândoi încremeniţi ca nişte statui, sfidâ**ndu-**se din priviri.

— Aşadar, eşti şi critic literar în orele libere?

Matthew privea chipul clovnului veşnic zâmbitor, dar cu ochi furioşi. Nepotrivirea acestei imagini îl frapă. Adulţii n-ar trebui să se certe cu clovnii, este grotesc.

— Nu, nu sunt critic literar, dar mi-a plăcut mult piesa. Şi, *Imagini* mi se pare un titlu potrivit. Este o ruşine să îngropaţi un asemenea text când sunteţi aproape de

capăt.

Săgeata îşi atinse ţinta. Era foarte adevărat, nu se mai ocupase de piesă de la moartea Jessicăi, cu trei ani în urmă! Dar aceasta era problema *lui*, şi n-avea de gând să vorbească despre asta cu nimeni şi cu atât mai mult cu acest clovn.

— Nu trebuie să se mai repete.

— Aveţi cuvântul meu.

Lola se întreba prin ce minune reuşea să rămână echilibrată şi senină lângă un asemenea bărbat. Îşi aminti de tristeţea de pe chipul servitorului când îi vorbise despre piesă. Şi el, ca şi ea, pierduse o fiinţă dragă…

— Domnule Sullivan…

— Spune-mi Matthew.

— Matthew, îmi pare rău. N-aveam niciun drept să-ţi citesc manuscrisul fără permisiunea dumitale.

— Niciunul! Dar o să-mi explici în sfârşit ce făceai la mine în casă?

— Nu poţi să laşi o casă fără un minimum de întreţinere, altfel se degradează foarte repede.

— Bruce era aici pentru asta.

— În cazul în care n-ai remarcat încă, această casă este uriaşă. Bruce are şi aşa destulă treabă cu grădina, cu peluza, cu gardul viu şi cu reparaţiile de tot felul. Dacă fapta de a-ţi ajuta un prieten este o crimă, atunci, da, mă declar vinovată. Acum, te rog să mă scuzi, domnule Sullivan, aş dori să fac un duş.

Câtă înflăcărare! Matthew simţi o oarecare admiraţie.

— Dacă Bruce n-a terminat reparaţia instalaţiei, nu te sfii să foloseşti baia de la camera de oaspeţi, presupun că ştii drumul.

Bineînţeles că-l ştia! Se ocupa de casă de câteva luni de zile. Cunoştea probabil casa chiar mai bine decât el. În mod ciudat, ideea că Lola se plimba nestingherită prin camerele lui, îi atingea mobilele, nu-l deranja deloc, dimpotrivă, parcă-l liniştea.

— Lola!

Femeia se opri brusc, cu o mână pe clanţă şi se întoarse, semeaţă şi provocatoare. Preţ de o clipă, Matthew avu imaginea unei siluete identice, formidabil de suplă, zburând cu graţie, apoi căzând **într-**o plasă, chircită.

— Ce doreşti?

Oare bărbatul acesta zâmbea vreodată?

— Îţi mulţumesc pentru flori.

— Nu înseamnă mare lucru.

El îşi încleştă maxilarele şi oftă.

— N-am începu**t-**o prea bine.

— Nu prea.

— Am putea **s-**o luăm de la capăt, pe baze mai bune.

— Cum?

— Ce-ai spune să ne răcorim cu ceva pe terasă, puţin mai târziu?

Existau o mie de motive să refuze. Printre altele, această tulburare care pusese stăpânire pe ea văzâ**ndu-**l dezbrăcat până la brâu, atât de bine clădit, atât de viril. O voce pe care abia o recunoscu răspunse în locul ei.

— Cu plăcere.

Pentru a păstra nişte relaţii de bună vecinătate, încercă ea să se convingă.

— Să zicem, peste o jumătate de oră pe marginea piscinei?

Matthew o urmări cu privirea de-a lungul scării, apoi se întoarse spre fereastră. Cu vecina aceasta delicioasă alături, viaţa lui nu va mai fi chiar la fel ca înainte. Totuşi, era încă bântuit de proprii lui demoni, nu se punea problema să se gândească la o nouă viaţă înainte de a-i fi alungat definitiv.

Pe chip îi trecu o umbră. Piscina, peluza, pontonul de pe râu, toate îi aminteau de Jessica. Ea fusese cea care voise şi concepuse această casă „pentru a-şi regăsi rădăcinile”.

Jessica fusese cea care condusese şantierul cu o

mână de maestru. Perdelele, covoarele, mobilierul, fuseseră alese **într-**un timp record. Şi apoi… apăruse blestematul acela de şofer beat! Lunile care urmaseră se scurseseră **într-**o stare de şoc permanent.

Matthew făcu vreo câţiva paşi pe terasă.

Trecuseră trei ani deja şi, chiar dacă Jessica rămăsese pentru totdeauna o parte din el, trebuia să accepte că viaţa mergea înainte.

Copiii creşteau, nişte copii minunaţi, de departe cel mai frumos cadou pe care i l-ar fi putut lăsa soţia lui. Pentru ei, pentru el, trebuia să-şi regăsească pofta de viaţă.

Îi trebuiseră trei ani ca să se hotărască să se întoarcă să trăiască în această casă. Până acum, se mulţumise cu câteva vizite scurte în timpul cărora se încuia în biroul său şi încerca să scrie.

Să scrie! Unde-i dispăruse oare inspiraţia? Acele strălucite întorsături de fraze care-l ajutaseră să atingă culmea profesionalismului? Nu mai găsise niciodată puterea să continue să scrie piesa începută.

Îi reveniră în minte cuvintele Lolei. Ea o citise şi o apreciase.

Dintr-odată, gândurile începură să-i hoinărească înspre *Porterie*, spre Lola, spre viaţa sa… Deveni conştient de propria-i singurătate. Îi lipseau o mulţime de lucruri: dragostea unei femei, un trup cald lipit de al său în întuneric, o prezenţă feminină pentru el şi pentru copii, cu alte cuvinte o adevărată viaţă de familie.

Imaginea Lolei îi apărea în mod inexplicabil din ce în ce mai insistent. Îl cucerise din prima clipă când o văzuse, în urmă cu doi ani. După accidentul ei, şi-ar fi reproşat dacă ar fi simţit faţă de ea altceva decât compasiune, dar, fără voia lui, nu reuşise să şi-o alunge din minte. Şi astăzi, inima îi bătea mai repede când se gândea la ea.

Abia urcase vreo trei trepte că auzi în curte un zgomot de motor. Uitase complet că trebuia să vină oamenii cu mobila şi celelalte lucruri! îşi luă repede nişte

blugi şi pantofii, şi le ieşi înainte.

*

* * *

După ce îşi agăţă **într-**un cuier costumul de clovn, pălăria şi peruca, Lola începu să se demachieze.

Dumnezeule! De ce-i tremuraru mâinile atât de tare? De ce-i bătea inima să-i spargă pieptul? De ce gândurile i-o luau razna?

Ani de zile, supravieţuirea ei depinsese în principal de puterea ei de concentrare, şi iată că acum se trezea complet dezarmată. Era imposibil să şi-l alunge pe Matthew din minte.

Şi-l imagina făcând aceleaşi gesturi ca şi ea. îl vedea dezbrăcâ**ndu-**se, **săpunindu-**se, întinzând mâna după prosop. O mână frumoasă de scriitor care ştia să danseze pe clapele unei maşini de scris şi… pe trupul unei femei. Stânjenită de întorsătura gândurilor ei, Lola întârzie cât putu cu îmbrăcatul.

Îşi imagină că roşeaţa din obraji se datora apei prea calde, dar n-avea rost să se mintă, nici nodul din stomac, nici bătăile accelerate ale inimii nu puteau fi atribuite apei cale. Pentru prima oară după multă vreme, simţea că trăieşte.

Atenţie! în viaţa ei nu era loc pentru un bărbat. Nu acum. Nu oricine. „Alege pe cineva de teapa ta, Lola”. De câte ori nu-l auzise pe tatăl său repetâ**ndu-**i această mică frază. Şi avea dreptate. Mai ales în acest caz. Matthew era întruchiparea stabilităţii. Omul acesta avea de condus o casă, de crescut copii; ea era o nomadă care va urca în curând din nou pe trapezul ei şi va străbate toate drumurile Stelor Unite.

Matthew o invitase la un pahar imediat după discuţia aprinsă pe care o avuseseră. Să bea împreună un pahar ca să facă pace. La urma urmei, vor trăi atât de aproape unul de altul…

Va ciocni cu Matthew pentru a-şi pecetlui prietenia. Apoi va fugi iarăşi în refugiul ei de la *Porterie*.

După ce luă ferm această hotărâre, Lola deschise uşa băii şi contemplă, uimită, haosul de nedescris care domnea în hol. Erau îngrămădite una peste alta cutii de carton, valize, pachete. În toată casa răsunau voci groase bărbăteşti.

Matthew şi Bruce împingeau pianul cu coadă **într-**un colţ al salonului cel mare când îşi strecură capul prin uşa întredeschisă. Era imposibil să-şi desprindă privirea de trupul acesta splendid în plin efort. Matthew o zări cu coada ochiului pe Lola. În sfârşit, era aici! Fără să vrea să recunoască, îi pândise permanent apariţia.

— **Ţi-**ai terminat în sfârşit duşul?

— Am întârziat cumva?

— Nu, nicidecum.

Erau amândoi în picioare, nemişcaţi, cu braţele atârnând pe lângă corp, şi se priveau.

Spre uşurarea Lolei, Bruce rupse tăcerea.

— **Ţi-**am reparat instalaţia, Lola. Poţi să te întorci acasă.

Privirea i se plimbă, uşor mirată, de la Matthew la Lola.

— Mă opresc o clipă, Matthew. Mă duc să le dau o bere camionagiilor. N-o să ne strice o mică pauză.

— Bună idee, Bruce. Vin şi eu imediat.

Vorbea cu Bruce, dar nu-şi lua ochii de la Lola. Ea întrebă, surprinsă:

— De ce mă priveşti aşa?

— Eşti… nu ştiu… atât de diferită.

— Din fericire! Să nu-mi spui că faci parte dintre acei oameni care cred că un clovn rămâne clovn la orice oră din zi sau din noapte!

Pentru prima oară în viaţa lui, Matthew simţi că roşeşte.

— Nu, dar prima oară când te-am văzut, purtai costumul de scenă, apoi machiajul de clovn. Aşa că acum mă întreb ce este această nouă deghizare.

— Asta? Aceasta este adevărata Lola Ross.

— Arăţi superb astfel, Lola.
— Poftim?
— Vreau să spun, aşa, fără machiaj.
Făcu un pas înainte şi, cu un deget, îi ridică uşor bărbia.
— Eşti foarte frumoasă, cu sau fără artificii.
— Dacă mă compari cu clovnul Rossi, nu ştiu cum să iau „complimentul” tău!
El râse, spre marea plăcere a Lolei.
— Este într-adevăr un compliment. Puţine femei sunt atât de frumoase fără machiaj. Asta nu înseamnă că nu apreciez calităţile clovnului meu preferat.
În timp ce vorbea, îi mângâia uşor obrazul cu vârful degetelor.
— Îmi plac la nebunie pistruii lui, nasul acela borcănat şi roşu, şi buzele…
Privirea nu se desprindea de buzele ei întredeschise.
— Făcute ca să fie sărutate… Vorbesc despre Rossi, clovnul, fireşte.
— Eşti complet nebun. Niciun om normal nu **s-**ar aventura să facă asta fără să rişte să fie mâzgălit cu toate culorile, alb, roşu, albastru!
— Cine ştie? Poate că eu am să încerc **într-**o bună zi.
Zâmbetul lui ştrengăresc o făcu să se înfioare.
Vocile care se auzeau din bucătărie îi readuse la realitate.
— Mă tem că va trebui să amânăm pe mai târziu „întrevederea” noastră de pe terasă.
— Pare că este evident.
Bucuroasă că se află pe un teren mai puţin alunecos, Lola aruncă o privire în jur.
— Poate că ţi**-**ar fi de folos o pereche de braţe în plus.
— Te oferi voluntară?
Era ultimul lucru pe care şi l**-**ar fi dorit, dar cuvintele îi scăpaseră şi era prea târziu să mai dea înapoi.
— De ce nu?
— Cât entuziasm!

— Să zicem că o fac pentru relaţia de bună vecinătate.

El se prefăcu a cântări oferta ei mângâi**ndu-**şi bărbia.

— Eşti un critic la fel de bun al mobilatului unei încăperi precum eşti în literatură?

— Să zicem mai degrabă că eu pot să dau acea... faimoasă notă feminină.

Capitolul 3

Când Lola se strecură pe furiş afară din casă, era deja târziu, trecut bine de ora nouă seara. Stătu o clipă pe marginea piscinei, lăsând aerul rece să-i răcorească faţa. Era istovită şi avea mare nevoie de un pic de odihnă. În cele cinci ore de activitate intensă, făcuseră cu mult mai multă treabă decât crezuseră că este posibil. Treisprezece încăperi, umplute cu mobilă, bibelouri, veselă, lenjerie, covoare şi alte catrafuse!

De-a lungul după-amiezii, Lola aflase multe despre Matthew. Şi ceea ce descoperise nu-i displăcea. îi văzuse severitatea îndulcită de o deosebită sensibilitate, un calm remarcabil şi, peste toate astea, pasiunea. O simţise în ochii lui, în glas şi în felul lui de a fi.

Matthew nu făcea niciodată nimic fără să se consulte cu alţii. De mai multe ori, se întorsese spre tânăra lui vecină pentru a-i cere părerea.

Îngândurată, Lola se îndreptă către pontonul de lemn de deasupra pârâului. Doamne, cât de mult îi plăcea aceeaşi loc! Venea adeseori aici pentru a-şi retrăi în vis cariera frântă, o viaţă plină de râsete de copii.

Dar... cum se făcea că acest bărbat pe care abia îl cunoştea îi umplea toate gândurile? Nimeni, niciodată, n-o mai tulburase astfel. Nici măcar soţul ei. Copii ai circului, crescuseră împreună şi dragostea lor înflorise fără surprize sau mistere, ca o consecinţă logică a vieţii.

Marc!

O învălui un sentiment difuz de vinovăţie. Ce putea fi mai normal? Era pentru prima oară în ultimii doi ani când

un alt bărbat îi reţinea atenţia. Poate prea mult…

Îi reveniră în minte ultimele cuvinte ale lui Marc, **într-**o ultimă tresărire de conştienţă, şi lacrimile i se prelinseră pe obraji.

„Nu vreau să abandonezi. După naşterea copilului, vei reîncepe să lucrezi şi le vei arăta că ai rămas cea mai bună. Trebuie de asemenea să-mi promiţi că vei găsi pe cineva cu care să-ţi împarţi viaţa. Cineva care să te iubească, pe tine şi copilul nostru. Nu încerca să-ţi duci singură viaţa. Promite-mi, Lola”.

În ciuda promisiunilor ei, nefericitul bebeluş nu apucase să vadă lumina zilei şi ea rămăsese multă vreme departe de lumea circului din cauza unei răni urâte la umăr.

Cât de mult îi lipsea acum trapezul! Chiar dacă gândul de a urca din nou acolo sus o teroriza, nu va renunţa niciodată. Voltijele erau pasiunea ei şi raţiunea de a trăi. Şi în decursul acestor doi ani lungi, credinţa aceasta o susţinuse, îi dăduse o voinţă de fier şi puterea de a-şi pregăti întoarcerea în circ.

„Domnule Sullivan, în viaţa mea nu este loc şi pentru dumneata!”

*

* * *

Îngrijorat, Matthew porni în căutarea Lolei şi o găsi în locul pe care i-l indicase Bruce, pe ponton. Se opri la câţiva metri de ea ca **s-**o observe. Oare din cauza brumei i se umeziseră obrajii? Dar nu, ea îşi şterse în grabă ochii auzind paşii.

El îşi scoase haina şi se aşeză lângă ea.

— Bruce **s-**a dus să cumpere ceva pentru cină, nu va întârzia prea mult.

Ce să facă? Ea părea atât de fragilă, de nefericită. **S-**o cuprindă în braţe, **s-**o strângă la piept? îi puse haina lui pe umeri şi cu vârful degetelor îi scoase peste guler şuviţele blonde.

Când ea îşi puse obrazul în palma lui ca şi cum **s-**ar fi

abandonat, întreaga fiinţă a lui Matthew fu inundată de un val de tandreţe.

Rămaseră mult tip astfel, nemişcaţi. Era o clipă magică în care două fiinţe se simţeau **într-**o perfectă şi totală comuniune fără să caute a afla motivul.

În depărtare, se auzi o bufniţă. Prin ceaţă străbătea, înăbuşit, o melodie precum şi chemarea caracteristică a unui corn de vânătoare.

— Îmi plac sunetele acestea. Sunt lucrurile care-mi vor lipsi când voi pleca.

Matthew preferă să nu aprofundeze sensul cuvintelor şi continuă:

— Este ceva deosebit. Pontonul există aici de foarte multă vreme. Veneam adesea cu bunicul meu. Ne puneam aici sculele de pescuit şi aruncam undiţele. Am petrecut zile întregi în acest loc…

— Parcă ar fi un peisaj din *Tom Sawyer*. Îmi place să vin aici. Este un loc potrivit să-ţi aduni gândurile sau…

— …să te gândeşti la viitor.

— Da.

Când îşi trecuse braţul după umerii ei? Când îşi pusese ea capul pe umărul lui? de unde această impresie că, în sfârşit, îşi găsise locul?

Trebuia să scape, să scape de această privire scrutătoare.

— Vorbeşte-mi despre familia ta, Matthew.

— Credeam că eşti foarte apropiată de Annabel?

— Sunt, dar nu mi-a vorbit niciodată despre părinţii tăi.

— Înţeleg. Draga mea verişoară…

— De ce i-ai părăsit?

— În semn de protest, fără îndoială.

Nu-i plăcea să vorbească despre trecutul lui. Deşi, cu Lola… Se simţea bine în compania ei, ca şi cum ar fi cunosc**ut-**o dintotdeauna.

— Toată viaţa m-a urmărit situaţia de a fi unicul copil. Părinţii mei voiau să aleagă în locul meu totul.

Studiile, prietenii, soţia, numărul copiilor, numele acestora şi, bineînţeles, meseria. Scrisul nu intra în niciun fel în această viaţă bine croită aşa că am fugit la New York.

— Acolo ţi-ai întâlnit soţia?

— Nu, Jessica a plecat odată cu mine.

Fără măcar să-şi dea seama, o atrăsese pe Lola mai aproape de el şi-şi sprijinea acum bărbia în părul ei.

— Eram doi copii care plecaseră să cucerească lumea.

— Şi?

— Şi… am vorbit destul despre mine.

— Încă îţi lipseşte mult, nu-i aşa?

— Jessica a… ne-a părăsit de aproape trei ani.

— Şi părinţii tăi?

— Au murit amândoi.

El se ridică mai înainte ca ea să mai poată replica şi o ajută să se ridice.

— Şi tu, de ce plângeai adineauri?

— Nu-i treaba ta.

— Ceva îmi spune că mi-ar plăcea să-ţi împărtăşesc gândurile…

Ea râse uşor şi-şi plecă privirea. Matthew îi ridică bărbia, obligâ**nd-**o să-l privească. Ochii lui erau plini de promisiuni, de întrebări, de îndoieli. Foarte încet, dar inexorabil, buzele lor se apropiară.

Doar să le afle gustul lor, se gândi Matthew. Doar o dată. Vru să fie cât se poate de blând, dar înflăcărarea cu care ea se dărui îi aprinse simţurile. O strânse mai tare la piept, apoi, alarmat de dorinţa care-l cuprindea, gemu încet şi o îndepărtă. Se aplecă apoi să-şi ia haina care căzuse şi o puse din nou pe umerii ei.

— Tremuri.

— Şi tu.

Privirile nu se puteau desprinde. Ea era atât de mică, atât de încrezătoare, de seducătoare, încât, pentru prima oară, Matthew simţi că-şi pierde controlul şi senzaţia aceasta nu era deloc plăcută. Un sărut, un simplu sărut

trezise în el o dorinţă imperioasă de a avea mai mult, de a afla mai multe despre Lola. Dar nu trebuia în niciun caz să ajungă mai departe.

De ce naiba se lăsase vrăjit de tandreţea acestui sărut? Niciunul dintre ei nu era pregătit pentru asta.

Copleşit de atâtea gânduri, Matthew nu-şi dădu seama că vorbeşte cu glas tare.

— Greşeală… o mare greşeală că am sărutat-o!

— O greşeală, Matthew?

— Nu, Lola. Nu asta am vrut să spun.

Pe femeie o cuprinse furia. Nu mai fusese niciodată umilită astfel. Aşadar, sărutul fabulos de adineauri nu era, pentru el, decât o greşeală!

— Cel puţin, n-o spui pe ocolite!

Dumnezeule, în ce situaţie ajunsese!

— Vino. O să cinăm împreună cu Bruce, şi o să vorbim după aceea despre asta.

— Nu, prefer să mă duc acasă. Oricum, nu mi-e foame.

— Nici vorbă. Vii cu mine.

Câteva minute mai târziu, Matthew, Bruce şi Lola se aşezau în faţa unei farfurii mari cu cartofi prăjiţi şi bucăţi de carne friptă pe grătarul cu cărbuni.

— Bruce, dacă vrei, am putea instala vechiul pat pliant în salon pentru astă-seară, zise în sfârşit Matthew, **într-**o încercare disperată de a risipi atmosfera de stânjeneală care domnea.

— Nu cred că aş putea dormi în altă parte decât în cabana mea!

Bruce îi aruncă o privire scurtă patronului său, apoi Lolei.

Zâmbi maliţios văzâ**ndu-**i cât sunt de stânjeniţi.

— Bun, acum, dacă-mi permiteţi, eu am să plec. Sper că vei fi şi mâine aici, Lola! Sunt atâtea de făcut înaintea sosirii copiilor.

— Nu… Nu sunt sigură…

„Du-te naibii, Bruce!”

— Rossi, clovnul, are vreo programare?

— Nu…

— Nu te duci nici la antrenament? Ştiu că sâmbăta nu te duci niciodată. Aşa că, pe mâine! Şi încearcă să te odihneşti bine la noapte!

Lola lăsă să treacă vreo câteva secunde după plecarea lui Bruce înainte să lase frâu liber furiei. Dar nu avu timp nici să scoată o vorbă, pentru că Matthew i-o luă înainte.

— Ce-i povestea asta cu antrenamentul?

Alarmată de brusca schimbare de ton a lui Matthew, ea îi răspunse calm:

— Mă antrenez, înainte de reluarea spectacolului, la trapez şi inele.

— Şi cum vezi viitorul, din acest punct de vedere?

— Ei bine… Mă voi alătura din nou trupei ca *Rossini zburător*. Îmi place să zbor. Întotdeauna am zubrat. Aşa cum şi tu ai scris întotdeauna. Muncesc din greu pentru că vreau să intru în spectacolul din martie.

— De ce?

— Ca să reîncep să trăiesc, pur şi simplu. Îmi place munca mea şi sunt fericită că am acest dar al zborului la trapez.

— Înţeleg… Ai în mod sigur acest dar, l-ai avut cu siguranţă şi în ziua când soţul tău a murit.

Lola păli sub influenţa şocului.

— Matthew, nu te credeam în stare de o asemenea cruzime!

El îşi reproşă că lăsase să-i scape aceste cuvinte nefericite. Dar de fapt îi era teamă, teamă pentru Lola şi pentru micuţa lui Jenny.

— Îmi pare rău. N-aveam niciun drept să te insult astfel. Dar poate vei înţelege mai târziu…

Lola habar n-avea ceea ce voia el să spună şi de altfel puţin îi păsa. Acum, voia să se întoarcă repede, cât mai repede în calda intimitate a căsuţei ei, să se refugieze în pat şi să uite că-l cunoscuse pe Matthew Sullivan.

*

* * *

În picioare pe treptele de la intrare, semeţ ca un zeu, Matthew urmări maşina Lolei până ce aceasta dispăru, apoi intră să se culce.

Mai târziu, în întunericul din camera lui, încerca să-şi pună o oarecare ordine în gânduri.

Ah, Jenny şi visul ei de copil! Un vis care se va dezvălui cu siguranţă când o va cunoaşte pe Lola.

Care va fi oare influenţa acesteia asupra fiicei lui? Copilul lui care, în ciuda voinţei sale, hotărâse să facă din arta acrobaţiei o carieră, o pasiune şi o viaţă.

Capitolul 4

— Ei, ia spune-mi, ce părere ai despre dragul meu văr?

În timp ce punea două pahare cu ceai rece pe masa din grădină, Annabel o privea întrebător.

Lola îi răspunse printr-o grimasă.

— N-o să-ţi placă răspunsul.

— Spune-mi, totuşi.

Soarele răsărea din spatele colinei, prevestind o zi sufocantă. Dar la ora nouă dimineaţa, totul părea încă răcoros şi proaspăt şi Lola oftă cu plăcere întinsă pe şezlongul ei. Mângâierea binefăcătoare a razelor o cufunda într-o dulce torpoare şi se lăsă legănată de zgomotul apei. Plaja era doar la câţiva metri de piscina Annabelei.

N-avea niciun chef să vorbească despre Matthew Sullivan. Totuşi, era aici şi-şi bea paharul de ceai împreună cu verişoara lui.

— Vrei să-ţi spun adevărul, tot adevărul şi numai adevărul?

— Da!

— Foarte bine. Dar ţine minte că tu m-ai provocat.

— De acord.

— Vărul tău adorat reprezintă întruchiparea aroganţei. Este atât de egocentric încât devine ridicol, este mândru de talentele sale dincolo de limitele raţiunii. Şi

cumplit de indiferent faţă de soarta celor din jur!

Annabel izbucni în râs.

— Matthew? Indiferent? Este omul cel mai tandru şi mai generos pe care l-am cunoscut!

— Glumeşti!

— Nicidecum! mai ai şi alte reproşuri?

— Evident! Este insuportabil. Un adevărat copil răsfăţat.

— Bravo! în sfârşit, ajungem undeva.

Annabel, fiind psihoterapeut, îi vorbea pe un ton prea profesional, după părerea Lolei.

— Semeni din ce în ce mai mult cu vărul tău, Annabel.

De furie, Lola sorbise o gură mare de ceai şi se înecă.

— Zău că n-am chef să mă las psihanalizată cu o sută de dolari ora! în fine, de când am venit, din cauza ta, a lui Matthew şi a lui Bruce, n-am avut o clipă de răgaz doar pentru mine!

— Dacă ţi-a făcut vreun rău, am să-l scalpez cu mâinile mele!

Să-i fi făcut rău? Da, Lola suferise când Matthew o respinsese după acel delicios sărut. Dar, după aceea, încercase să înţeleagă de ce Matthew se întristase atât de mult dintr-odată.

— Nu. Este un bărbat prea complicat pentru mine şi mă voi ţine deoparte. Nu cred că ar putea să-mi facă vreun rău.

— Din punct de vedere fizic, de acord, dar din punct de vedere moral, este altceva.

— Las-o baltă, Annabel, te rog. Nu sunt una dintre pacientele tale.

— Potoleşte-te! Astăzi, îmi pari foarte nervoasă! Du-te şi fă câteva lungimi de bazin. Şi, după aceea, ce-i zice de un golf?

— Un golf? Ce idee trăsnită!

— La drept vorbind, aş fi preferat un tenis, dar serviciile tale diabolice mi-au nenorocit genunchii

săptămâna trecută.

*

* * *

Matthew îşi bău berea din**tr-**o bucată apoi lansă cutia spre coşul de baschet fixat pe perete. Coşul! Va trebui să**-**l repare înaintea sosirii copiilor. De multă vreme nu mai jucaseră împreună: July şi Rusty împotriva lui Jenny şi a lui.

Jenny…

Gândul la fiica sa îl bucura şi**-**l neliniştea în acelaşi timp. Era o copilă strălucită, mereu veselă, viitoare balerină, cel puţin asta îşi dorea Matthew. În urmă cu doi ani însă, îl buimăcise când îl anunţase cât se poate de calm că doreşte să devină trapezistă. „Exact ca frumoasa Lola care zbura în numărul de trapez al trupei Rossini”.

Bineînţeles, ar fi trebuit să se aştepte la asta. Copiii lui adorau circul. Dar Jenny, mai mult ca oricare altul, îl implora în mod constant **s-**o lase să**-**şi petreacă mai mult timp la circ atunci când acesta poposea la New York. De ce ar fi împiedicat**-**o? Culisele circului o vor învăţa multe lucruri despre lume şi viaţă.

Apoi fusese acel curs de gimnastică acrobatică la care Jenny îl implorase **s-**o înscrie. Şi mai era şi mania aceea de a colecţiona tot ce avea vreo legătură cu voltijele. Cum de nu bănuise Matthew nimic? Tuturor copiilor le place circul, se gândea el. Da, dar nu în asemenea măsură încât să dorească să**-**şi facă o profesie din asta!

Totuşi, **într-**o zi, o remarcă a fiicei sale îi deschise ochii. După ce o văzuse pe Lola evoluând graţios la barele aeriene, Jenny decretase calm că va deveni acrobată. Jenny Sullivan va fi şi ea un *Rossini zburător*.

Imediat, Matthew discutase cu Lawrence problema lui Jenny.

— Ţi**-**a vorbit deja despre faptul că vrea să se antreneze la trapez?

— Nu. Dar este pur şi simplu fascinată. Am crezut că**-**i vor ieşi ochii din cap, azi după**-**amiază, când o privea pe

Lola zburând.

Lawrence zâmbi duios la această amintire.

— Dar nu şi-a exprimat niciodată dorinţa de a evolua la trapez? întrebă Matthew.

— După câte ştiu, nu. Dar, ia stai o clipă, Matthew. Ce încerci să-mi spui?

— Că vrea să devină trapezistă.

— Care copil nu visează să trăiască în lumea circului, mai ales imediat după un spectacol? Dar să pui în practică această pasiune este cu totul altă treabă. Cei mai mulţi dintre trapezişti sunt copii ai artiştilor. Iată de exemplu familia Rossini: sunt în această meserie de câteva generaţii. Lola ştia să lucreze la trapez înainte să înveţe să facă primii paşi. Nu-ţi face griji pentru Jenny.

— Dar, Lawrence, crede-mă, este mai mult decât o pasiune trecătoare; urmează cursuri de gimnastică şi de dans de la vârsta de patru ani.

— De acord! Dar n-a atins niciodată un trapez. Sincer vorbind, cred că este doar o toană. Va creşte şi va uita repede aceste vise de copil.

— Şi dacă nu uită?

— Vom vedea atunci, mai este timp. De ce nu vii la spectacolul de diseară? După aceea, ţi-o voi prezenta pe Lola. Este ultima ei reprezentaţie înainte să plece în concediu de maternitate. Ei da, marea familie a *Circului Royal* se va înmulţi. Dacă vrei, i-am putea-o prezenta pe Jenny. Lola ştie să se poarte cu copiii.

Ultima reprezentaţie îi rămăsese întipărită în memorie. Vedea şi acum oribila prăbuşire şi trapezul balansâ**ndu-**se ostentativ în gol, după ce ucisese soţul şi viitorul copil al Lolei. Da, Matthew îşi amintea şi acum…

Din seara aceea, chiar dacă văzuse accidentul, pasiunea lui Jenny nu se atenuase. Dimpotrivă, avusese curajul să strângă în mâini bara unui trapez şi să zboare. Oh, fireşte, nu prea sus… Dar ar fi fost necinstit din partea lui să nege bucuria intensă pe care i-o citise în ochi.

Evident, Jenny o va ruga pe Lola **s-**o ajute. Ce se va

întâmpla atunci?

— O să stai toată ziua degeaba, Matthew, sau vrei în sfârşit să-mi dai o mână de ajutor?

Vocea aspră a lui Bruce îi întrerupse şirul gândurilor.

— Vin acum...

Bruce scrută chipul lui Matthew şi remarcă ridurile care-i brăzdau fruntea.

— La ce te gândeşti? La Jenny sau la Lola?

— Nu te priveşte.

— Ce vorbeşti! Gândeşte-te că ţi-aş putea fi tată.

— Se întoarce...

— Cine se întoarce, unde?

— Lola... la trapez...

— Te miră lucrul acesta?

— Este puţin spus că mă miră.

— De ce?

— De ce? Gândeşte-te puţin, cap sec!

Furios, Matthew lovi cu pumnul în masă şi răsturnă berea.

— Am văz**ut**-o practic murind! Am văz**ut**-o prăbuşi**ndu**-se! N-are niciun pic de minte?

— Asta-i viaţa ei, băiete! Şi tu n-ai niciun drept să te amesteci.

— Poate că nu, dar femeia aceasta va avea o influenţă enormă asupra lui Jenny şi eu nu vreau să aud de aşa ceva! Refuz să pună în pericol viaţa copilului meu pe un trapez la înălţimi imposibile.

— Şi de când, mă rog, simţi că ai dreptul să hotărăşti pentru altul?

— Am dreptul să-mi protejez fiica!

— Iar Jenny are dreptul să-şi urmeze vocaţia, Matthew. Şi tu, tatăl ei, ai face mai bine **s**-o susţii pe această cale, altfel, încăpăţânată cum o ştiu, o vei pierde aşa cum tatăl tău te-a pierdut pe tine! Ia gândeşte şi tu trei secunde, cap sec! Şi în timpul ăsta, gândeşte-te cum ţi-ai irosit propria viaţă! Poate că nu eşti de acord cu alegerea Lolei, dar ea cel puţin face ceva! Tu, tu nici măcar n-ai

catadicsit să-ţi termini cartea!

— Întoarce-te la treabă, Bruce! urlă Matthew.

Bruce îl ignoră complet.

— Devii insuportabil. Mă întreb chiar dacă nu cumva ai nişte sentimente nemărturisite pentru Lola!

— Ai terminat?

— Da. Dar nu mă întorc la treabă. Ai un caracter imposibil şi în momentul acesta nu văd de ce l-aş suporta. Descurcă-te singur mai departe.

— Bătrân desfrânat, ar trebui să te dau afară!

— Da, fără îndoială, dar n-ai **s-**o faci. Aşa că vezi-ţi de treabă. Apropo, scara pe care o căutai adineauri este la Porterie.

— Şi ce caută acolo?

— Presupun că am lăsat-o eu.

În ciuda acestor nesfârşite certuri, Matthew îl adora pe amărâtul ăsta. Cel mai exasperant lucru era însă acela că, de cele mai multe ori, Bruce avea dreptate, în fine, nu şi astăzi. Oricum, Bruce n-avea niciun drept să se amestece în povestea asta.

*

* * *

După ce frână brusc în faţa casei Lolei, Matthew ieşi grăbit din maşină. Nu se zărea niciun semn de viaţă prin jur. Cât priveşte scara, nici atât. Fierbând încă de furie după gâlceava cu Bruce, intră în grădină. Din**tr-**o privire, remarcă toate schimbările survenite de la ultima lui vizită. Grădina era o simfonie de culori a florilor înflorite. Tufişurile de rozmarin formau un gard viu în faţa construcţiei din lemn. Remarcă în treacăt două magnolii şi o căsuţă pentru păsările pe care nu le ştia. Oare Lola adusese aceste îmbunătăţiri?

Ocoli casă, observând streaşina care înconjura clădirea, aproape la fel de lată cât erau încăperile. împins de curiozitate, Matthew se apropie de casă. Prin fereastră, zări saltele de gimnastică pe podea, un perete acoperit în întregime cu oglinzi, o bară lungă de lemn, un casetofon

pus pe o măsuţă, o pereche de papuci de dans uitaţi **într-**un colţ. Toate acestea erau mărturia eforturilor cotidiene pe care şi le impunea tânăra acrobată pentru a-şi regăsi măiestria.

Dar nici urmă de scară.

Ah, ba da! Acolo! Era sprijinită de un perete al salonului, parcă îl sfida, inaccesibilă în spatele uşilor închise. Să îndrăznească să intre? Să deschidă uşile acestui sanctuar al circului?

Lui Jenny îi va plăcea la nebunie această casă. Mobilierul era confortabil şi modern, o impresionantă cantitate de plante verzi cam peste tot, dar ceea ce-i atrase mai mult atenţia lui Matthew erau fotografiile. Clovnii, elefanţii şi tigrii păreau să alerge vesel pe pereţi. Ici-colo, portrete ale familiei Rossini atrăgeau şi ele atenţia.

Puse o mână pe clanţă, intră în încăpere şi o traversă fără să facă zgomot. Luă scara şi se întoarse spre uşă, gata să plece să fugă de intimitatea prea emoţionantă a acestui salon, apoi încremeni.

Un mârâit ciudat, înfricoşător, îl opri în loc. Dumnezeule, câinele!

Lăsă scara să-i scape din mâini şi-şi protejă faţa încrucişâ**ndu-**şi braţele peste cap. Un dulău uriaş se aruncă asupra lui.

*

* * *

Nouăzeci de kilograme de doberman erau de-ajuns ca să doboare un om. Ţintuit la pământ, Matthew îşi recăpăta cu greu răsuflarea. Oare monstrul acesta o să-l muşte? Nu, nici vorbă. Animalul se întinse cât era de lung peste Matthew şi, mândru de această captură, începu să dea din coadă lătrând de răsuna toată casa.

Cu multă precauţie, Matthew îşi mişcă braţul stâng şi privi botul aflat la câţi centimetri de faţa lui. Câinele, atent la cel mai mic gest, se încordă, apoi se linişti.

— Drăgălaşule… îl alintă Matthew.

Urechile câinelui se ridicară şi, brusc, cu limba lui roz, linse cu entuziasm nasul prizonierului. Matthew se strâmbă.

— Căţeluşule, drăgălaşule... Acum că suntem prieteni, de ce nu mă laşi să mă ridic?

Dar la primul gest, câinele îşi lăsă iar urechile pe spate, ameninţător, şi lăsă să-i scape un mârâit feroce.

— Foarte bine, am înţeles, ticălosule.

Oftând resemnat, Matthew se aşeză cât putu mai bine în timp ce animalul se instalase comod peste pieptul lui. Din când în când, chiar îl mai „alinta” cu limba peste faţă.

Şi aşa, aşteptară, răbdători; om şi câine, unul peste celălalt, fără să se mişte...

*

* * *

— Aşteptai pe cineva, astăzi?

— Nu, altfel n-aş fi plecat de acasă.

— O maşină este trasă în faţa casei tale...

Cele două femei trecură de portiţa grădinii, şi Lola nu-şi putu reţine o tresărire văzând uşa de la intrare deschisă!

— Priveşte, Annabel! Cineva a intrat în casă! Repede! Fugi şi adu-l pe Bruce sau pe Matthew!

— Eşti complet nebună, Lola! N-o să intri singură în casă!

— Uiţi că am un câine. Haide, grăbeşte-te!

Cu mâinile umede de frică, Lola pătrunse pe culoar. În trecere, atinse o umbrelă care căzu cu zgomot pe pardoseală. **S**-a dus cu factorul „surpriză”!

Ciuli urechile, atentă la cel mai mic zgomot. Inima îi bătea nebuneşte de teamă, apoi însă îi sări ţandăra când auzi o voce prea cunoscută.

— Dacă eşti tu, Lola, ai face bine să chemi câinele imediat şi **s**-o iei la fugă înainte să te prind şi să te strâng de gât!

Un mârâit prelung şi ameninţător îndulci

considerabil tonul vocii lui Matthew.

— E-n regulă, drăgălaşule… E-n regulă. N-o să-i fac niciun rău Lolei!

Capitolul 5

Lola ajunse în fugă în mijlocul salonului. Matthew, zdrobit sub greutatea câinelui, se sufoca… de furie. Dar, în faţa acestui tablou, era imposibil să rămâi prea mult timp serios.

— Îmi explici şi mie ce se întâmplă?

— Mai întâi, cheamă-ţi cerberul.

— Luke, vino aici! îi ordonă Lola, străduindu-se să nu izbucnească în râs.

Fiind un câine bine dresat, Luke veni şi se aşeză lângă stăpâna lui, fără ca totuşi să-şi ia ochii de la prizonier.

— Ei bine? Aştept.

— Monstrul acesta este cel mai mare doberman pe care l-am văzut vreodată. Cu ce îl hrăneşti?

— Cu de toate.

— Ca să vezi! Atunci, nu mă miră că arată aşa!

Lola simţi că-i cam piere pofta de râs şi începe să fie îngrijorată. Bineînţeles, câinele fusese antrenat să imobilizeze inamicul până la sosirea ajutoarelor, dar nu avusese până acum ocazia să-şi pună în practică toate cunoştinţele.

Desigur, Luke nu-şi muşcase prizonierul, dar toată lumea ştia că impactul unui asemenea animal lansat împotriva unui om putea să lase urme serioase.

— Am vânătăi peste tot şi orgoliul meu este serios rănit. În rest, nimic ireparabil.

— Îmi pare rău.

— N-ai nicio vină. N-ar fi trebuit să intru în casă în absenţa ta. Bruce mi-a spus că a lăsat scara asta la tine şi am crezut că-i afară…

— A fost, într-adevăr, dar am folosit-o ca să schimb un bec şi am lăsat-o în casă.

Ea îi întinse o mână.

— Dă-mi voie să te ajut.

— Am senzaţia că am alergat kilometri… în sfârşit, ai un câine remarcabil dresat.

— Este bine de ştiut asta.

— Vrei să spui că am fost pe post de cobai?

— Cam aşa ceva… M-am întrebat întotdeauna care ar fi reacţia lui dacă ar pătrunde cineva în casă.

— Asta-i încurajator, Lola! Cum se poartă cu copiii?

— Îi adoră; a crescut în circ, să ştii. Nu-ţi face griji, te va adopta şi pe tine repede. Ia loc, să-ţi aduc un sifon.

El o opri cu un gest.

— Sifonul poate să mai aştepte. Te rog, Lola, trebuie să-ţi vorbesc chiar acum. Este important.

Ce-o mai fi având de spus?

— Despre ce-i vorba?

— Aseară, am rostit nişte cuvinte crude şi aş vrea să mă scuz. Departe de mine intenţia de a te răni, şi dacă mi-ai cunoaşte motivele, ai înţelege mai bine.

Continua **s**-o ţină de umeri şi Lola simţea cum hotărârea ei slăbeşte.

— Te ascult.

— Acum?

— Parcă aşa voiai, nu?

— Mă gândeam că putem vorbi în timp ce luăm masa.

— Asta te-ar ajuta să-ţi „înghit” mai bine explicaţiile?

— Nu-mi uşurezi deloc sarcina, Lola.

— De ce aş face-o?

— Ca să încerci să salvezi prietenia noastră.

— Ce nostim! Prietenie, spui?

— Nu ştiu ce nume să-i dau, Lola, dar între noi se petrece ceva ce merită a fi păstrat, sunt sigur. Pe un teren neutru, cu oameni în jur, am reuşi poate să discutăm calm. În plus… mi-e o foame de lup! Aşa că un restaurant mi se pare cel mai indicat!

Lola zâmbi ironic.

— Şi aranjatul lucrurilor?

— Poate să mai aştepte vreo două ore.

— Mă pregăteam să joc golf cu Annabel.

— Ei bine, contramandează! Ceea ce am să-ţi spun este mult mai important decât un joc de golf, Lola.

Ea ridică privirea şi recunoscu în ochii lui licărirea pe care o zărise ieri: un amestec de nelinişte, de tristeţe şi de teamă. Vocea îi era sumbră când vorbi din nou.

— Fiica mea cea mică a hotărât să devină trapezistă şi tu eşti idolul ei.

— Dumnezeule! Matthew, habar n-aveam!

Îi reveniră în minte unele cuvinte: el vorbise despre nişte motive pe care ea nu putea să le înţeleagă.

— Ştiu! îmi pare rău că-ţi spun asta, aşa, pe nepusă masă, dar trebuia cu orice preţ să te fac să mă asculţi.

— Misiune îndeplinită!

— Aşadar?

— Aşadar, ce?

— Prânzul nostru?

— Trebuie să vorbesc cu Annabel.

— Cu siguranţă, nu se va supăra.

Annabel, dimpotrivă, va fi încântată să scape de o parteneră de joc atât de jalnică. Zâmbetul ei se transformă în grimasă.

— Jenny a văzut accidentul?

— Nu, dar a aflat de el.

— Şi asta n-a pus-o pe gânduri?

— Copiii mei sunt nişte adevăraţi catâri, mai ales Jenny. De fapt, acest lucru a ambiţionat-o şi mai mult.

— Seamănă mult cu tatăl ei, nu?

— Atenţie Lola, nu te aventura pe terenul acesta.

Blândeţea tonului dezminţea însă ameninţarea din cuvinte.

— Eşti gata?

— Maşina mea a rămas la verişoara ta, şi trebuie să mă schimb, să…

Cuvintele i se stinseră pe buze când o cuprinse în braţe.

— Nu-i nevoie să te mai schimbi, eşti încântătoare

aşa.

Îi mângâie părul cu un sărut, apoi îi ridică faţa. Privirile li se întâlniră **într-**un schimb mut de mărturisiri.

Doar douăzeci şi patru de ore! Abia trecuseră douăzeci şi patru de ore de la prima lor întâlnire. Se sărutaseră doar o dată **–** şi ce sărut! **–** şi deja vieţile lor erau parcă împletite, ca şi cum fiecare deţinea bucăţica de puzzle care lipsea celuilalt.

O greşeală. Cum să repari o asemenea greşeală acum? Nu era oare prea târziu?

Lătratul frenetic al lui Luke făcu o fericită diversiune. Annabel şi Bruce veneau pe alee.

— De ce n-a lătrat animalul ăsta ticălos şi când m-am apropiat eu? N-aş fi intrat niciodată în casă.

— Nu se manifestă decât atunci când cunoaşte persoana.

— Îmi scapă logica acestui raţionament.

— Ia gândeşte-te! Dacă vrea cineva neapărat să intre în casă, n-o să-l împiedice un câine. Bruce, Annabel, intraţi, vă rog.

Luâ**ndu-**l de braţ pe Bruce, Lola asistă la întâlnirea celor doi veri cu oarecare gelozie în faţa caldei lor îmbrăţişări şi a râsetelor vesele. Nu era nicio îndoială, Matthew era capabil de dragoste şi de tandreţe pentru membrii familiei lui.

— …şi dacă nu vezi niciun inconvenient, am să ţi-o răpesc pe Lola pentru prânz.

— N-am nicio obiecţie Matthew, dimpotrivă. Voi profita ca să mai despachetez câteva lăzi împreună cu Bruce până la sosirea voastră. Duceţi-vă şi petrecere frumoasă!

Annabel îşi îmbrăţişă prietena cu un aer maliţios.

— Mai dă-i o şansă! îi şopti ea.

Compania lui Matthew se dovedi a fi foarte plăcută şi Lola avu posibilitatea să-i aprecieze calităţile: simţul umorului, râsul lui, timbrul cald al vocii, fără să mai vorbim la farmecul lui devastator! De fapt, nu-i fu deloc

greu să urmeze sfatul Annabelei.

Mai bine de două ore, vorbiră verzi şi uscate, despre lucruri care le plăceau amândurora sau, dimpotrivă, cum ar fi, de exemplu, faptul că lui Matthew îi plăcea muzica clasică pe când Lola aprecia în special rockul.

Lolei îi plăceau culorile vii, dezordinea. Chiar dacă adora felul în care fusese decorată casa de la Porterie, Matthew ar fi înclinat mai mult către tonurile mai calde. Vorbiră despre mare şi efectele ei calmante, despre frumuseţea grădinilor proprietăţii, despre miresmele învăluitoare din serile calde de vară şi în sfârşit, despre pasiunea lor comună de a călări în zori.

Când chelneriţa le aduse al treilea ceainic cu Darjeeling, Matthew se închise în tăcere. Părea dintr-odată un străin, stătea nemişcat şi Lola înţelese că îngrijorările lui n-o priveau doar pe Jenny. I se putea citi pe chip o tristeţe insuportabilă.

Lola vru doar să mângâie mâna acestui bărbat vulnerabil, dar Matthew îşi împleti degetele cu ale ei şi îi mărturisi temerile lui. îi vorbi despre visele lui Jenny... îi repetă cuvânt cu cuvânt discuţia cu Lawrence, avută cu doi ani în urmă. Şi cearta din ajun, cu Bruce.

— Cu sala asta de gimnastică atât de aproape de casă şi cu tine la Porterie, ei bine... de trei luni, Jenny nu mai vorbeşte decât despre asta. Cu siguranţă îţi va cere **s-**o ajuţi şi eu trebuie să ştiu care va fi poziţia ta.

Lola abia îşi stăpâni stupefacţia şi-şi retrase mâna din cea a lui Matthew.

— De ce eu? Sunt mai bine de doi ani de când n-am mai urcat pe trapez.

— Pentru că tu eşti cea mai bună, Lola. Pentru că Jenny şi-a întărit încrederea în ea din trecutul tău. Se identifică aproape cu tine: debutul tău tardiv o încurajează.

— Da, dar chiar la început mi-am rupt glezna.

— Şi Jenny la fel. Dar este convinsă că o dată ce treci de un obstacol, poţi să încerci orice. Hai să ne plimbăm

puţin pe plajă.

Mână în mână, se plimbară de-a lungul malului fără să spună un cuvânt. Ici-colo, câte un turist întârziat lenevea pe un prosop de baie. Un bărbat se juca aruncâ**ndu-**i discul de plastic câinelui. Un altul făcea jogging. Nişte copii se bălăceau în valuri, urlau, se stropeau, fericiţi. Pescăruşii pluteau pe vânt şi ţipau strident.

— Refuz să-mi asum această responsabilitate, Matthew. Jenny ar face mai bine să discute cu tatăl meu. În acest moment, eu nu pot nici să ajut nici să sfătuiesc pe cineva.

— De ce?

Matthew o cuprinse pe Lola în braţe. Părea atât de fragilă. Încrederea şi curajul pe care-l citise pe chipul ei în ajun dispăruseră, acum rămăsese doar teama.

— Spune-mi de ce, Lola.

Ea ridică din umeri.

— Nu pot, pur şi simplu.

Ochii îi străluceau, umezi de lacrimi. Matthew mângâie cu privirea buzele ce-i tremurau şi oftă.

— Nu-i nimic, voi vorbi cu Jenny. Nu-ţi mai face griji.

Matthew nu mai aborda acest subiect spinos. Nici în timp ce făcură cumpărături, nici în următoarele două zile petrecute împreună cu Bruce şi Annabel în timp ce făceau ultimele pregătiri. Dar în lunea următoare, aflând de la Bruce că Lola se ducea la sala de gimnastică în fiecare zi pe la ora nouă, merse înainte, îşi ascunse maşina şi se strecură în sală, cu o caschetă pe cap şi ochelari negri pe nas.

Ea intră în incintă, suplă, slăbuţă, îmbrăcată **într-**un costum negru de gimnastică mulat pe corp, şi cu părul strâns **într-**un coc. îi ieşiră în întâmpinare doi bărbaţi.

— O.K. Lola. Du-te şi reia numărul de la început şi nu uita arabescurile.

În următoarele zece minute, toate privirile se aţintiră spre micuţa zână care se balansa la treizeci de metri de

sol. Era, în acelaşi timp întruchiparea frumuseţii, a graţiei şi perfecţiunii. Când coborî pe pământ, urmă un moment de tăcere totală, apoi sala izbucni în aplauze.

Un pic mai târziu, după-amiază, Lola se îndreptă spre trapez sub privirea întristată a lui Matthew. Femeia surâzătoare de adineauri dispăruse. Lola stătea lângă plasă şi privea cu o teamă sfâşietoare spre trapezul aerian.

Doi bărbaţi în colanţi negri se căţărau pe corzi spre platforma superioară. Lola îi urmă, parcă incrementră. Într-o străfulgerare, Matthew îi văzu chipul crispându-se de frică.

Lola îşi prinse coarda de siguranţă în jurul taliei. În faţa ei, unul dintre bărbaţi se aşeză în poziţie. Ea înaintă spre platformă. O ultimă ezitare, apoi îşi luă zborul.

Când Ralph, partenerul ei, îi strigă să dea drumul trapezului şi să zboare spre el, toată lumea îşi ţinu respiraţia. Lola ezită, se crispă, apoi cu ochii închişi în semn de resemnare, se balansă încet, cu degetele încleştate pe bara de lemn.

— Îmi pare rău, Ralph.

— Răbdare, frumoaso. Odihneşte-te şi-o luăm de la capăt.

Dar Matthew nu mai putea suporta. Se strecură afară şi fugi, cu inima strânsă.

*

* * *

Neputând să-şi găsească somnul, Matthew se gândea la evenimentele din cursul dimineţii. Învăţase o superbă lecţie de curaj.

În ciuda tuturor întâmplărilor nefericite din trecut, Lola persevera!

Matthew se duse în bibliotecă şi luă de pe raft dosarul ce conţinea manuscrisul piesei.

Cu o mână şovăitoare îl deschise şi începu să-l citească, până spre miezul nopţii.

Venise vremea să întoarcă şi el pagina…

Capitolul 6

A doua zi dimineaţă, cu puţin înainte de ora şase, Matthew coborî scările îmbrăcat **într-**un pulover, blugi, o haină uşoară de antilopă şi cizme de piele. Traversă rapid salonul cel mare încă gol, apoi intră în bucătărie. Bruce era deja aici, aşezat la masă, cu o farfurie aburindă de ouă cu şuncă şi cu ziarul. O aromă puternică de cicoare proaspătă plutea în aer.

„Unele lucruri nu se schimbă niciodată”, se gândi Mathew. Ce bucurie când se gândea că în curând, copiii îl vor cunoaşte pe vechiul lui prieten şi mâncărurile lui uluitoare.

— Bună dimineaţa, Bruce!

— Serveşte-te, cafeaua este proaspătă. Ce **s-**a întâmplat? Ai căzut din pat? în biroul tău era lumină pe la ora cinci, când am venit eu.

— Am lucrat aseară şi am adormit pe canapea, răspunse Matthew în timp ce-şi turna cafeaua fierbinte în cană.

Bruce părea surprins, fericit şi mândru să audă asta.

— Nu ţi-a fost prea greu?

— Ba bine că nu!

Ispita de a pune la loc manuscrisul şi a nu-l mai deschide niciodată îl încercase de mai multe ori. Dar aminti**ndu-**şi de încăpăţânarea şi curajul de care dădea dovadă Lola, rezistă.

— Nimic din ceea ce-i frumos nu-i uşor, băiete. Nu te arunca însă dintr-odată cu capul înainte şi ai răbdare.

Matthew zâmbi şi sorbi o gură de cafea.

— Cred că poşirca asta o să mă omoare curând! Bruce, ce-o să faci când voi aduce aici o guvernantă?

— O **s-**o învăţ cum se prepară cafeaua, bombăni Bruce reluâ**ndu-**şi lectura ziarului.

— Păstrează cafeaua caldă, te rog. O să mai beau totuşi o cană când mă întorc de la grajduri.

— Pleci să călăreşti?

— Da, de ce nu?

De fapt, ideea îl obseda încă de aseară; Lola îi

spusese că ea călărea în fiecare zi în zori…

— Răsăritul o să fie superb, zise Bruce cu ochii pe ziar.

Apoi îşi drese glasul şi adăugă:

— Apropo, am văz**ut-**o adineauri şi pe Lola înşeuâ**ndu-**şi iapa…

*

* * *

Afară, noaptea începea să pălească. Stelele de pe cer se stingeau una câte una la apropierea zorilor. Aerul, încă umed şi rece, îl făcu pe Matthew să se înfioare.

Recitirea piesei îl pusese pe gânduri. Toată noaptea se luptase cu îndoielile, cu trecutul, cu somnul. Şi în ciuda faptului că nu închisese un ochi, în dimineaţa aceasta era plin de energie.

Îi cuprinsese un sentiment imperios: **s-**o vadă pe Lola cât mai repede!

Şi acum, Lola era aici, în faţa lui, ireală în lumina tulbure a zorilor, perii**ndu-**şi cu vigoare iapa. Părul ei, reţinut doar de o bentiţă verde, îi cădea **într-**o cascadă mătăsoasă şi blondă pe umeri. Muncea cu sârg, periind cu dragoste animalul şi **şoptindu-**i cuvinte dulci la ureche.

Matthew nu**-**şi putu reţine un zâmbet şi ar mai fi stat cu plăcere aşa, nemişcat, să admire spectacolul, dar pe alee apăru fidelul doberman şi începu să latre furios. Lola ridică ochii.

— Bună dimineaţa! Eşti foarte matinală astăzi.

— Bună dimineaţa…

Matthew fu surprins de zâmbetul deschis şi privirea care radia o imensă bucurie de a trăi. Câtă putere în această mână de om! Hotărât lucru, va avea multe de învăţat de la ea.

În ceea ce**-**o privea, Lola îşi petrecuse noaptea analizând indiscutabila atracţie pe care o simţea faţă de acest bărbat. Dar, având în vedere catastrofica ei prestaţie din ajun, îşi interzicea să**-**şi lase vecinul **s-**o seducă. Nici nu se punea problema să lase pe planul doi pasiunea ei

dintotdeauna, cu atât mai mult cu cât antrenorul avea o imensă răbdare cu ea.

Totuşi, în dimineaţa aceasta, el se afla aici la grajduri şi, dintr-odată, locul părea mult prea mic ca să-i cuprindă, pe el şi farmecul lui.

— Dacă n-o să încetezi s-o mai perii pe biata iapă, va rămâne cheală! spuse Matthew cu un zâmbet în colţul gurii.

Ce plăcere s-o vadă pe Lola tulburându-se astfel! Nu se putea ca ea să nu simtă forţa de atracţie care-i apropia, şi imensa dorinţă a lui Matthew. „Ah! De-aş putea s-o sărut, s-o strâng în braţe, s-o mângâi!” se gândea Matthew.

— Călăreşti şi tu în dimineaţa asta? întrebă el.

— Da.

— Pot să te însoţesc?

— Bineînţeles.

Câteva minute mai târziu, se îndepărtară în direcţia râului. Lola îi promisese că vor face un tur complet al proprietăţii şi Matthew se bucura să-şi redescopere teritoriul într-o companie atât de agreabilă. Galopară pe poteci înguste, ameţiţi de atâta bucurie, pierduţi amândoi în gândurile lor vrăjite.

Fără să-şi dea seama, ea îl conduse spre locul ei favorit, dar jungla amintirilor ei era acum străbătută de cărări întortocheate mărginite de rododendroni înfloriţi. Ici-colo, pâlcuri de palmieri îşi legănau leneş capetele în briza dimineţii. Iarba, încântător de verde, acoperea hectare întregi. Peste tot arbuşti verzi sau înfloriţi dădeau suflet peisajului.

— Ce părere ai? Ar fi un bun teren de joacă pentru copii?

Matthew descălecă şi zăbovi o clipă înainte să răspundă pe un ton puţin convingător.

— Da, da! Este o idee formidabilă!

Lola păli. Era imposibil să-i citească pe faţă ceva. Era oare furios, dezamăgit, agasat de această iniţiativă? În loc

de orice răspuns reuşi să citească în ochii lui o imensă tristeţe.

— N-ai mai venit de multă vreme pe aici?

— De trei ani, poate de cinci, am pierdut orice noţiune a timpului. Locul îmi aminteşte atâtea lucruri.

— Sunt amintiri plăcute?

— Îmi amintesc când aveam vreo cincisprezece ani, când eu şi Lawrence era cât pe ce să murim coborând pe cărările acestea cu un jeep hodorogit...

Urmă o tăcere prelungă.

— Şi cu Jessica?

Întrebarea îi scăpase Lolei fără să vrea. Matthew îşi plecă privirea înainte să-i răspundă.

— Da.

Lola se înfioră. Locul ei nu mai era aici. Ar trebui să-şi încalece din nou iapa şi să-l lase singur cu gândurile lui, dacă aceasta era dorinţa lui. Abia îşi reţinea lacrimile.

— Eşti supărat pe mine, Matthew?

— Dumnezeule, nu!

O prinse cu o mână de ceafă şi o sărută uşor pe vârful nasului.

— Mi se pare un loc minunat, dar n-aş fi crezut că mă va tulbura **într-**atât, asta-i tot.

— Dacă vrei, mă întorc acasă.

— În niciun caz; te vreau alături de mine.

Sărutul lung care urmă puse capăt îndoielilor Lolei. Când în sfârşit el se desprinse, în adâncul ochilor îi licărea o scânteie maliţioasă.

— Dacă paznicul tău nu te-ar urma atât de aproape, ai putea chiar să ai necazuri!

— Mulţumesc, Luke!

Matthew se aşeză pe iarbă şi, cu un gest, o invită şi pe ea să facă la fel.

— Povesteşte-mi cum a fost cu jeepul.

— Ei, inconştienţa tinereţii. Mergeam cu mai bine de şaizeci de kilometri la oră pe drumurile astea desfundate, am intrat în plin **într-**un buştean, jeepul **s-**a răsturnat şi

noi am fost aruncaţi cât colo. Noroc că maşina n-avea acoperiş, altfel am fi murit zdrobiţi.

— Şi?

— Apoi, bunicul ne-a pedepsit. Era un om din**tr**-o bucată şi nu glumea când era vorba de curea. N-am putut să mă mai aşez pe scaun vreo săptămână.

Râseră amândoi, apoi Matthew vorbi despre părinţii săi, despre proprietatea bunicului, despre afacerea de familie lăsată moştenire tatălui şi fratelui Annabelei şi despre cearta care, bineînţeles, a urmat. Şi, în sfârşit, vorbi despre fidelitatea statornică de atâtea decenii a lui Bruce.

O rază de soare timidă se aventura pe cer la orizont când el abordă subiectul casei, al modului în care Jessica supraveghease lucrările, mobilele pe care le alesese, toate aceste proiecte rămase în suspensie, apoi tăcu.

— Ce **s**-a întâmplat?

Pusese întrebarea atât de încet încât el ar fi putut să n-o audă, dar se ridică şi făcu vreo câţiva paşi spre plajă. După un timp, care Lolei i se păru o eternitate, se întoarse spre ea, tulburat.

— Încă nu reuşesc să vorbesc cu detaşarea necesară.

— Ştiu cât poate fi de greu. Mie însămi mi-a trebuit mult timp până să pot vorbi despre Marc. Dacă preferi să taci, voi înţelege perfect. Nu vreau să te fac să suferi.

— Jessica şi un foarte bun prieten de-al nostru, au avut un accident de maşină şi au murit. I-a lovit un şofer beat.

— Oh, Matthew, este îngrozitor şi nedrept.

De ce oare îi era atât de uşor să vorbească în faţa acestei femei? De trei ani, nu putuse niciodată să abordeze acest subiect cu nimeni şi iată că acum era gata să-i povestească totul.

— Ironia sorţii este că Jessica lucra mult în cadrul unei asociaţii de luptă împotriva alcoolului şi a drogurilor. Din munca ei m-am ispirat când am început să scriu *Imagini*, şi, în mod indirect, *Imagini* i-a cauzat moartea.

— Nu văd legătura.

— Jessica şi cu mine trebuia să asistăm la o recepţie în beneficiul asociaţiei, dar eu scriam şi mergea atât de bine încât mi-a sugerat să continui să scriu atâta vreme cât am inspiraţie. Pe de altă parte, ea voia neapărat să vadă piesa ce se montase pe scenă. Aşa că eu am rămas să lucrez şi un prieten a trecut pe la noi **s-**o ia cu maşina. Două ore mai târziu, poliţia a sunat la uşă şi viaţa mea **s-**a oprit în loc.

Cu lacrimile în ochi, Lola se apropie de el şi-l cuprinse în braţe.

— Tu n-ai nimic să-ţi reproşezi, Matthew, absolut nimic.

— Uşor de zis! Dacă nu m-aş fi lăsat absorbit de afurisita aia de carte… Sunt sigur că dacă aş fi însoţit-o eu, nu **s-**ar fi întâmplat.

— Aţi fi putut fi ucişi amândoi. Gândeşte-te la copii, Matthew, ei ar fi rămas complet singuri. Suntem cu toţii uneori jucării ale evenimentelor. Mie mi-a trebuit mult să admit că Marc, cu marea lui experienţă, a putut să facă o asemenea eroare. Luni de zile, m-am considerat responsabilă pentru accidentul lui, până când tata a reuşit să mă convingă să vizionez caseta video.

— Ce încercare îngrozitoare!

— Îngrozitoare! Dar se vedea limpede pe ecran. Un spectator a lăsat să-i scape unul din acele baloane stupide care **s-**a înălţat şi l-a jenat pe Marc suficient de mult timp să scape mâna mea. A fost de-ajuns o fracţiune de secundă! A căzut fără să mai aibă timp să reacţioneze, să se pregătească pentru cădere şi şi-a rupt gâtul. După ce am făcut o criză de plâns zdravănă, l-am sunat pe Lawrence. Trebuia să-mi revin, altfel n-aveam decât să mă înmormântez alături de Marc.

Matthew o strânse pe Lola în braţe.

— Şi iată-te, Rossi, micul meu clovn perfect.

— Rossi m-a salvat. El m-a învăţat să râd din nou. Ar trebui să încerci şi tu, Matthew. Nu ajungi nicăieri dacă îţi

cultivi vinovăţia. Eu ştiu asta pentru că am trăit-o.

— Asta încerc să fac.

Îi prinse cu buzele o lacrimă ce-i tremura încă pe gene şi slăbi strânsoarea.

— Este timpul să ne întoarcem, o să întârzii.

Întoarcerea o făcură în tăcere, acaparat fiecare de gândurile lui. Toate confidenţele care şi le făcuseră transformau radical relaţia lor. Amândoi sufereau din aceleaşi motive: viaţa le fusese frântă de suferinţă. Doar timpul, atenuâ**ndu-**le durerea, va rezolva lucrurile. Era nevoie de răbdare.

După ce buşumară şi hrăniră caii, el o conduse până la maşină, cu Luke pe urmele lor. În clipa când porni motorul, el se aplecă spre ea.

— Aseară am recitit manuscrisul.

Lola şovăi între bucuria de a şti că Matthew încerca să-şi revină din tristeţe, acum când ştia povestea piesei.

— Şi?

— Nu ştiu. Am recitit-o şi atâta tot.

După o clipă de tăcere, Matthew adăugă:

— Pot să te însoţesc şi mâine dimineaţă?

— Cu plăcere.

Ar fi trebuit să spună nu, dar spusese da. Iată cât de simplu era. În timpul acestei plimbări tihnite, prietenia lor evoluase vizibil. Acum erau legaţi de intimitatea confidenţelor. Cum să lupte împotriva acestui sentiment mai puternic ca orice? Promisiunea de a nu se lăsa sedusă nu schimba nimic. Între ei exista ceva inexorabil.

În săptămâna aceea, cei doi călăreţi se plimbară alături în fiecare dimineaţă.

*

* * *

Sâmbăta următoare, Lola citea întinsă leneş pe canapea, când cineva bătu la uşă. Cine o fi? Toţi cei pe care-i cunoştea aveau planuri pentru weekend. Copiii lui Matthew sosiseră în ajun, ceea ce însemna că probabil până luni nu va vedea vreun membru al familiei Sullivan,

iar Annabel pregătea o cină monstruoasă pentru întreaga familie.

Care nu-i fu mirarea când îl văzu în prag pe Matthew, superb, bronzat şi cu o faţă radiind de fericire că-i sosiseră copiii.

— Bună ziua. Nu mă gândeam că o să te văd astăzi.

— De ce nu? Am nevoie de ajutorul tău în weekendul acesta.

Lola zâmbi.

— Unde sunt copiii? Este prea devreme pentru cina Annabelei.

— De fapt, m-au trimis ca pe un sol al cauzei lor drepte. Am votat şi urna şi-a spus cuvântul.

— Adică?

— Îţi pui cizmele şi vii cu noi!

Unul câte unul, copiii lui Matthew ieşiră după colţul casei unde se ascunseseră, şi Lola nu putu să reziste zâmbetelor lor drăgălaşe.

— Mă tem că nu ai de ales, Lola…

Încercând **s-**o facă să se simtă bine, Matthew o cuprinse cu un braţ pe după umeri şi făcu prezentările. Rusty era o copie fidelă a tatălui său. Alături de el era Julie, blondă ca spicul grâului. Şi în sfârşit, Jenny, al cărei chip se pierdea sub valurile de şuviţe roşcate. Rusty şi Jenny erau numai zâmbet, dar Julie se mulţumi cu o scurtă mişcare a capului ceea ce-l stânjeni pe tatăl ei.

— Tata mi-a spus că acum faci pe clovnul, remarcă Jenny.

— Da, Jenny.

— Caraghioasă cum eşti tu, Jenny, ţi **s-**ar potrivi de minune rolul ăsta! Nici măcar n-ai avea nevoie de machiaj, îi strigă fratele său.

— Rusty, ai grijă cum te porţi şi n-o tachina pe sora ta, bombăni Matthew, apoi adăugă adresâ**ndu-**i-se Lolei: înţelegi ce voiam să spun când am zis că am nevoie de ajutor?

— Îi adori, Matthew. Nu încerca să negi.

Târziu în noapte, Lola retrăi fiecare clipă a acestei zile minunate. După o plimbare călare, îi fusese imposibil să refuze invitaţia Annabelei. Cât de firesc i se păruse să se afle acolo, aşezată între cei doi veri, supraveghind năzdrăvăniile celor patru copii ai Annabelei şi a celor trei Sullivan în piscină. Instantaneu, între Rusty, Jenny şi ea se stabilise o comunicare, doar Julie privea cu ostilitate perechea pe care o formau Matthew şi Lola.

La întoarcere, pe la miezul nopţii, Rusty şi Julie se ghemuiseră pe bancheta din spate; Jenny adormise în braţele Lolei. Privirea lui Matthew căzu pe fetiţa adormită, apoi întâlni ochii Lolei şi chipul i se lumină cu un asemenea zâmbet încât tânăra femeie simţise, mai puternic ca niciodată, dorinţa de a avea o familie.

I **s-**ar fi părut firesc să intre în casa cea mare, să ducă la culcare copiii şi apoi să urce la primul etaj, în dormitor, şi să se culce alături de Matthew…

Dar când ajunseră la Porterie, o aşeză cu grijă pe Jenny pe scaun, coborî şi-şi luă un scurt rămas bun de la tatăl ei. Ieşise din maşină pentru ca apoi să intre, singură, în casa pustie şi să se strecoare în patul ei.

Dumnezeule! Cum să nu-l îndrăgească pe Matthew şi pe adorabilii lui copii? Totuşi, nu trebuia să-şi facă iluzii. Pe de o parte, Matthew n-avea ce face cu o nomadă ca ea, şi pe de altă parte, Lola trebuia să atingă un obiectiv căruia îi consacra acum tot timpul ei.

Capitolul 1

Când deschise ziarul de sâmbătă, Lola crezu că va leşina. îmbrăcată **într-**un costum negru de gimnastică şi cu jambiere groase ca să-şi protejeze gleznele, era în bucătărie, după o lungă şedinţă de antrenament**. Într-**o mână ţinea un pahar cu suc de portocale şi în cealaltă ziarul.

Aici, îl vedea, negru pe alb, pe Matthew Sullivan şi zâmbetul lui devastator.

N-o surprindea să vadă fotografia lui Matthew. Dimpotrivă, în ultima vreme se obişnuise. Gazetele locale

celebrau care mai de care întoarcerea fiului rătăcitor.

Ceea ce o tulbura pe Lola, mai mult decât voia să recunoască, era prezenţa acestei femei din dreapta lui. Matthew o cuprindea posesiv cu braţele. Era o femeie pe care Lola o recunoscu imediat. Shelly Ballinger, o actriţă vedetă de pe Broadway.

„S-ar zice că îţi făceai griji degeaba, fetiţo. Cine ţi-a băgat în cap că bărbatul acesta **s-**ar gândi la o relaţie cu tine?” murmură

Lola, rănită, împingând de-o parte ziarul cu un gest furios. Tocmai îşi termina sucul de fructe când îi veni în minte un alt amănunt, un amănunt care o făcea să sufere.

„Iată de ce a contramandat dejunul de miercuri!”

Mesajul pe care îl lăsase pe robot îi mai răsuna şi acum clar în urechi: „Bună, Lola, sunt Matthew. Vrei să iei prânzul cu mine astăzi? Sună-mă imediat ce ajungi acasă”.

Apoi venise un al doilea mesaj:

„Îmi pare rău, clovnuleţule, a interveni ceva neprevăzut… Nu pot să vin astăzi. Am să te sun mai târziu”.

Neprevăzutul avea un nume: Shelly Ballinger! După o ultimă privirea aruncată fotografiei din ziar, Lola ridică din umeri **într-**un mod care se dorea a fi nepăsător, apoi se hotărî să facă o baie caldă ca să se relaxeze.

Sigur, i-ar fi fost practic imposibil să ia prânzul cu Matthew, în ultimele zile nu avusese niciun pic de timp liber. Totuşi…

Femeie conştiincioasă, Lola se trezea dimineaţa la ora patru şi se ducea imediat la sala de gimnastică pentru antrenamente pe care le considera indispensabile pentru a-şi păstra supleţea mişcărilor şi stilul propriu. Lucra mult la bară, apoi se întindea pe covor ca să-şi exerseze echilibrul şi torsiunile dorsale.

După această primă repriză matinală, ziua ei se accelera **într-**un ritm nebunesc. Făcea un duş rapid, alerga apoi la grajduri să hrănească iapa şi, în sfârşit, alte două ore de antrenament intensiv la sala de gimnastică. Se

întorcea pe la unsprezece, înghiţea repede un sandviş, după care începea să-şi aranjeze machiajul care făcea din ea un clovn zâmbăreţ.

Se dezbrăcă şi intră la duş. În ultima vreme, ai fi zis că toţi copii din zonă se vorbiseră să organizeze petreceri de Halloween.

Dar clovnul Rossi nu-şi putea permite un număr nelimitat de tumbe şi căderi spectaculoase.

Şi totuşi, toate astea nu însemnau nimic în comparaţie cu dezastrul din ajun, de la sala de gimnastică. Obosită, demoralizată, lucrase suficient de rău încât să fie chemată la ordine de către antrenorul ei, de obicei un om dotat cu o răbdare imensă. Preţ de câteva secunde teribile, crezuse chiar că Ralph abandonase orice speranţă şi va refuza să mai lucreze cu ea.

— Fir-ar să fie, Lola, coboară imediat de acolo înainte să te sinucizi!

Îşi amintea fiecare cuvânt al lui... Apoi Ralph se calmase şi o sfătuise să se odihnească vreo câteva zile.

După ce plânsese pe săturate, Lola se bucurase că, în felul acesta, va putea petrece mai mult timp cu Matthew. În fine, până azi dimineaţă. Până când îi căzuse sub ochi această fotografie.

Dar dacă el aprecia atât de mult compania acestei creaturi de vis, de ce îi mai telefonase ieri? Mesajul lui fusese clar: „Lola, sună-mă de îndată ce ajungi acasă”. Sunase şi vorbise la telefon cu noua guvernantă.

— Nu, domnul Sullivan n-a lăsat nicio instrucţiune. Nu ştiu unde l-aţi putea găsi.

„Poate că vrea să fie sigur că-i plătesc chiria. Am întârziat o zi şi **s-**a şi îngrijorat! Bietul de el!”

*

* * *

Matthew îşi termină de mâncat ouăle şi împinse farfuria.

Uf! Săptămâna aceasta aglomerată, cu recepţii şi acţiuni de binefacere, aparţinea de acum trecutului, slavă

Domnului! Ultimele zile fuseseră pentru el o alergătură absurdă între diversele ceremonii în profitul diverselor cluburi sau universităţi. Ţinuse chiar şi o conferinţă la Cercul Literar din Jacksonville!

Totuşi, seara de ieri îi va rămâne întipărită în memorie. În sala de teatru a unui colegiu, asistase la un spectacol plin de prospeţime: una din piesele sale, *Pe drumul gloriei*. Reprezentaţia, excelentă, îl ajutase să întrevadă aspectul magic al muncii sale.

Singurul său regret fusese că Lola nu putuse să-l însoţească la acest spectacol. Îl însoţise doar cumnata lui. De ce oare îşi dorise prezenţa Lolei? Probabil pentru a se mândri, pentru a-i dovedi că este în stare să scrie bine; piesa avusese un mare succes când ieşise pe Broadway. Totuşi, nu era acesta singurul motiv. Chiar dacă îi era greu să recunoască, Lola îi lipsea. Nicio altă femeie nu-i provocase această senzaţie de la moartea Jessicăi.

Dar, nu-i nimic, o va revedea curând. Sus, la etaj, Shelly îşi făcea bagajele ca să se întoarcă la New York. După plecarea ei, va face şi el un duş şi dacă Lola n-avea un program prea încărcat, îşi vor petrece restul weekendului împreună.

După ce-şi termină cafeaua, începu să facă ordine în bucătărie; auzi o bătaie în uşă.

— Intră!

Cu faţa numai zâmbet la vederea Lolei, el îi lansă un vesel „bună dimineaţa”.

— Bună. **Ţi-**am adus chi…

Dar simţea un nod în gât şi nu-şi putu termina fraza. El era aici, în faţa ei, îmbrăcat doar în halatul de casă, cu părul în dezordine. Şi cu o expresie de fericire pe faţă. Aproape că torcea ca o pisică.

Lola se simţi şi mai stânjenită când înţelese motivul bucuriei lui Matthew. Acesta ţinea în mână două farfurii. Luase micul dejun împreună cu… Şi deodată, îi năvăliră în minte imagini cu Shelly, seducătoare, languroasă, în braţele lui Matthew…

— Îmi pare rău… N-am vrut să te deranjez… am să vin mai târziu…

— Nu pleca, te rog, o întrerupse o voce feminină.

Lola simţi că ameţeşte când văzu superba creatură îmbrăcată **într-**un costum strâns pe corp din şantung albastru. Creatură care venea spre ea şi-i întindea o mână delicată.

— Bună dimineaţa, eu sunt Shelly. Probabil că dumneata eşti Lola. Am auzit vorbi**ndu-**se atâtea despre dumneata încât chiar speram să te pot întâlni. Poate că data viitoare vom…

Lola nu mai auzea ce spune Shelly. O văzu doar că se întoarce spre Matthew şi-l sărută cu tandreţe pe obraz.

— Îţi mulţumesc pentru tot, Matthew. A fost minunat… ca de obicei.

Shelly îi aruncă o privire Lolei şi zâmbi.

— Acum este în întregime al dumitale… Să ai grijă de el. Este un om minunat. *Ciao*, *bellissimi*!

Şi Shelly Ballinger ieşi din încăpere ca o regină. Lola mormăi ceva ca o apreciere a înfăţişării şi mersului vedetei.

— Ce spui, Lola?

— Spuneam că ai putea să te porţi ca un om de lume şi **s-**o conduci până la maşină!

— Nu-i nevoie, cunoaşte drumul!

Cu obrajii îmbujoraţi, cu inima bătâ**ndu-**i nebuneşte, Lola se luptă cu furia şi cu suferinţa. Era ridicol. N-avea niciun drept, niciun motiv să reacţioneze astfel. Matthew nu-i aparţinea. Nu făcuseră niciun pact, nu-şi luaseră niciun angajament.

— Pot să-ţi ofer un pic de cafea?

Lola se îndreptă spre aragaz şi-şi turnă o cană de cafea fierbinte din care sorbi făcând o grimasă.

— Pff! Asta-i concepţia ta despre o cafea bună?

Matthew, aşezat la bar, o contempla pe Lola. Îi plăcea culoarea pielii ei, haloul magic al părului care-i dansa în jurul capului… Şi focul care-i ardea în ochi…

— Ei bine, draga noastră Lola este prost dispusă, în dimineaţa aceasta?

— Nu. Mi se pare că noua guvernantă a sosit ieri.

— Aşa este. Se numeşte Gladys Pierce. **S-**ar spune că lui Bruce chiar i se pare fermecătoare. A însoţit-o astăzi în oraş, la cumpărături.

Cu o mină încruntată, Lola scoase un cec din buzunar.

— Poftim. Îmi pare rău că am întârziat cu chiria… La revedere…

— Chiria? Da, chiar îmi făceam griji. O zi întârziere în prima lună, apoi două şi gata evacuarea!

Lui Matthew nu-i venea să creadă că venise doar pentru asta. „Ce naiba a păţit?” se întrebă el. Era mai bine să ia lucrurile în glumă pentru a mai destinde atmosfera devenită dintr-odată atât de apăsătoare.

Lola însă luă de bune vorbele lui. Ce mitocan! Cum îşi imaginase că i-ar fi păstrat un loc în inima lui? Avea chef să glumească pe seama chiriei ca şi cum nu **s-**ar fi întâmplat nimic, ca şi cum nici n-o vedea aici, distrusă după oribila ei descoperire!

— Fii liniştit, voi avea grijă de acum încolo să-ţi plătesc chiria în ziua stabilită, în felul acesta nu va mai fi nevoie să-mi telefonezi.

Fu rândul lui să fie surprins.

— Credeai că de aceea ţi-am telefonat?

— Dacă mă iau după viaţa ta mondenă, da.

— **Ţi-**am telefonat ca să te invit la cină împreună cu Shelly şi să asişti la spectacol şi la recepţia care a urmat.

— Da! Şi eu aveam o partidă de bridge cu Papa! Ajunge, trebuie să plec, Matthew.

— Lola!

Matthew o prinse de braţ.

— Dacă te simţi rănită din cauza lui Shelly…

— Faci ce vrei cu viaţa ta privată, Matthew!

Ţinând-o de umeri, o obligă să-l privească în ochi.

— Shelly este cumnata mea, Lola. Sora Jessicăi. Până

la vacanţă, copiii stau la ea, ai uitat?

— Este…

Încă sub impactul şocului, nemişcată, simţi cum o cuprinde furia şi stânjeneala, sentimente care lăsară curând locul unei imense uşurări.

— Aşadar, ea este cea pe care copiii o iubesc atât de mult… Ai fi putut să-mi spui în loc să mă laşi să mă fac de râs.

— Credeam că ştii; copiii vorbeau tot timpul despre ea.

— Cum? *Mătuşa Shell* şi Shelly Ballinger sunt una şi aceeaşi persoană?

— Sunt de acord cu tine că nu este genul casnic, dar ştie să se poarte cu copiii.

Îi zâmbi fermecător.

— Ştii, eşti adorabilă când te însufleţeşte gelozia.

— Nu sunt nici adorabilă, nici geloasă. Doar că nu suport acest gen de glume, asta-i tot.

— Îţi promit că n-o să se mai repete.

— Ai face bine.

Matthew nu putu rezista farmecului acestei tinere femei furioase. Se apropie de ea cuprinzâ**nd-**o de umeri şi o îmbrăţişă cu căldură. Sărutul suav care urmă fu de-ajuns **s-**o convingă pe Lola de sinceritatea lui Matthew şi noul lor pact fu din nou pecetluit.

— Ai dreptate, Lola.

— În legătură cu ce?

— Nu eşti adorabilă, eşti o femeie minunată şi seducătoare!

— Taci, Matthew, mă faci să-mi pierd capul…

Cuvintele Lolei se pierdură **într-**un lung sărut.

— Mi-ai lipsit, draga mea. Te doresc. Vreau să te iubesc până la ultimele limite ale plăcerii.

Pierdută în braţele lui, Lola refuza să asculte glasul raţiunii. Dorea să simtă măcar o dată acest trup viril alături de al ei, să-i simtă mângâierile, răsuflarea caldă lângă buzele ei, să nu-şi asculte decât simţurile care o

împingeau spre el. Era gata să i se abandoneze când, ca prin**tr-**o ceaţă care-i învăluia, auziră un zgomot de motor, apoi nişte portiere care se închideau şi râsete vesele.

— Fir-ar să fie, nu credeam că o să-i revăd atât de repede.

— Pe cine? Bruce şi doamna Pierce?

— Da.

Îşi slăbi strânsoarea şi o privi cu îngrijorare. Lola tremura.

— Te simţi bine?

— Foarte bine, răspunse ea cu convingere.

Fusese foarte aproape de... marginea prăpastiei. Mult prea aproape, după părerea ei.

— Ei bine, eu nu. Am nevoie de un duş foarte rece ca să-mi revin. După care, ce-ai zice de o plimbare până la Saint-Augustine unde să ne petrecem ziua?

Înainte ca ea să-i poată răspunde, Bruce şi Gladys năvăliră în încăpere cu braţele încărcate de pachete.

— Salut, Lola. Nu prea te-am văzut în ultima vreme pe aici. Încă n-ai cunosc**ut-**o pe Gladys?

Se întoarse către aceasta şi spuse cu un zâmbet larg pe buze:

— Gladys, ţi-o prezint pe micuţa noastră Lola.

— Încântată. Nu ştiu dacă dumneata eşti Lola sau micuţa Lola, cum spune Bruce.

— Şi una şi alta! Te asigur însă că aceşti doi bărbaţi o să-ţi dea de furcă mai mult decât toţi copiii adunaţi la un loc.

— Nu-ţi face griji, ştiu exact ce am de făcut.

Uşor stânjenit, Bruce se întoarse spre Matthew.

— Ce faci la ora asta aici, încă în halat?

— M-aş fi îmbrăcat de mult dacă n-ar fi venit Lola să mă deranjeze, răspunse Matthew aproape râzând. De fapt, tocmai încercam **s-**o conving să vină cu mine la Saint Augustin.

— Excelentă idee! mai ales în perioada asta.

Apoi Bruce se întoarse spre Gladys ca **s-**o ajute să

aranjeze proviziile şi Lola înţelese că Matthew avusese dreptate: Bruce, celibatarul convins, era pe cale să se îndrăgostească.

— Grăbiţi-vă, înainte să pierdeţi toată ziua.

— Aşa este, Lola, să mergem!

La naiba cu toate planurile ei după săptămâna istovitoare pe care o avusese şi după emoţiile din cursul dimineţii. O zi petrecută cu Matthew la Saint Augustin nu putea decât să-i facă bine.

— Vin să te iau peste o oră de la Porterie, este bine?

— Voi fi gata…

*

* * *

O oră mai târziu, Matthew fu întâmpinat de un concert de lătrături.

— **S-**ar zice că fiorosul tău cerber m-a acceptat până la urmă. Mă întreb ce reacţie ar avea dacă te-aş săruta.

— Ai făc**ut-**o deja şi nu **s-**a manifestat.

— Da, dar eram pe teritoriul meu; acum suntem la tine şi amintirea mea este încă vie privind felul cum îşi protejează stăpâna. Dar, nu-i nimic, riscul merită răsplată.

O cuprinse în braţe şi o sărută cu înflăcărare.

— Habar n-ai ce efect ai asupra mea, Lola. Habar n-ai.

„Oh, ba da! se gândi Lola. Fără îndoială că simţi acelaşi lucru ca şi mine”.

— Am face mai bine să plecăm, Matthew.

El conducea maşina cu o singură mână, cu cealaltă ţi**nându-**şi pe după umeri însoţitoarea.

— Ce-ai avea chef să faci?

— Mai întâi, să mâncăm, mor de foame. Pâine caldă cu unt topit şi gem de portocale.

— Bravo! Ăsta da regim pentru un acrobat.

La aceste cuvinte, Lola se simţi stânjenită.

— Lola, ce **s-**a întâmplat?

— Nimic.

De îndată ce Matthew făcea vreo aluzie la cariera ei,

ridica un zid de netrecut între ei.

— **S-**a întâmplat ceva la antrenament?

„Ai face mai bine poate să-ţi găseşti un alt partener”. Cuvintele lui Ralph o urmăreau, dar n-avea niciun chef să se gândească la ele, mai ales acum.

— Nu **s-**a întâmplat nimic, răspunse ea feri**ndu-**şi privirea. Ascultă, hai să ne înţelegem; eu nu te plictisesc cu întrebări despre cărţile tale, să nu vorbim despre trapezul meu. O.K?

De ce minţea? Antrenamentele nu mergeau atât de bine pe cât voia să se creadă, şi el ştia, pentru că o spionase.

— Nu sunt de acord!

Pradă unei furii evidente, el trase maşina lângă bordură.

— Ce naiba faci?

— Când este vorba despre tine, Lola, nu suport minciuna.

— Despre ce vorbeşti? bâigui ea, tulburată.

— Priveşte-mă.

Ea îşi plecă ochii, nesigură că îşi va putea reţine lacrimile. Nu-şi mărturisise nimănui eşecul, doar în treacăt îi scăpase ceva Annabelei. Era prea umilitor pentru ea.

— N-am putea să uităm astăzi de toate astea?

Matthew oftă, descurajat.

— Tot ceea ce vreau, este un pic de onestitate! Dar probabil că m-am înşelat asupra persoanei.

Răsuci cheia de contact şi porni.

— Cred că este mai bine să ne întoarcem!

— Nu!

Ea îl opri cu o mână. Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji când înţelese că era pe cale să piardă singura fiinţă la care ţinea cu adevărat.

— Cum de ştii că am o problemă?

— Nu eşti o mincinoasă prea pricepută…

O atrase spre el şi-şi sprijini bărbia în părul ei.

— Şi apoi, te-am văzut la antrenament… Nu spune

nimic, trebuia **s-**o fac, Lola. Îmi făceam griji pentru tine.

— Şi de ce nu mi-ai spus?

— Am încercat, dar de câte ori abordez acest subiect, te închizi în tine.

Ea respiră adânc şi închise ochii.

— Trapezul este o adevărată catastrofă, Matthew, zise ea în sfârşit, uşurată că poate vorbi cu el despre asta.

— Nici chiar aşa. Eu am văzut o femeie curajoasă făcând tot posibilul pentru a depăşi un oribil obstacol, ţinând cont de ceea ce ţi **s-**a întâmplat, ţie şi soţului tău. Dacă tu crezi că asta face din tine o ratată, te înşeli complet.

Se aplecă spre ea şi o sărută uşor pe frunte.

— Ştii, eu nu m-aş mai fi apucat niciodată de scris dacă nu te-aş fi văzut pe tine balansâ**ndu-**te acolo sus.

— Pe mine?

— Ei da, micule clovn!

Şi îşi continuară veseli drumul spre Saint Augustin.

— Matthew, nu voiam să te rănesc.

— Nu-i vorba numai despre mine, Lola, este vorba despre noi.

Ea făcu ochii mari. *Noi*? „Uşurel, nu te ambala…” Totuşi, trebuia să recunoască faptul că acest cuvânt avea un sens. Aşadar, de acum încolo, va avea un pic mai multă încredere în el.

— Ai dreptate, Matthew, **s-**a întâmplat ceva la sala de gimnastică…

Şi în timp ce rulau pe şoseaua umbroasă, îi povesti totul, spaimele ei, bucuriile, angoasele, speranţele ca şi cum, i **s-**ar fi destăinuit dintotdeauna.

De-a lungul după-amiezii Lola simţi cum intimitatea lor, pe care şi-o dorea, dar, în acelaşi timp, de care se temea, devenea mai profundă. Ce se va întâmpla în martie, când va pleca? Deja i se părea greu să-l părăsească… Dar el îi luă mâna **într-**a lui şi umbrele viitorului se şterseră pentru a lăsa locul fericirii prezente.

Capitolul 8

Inelele! Lola nu se simţea nicăieri mai liberă! Ce bucurie resimţea plutind astfel, cu mâinile strânse pe barele de grafit! Spre marea plăcere a spectatorilor.

În ritmul muzicii alese de ea, începu mişcarea lină de balansare şi, după numeroase figuri, una mai periculoasă decât alta, îşi desprinse mâinile, pentru a se prinde din nou doi metri mai jos, suplă şi vioaie.

Lola Ross revenise! Arena îi aparţinea acum.

Ralph o strânse cu putere la piept.

— Dacă o să continui aşa şi la New Orleans, o să ridici toată sala în picioare!

O lovi amical pe spate.

— Sunt cele mai frumoase clipe pe care le-am trăit în ultima vreme. Bravo, Lola!

— A fost minunat, Ralph, atât de minunat!

— M-am întrebat cine ţi-o fi aprins scânteia aceea din privire, nu cumva domnul acela care te aşteaptă acolo?

Lola întoarse capul în direcţia indicată şi zâmbi zări**ndu-**l pe Mathew.

— Cine ştie?

— Nu prea pare un tip sportiv, e mai degrabă un sedentar.

Folosea intenţionat acest termen care se referea la cei străini de lumea circului.

— Da, dar este un bun prieten al lui Lawrence.

— Atenţie, Lola. N-aş vrea să te văd suferind. Haide, du-te, meriţi o mică recreaţie. Poate că el te va ajuta să urci, cu curaj pe trapez.

Lola se duse spre Matthew cu zâmbetul pe buze. Nu mai fusese niciodată atât de fericită. Din ziua când fuseseră la Saint Augustin, îşi petrecuseră tot timpul liber împreună. Plimbări călare, prânzul, cina, muzică ascultată lângă şemineu, învăţau în fiecare zi să se cunoască mai bine. Ea ştia cum să fie mai puţin „întreprinzătoare” faţă de Matthew pentru că, deşi sentimentele pentru el erau deja foarte profunde, nu **s-**ar fi simţit în stare să facă „marele salt” în ciuda dorinţei care o copleşea.

Lucrul acesta nu era uşor nici pentru unul, nici pentru celălalt, şi răbdarea lui Matthew avea limitele ei.

— Bună! Pari de-a dreptul atotputernic, îmbrăcat în costumul acesta frumos.

— Şi totuşi, mă simt dezarmat când te văd agăţată de inelele acelea. Îmi este greu să te văd aşa chiar şi când ai plasa dedesubt, dar să te ştiu fără nicio protecţie va fi o adevărată tortură.

O trase în braţele sale şi o sărută mângâi**nd-**o pe păr.

— Dar ai fost minunată, draga mea.

— În dimineaţa aceasta spui lucruri foarte frumoase.

— Sunt sincer.

— Uf, dacă ar fi atât de uşor şi la trapez.

— Îţi faci prea multe griji, Lola, vei vedea, toate vor veni de la sine.

— Măcar dacă… Dar, ia spune-mi, unde te duci atât de gătit?

— Ţin o conferinţă la universitate, unii cred că aş avea şi eu ceva de spus.

— Nimeni nu ştie mai bine decât tine cum merg treburile pe acolo! Şi apoi… ai reînceput să scrii.

Arareori, la drept vorbind, dar totuşi… şi era foarte fericit pentru asta.

— Acum, plec, altfel voi fi în întârziere.

O sărută cu înflăcărare. Mmm! Ce bine mirosea. El se îndepărta deja când îşi aminti şi scoase din buzunar o hârtie.

— Era să uit, am numele de care întrebase tatăl tău, cel al antrenorului lui Jenny de la New York. Este o femeie pe nume Gina Martin. Lucrează împreună de vreo şase luni.

Lola făcu ochii mari citind numele de pe hârtie.

— Eşti sigur?

— Da… De ce?

— Gina este cea mai bună. Ea nu acceptă să antreneze pe oricine.

Matthew rămase cu gura căscată. Îşi jurase să

respecte întotdeauna alegerile şi gusturile fiicei sale, a copiilor săi în general, dar continuase să spere că această pasiune a lui Jenny se va stinge de la sine sau că, în ultimă instanţă, fata lui nu se va dovedi îndeajuns de dotată ca să-şi facă din aceasta o meserie.

— Poate… Dar mă îndoiesc.

Gina avea temperament, era dură şi exigentă, foarte selectivă şi pretenţioasă cu elevii. Pentru ea, problema banilor fusese întotdeauna secundară. Cum va reacţiona Matthew dacă fiica lui se va dovedi talentată, destul de dotată încât să trebuiască să-şi părăsească familia?

Ea zâmbi cu seninătate.

— Nicio problemă, am să vorbesc cu tata.

— Acum, am şters-o. Scrânteşte-ţi un genunchi, te rog.

— Dumnezeule! Sper să nu păţesc asta.

— Înţelegi ce vreau să spun… Te iubesc.

Şi dispăru rapid, lăsând-o cu acele cuvinte magice plutind în aer. *Te iubesc*. Dar Ralph nu-i lăsă timp să savureze momentul.

— O să mai stai mult timp înţepenită acolo, sau reluăm şedinţa de tortură?

De multă vreme, niciunul dintre ei nu avusese ocazia să zâmbească în timpul antrenamentului, şi buna dispoziţie a lui Ralph o mai linişti. Oare astăzi va reuşi?

Zece minute mai târziu, cu centura de siguranţă prinsă la brâu, prindea bara de lemn şi se lansa în gol. Ştia, aceasta va fi ziua! Simţea asta în timp ce-şi lua elanul. Când Ralph îi dădu semnalul, se desprinse de bară, dar corpul i se crispă, braţele refuzară să se întindă, şi se aruncă în plasă.

— Totul este în regulă, Lola?

— Aşa ţi se pare? strigă ea printre lacrimi.

— Cel puţin ai avut curajul să dai drumul barei.

— Mare lucru!

După două minute, urcă din nou pe platformă dar ochii îi erau înceţoşaţi de lacrimi şi simţea un nod în

stomac.

La apropierea ei, Annabel ridică ochii.

— Ai întârziat, eu am băut deja două pahare.

— Atunci, tu eşti cea care a venit mai devreme.

Lola îşi plimbă privirea prin sala restaurantului. *Ocean Club* era ticsit la ora asta, toate mesele erau ocupate. Valurile oceanului veneau să moară la baza terasei cu un murmur liniştitor. Era exact ce avea nevoie, după dimineaţa aceasta îngrozitoare.

— Este abia ora treisprezece.

— Fixasem întâlnirea pentru douăsprezece.

— Probabil că m-am înşelat eu. Băiete, adu-mi te rog, un Martini cu cuburi de gheaţă.

Annabelei nu-i venea să creadă. Singura băutură pe care prietena ei şi-o permitea în timpul zilei era schweppsul sau un suc de fructe, şi doar la ocazii speciale un pahar de vin seara.

— Ai avut o dimineaţă grea?

— Am căzut de sute de ori pe afurisita aia de plasă. Uneori mă întreb dacă merită să mai încerc. Poate aş face mai bine să renunţ şi să rămân doar Rossi clovnul. Aş putea să mă stabilesc aici. Asta voiam să fac împreună cu Marc pe când aşteptam un copil. Ştii tu, o casă mare cu un şemineu şi cu un gărduleţ alb împrejur…

— Fără îndoială că **într-**o zi vei avea toate astea. Dar eu nu te văd renunţând până când nu vei termina povestea asta cu trapezul. Trebuie neapărat să-ţi învingi această teamă.

— Dacă este vorba despre teamă, cum îţi explici că nu mă afectează când lucrez la inele?

— Este evident. Marc n-a murit lucrând la inele, tu nu ţi-ai pierdut copilul lucrând la inele. Gândeşte-te, când eşti la inele, tu eşti cea care lucrează, tu singură. La trapez, este altceva, depinzi de un altul care trebuie să te prindă, n-ai controlul situaţiei. În mod inconştient, soneria ta de alarmă se declanşează şi te crispezi în loc să te relaxezi. **Într-**una din zile se a produce declicul şi vei

reuşi.

— De preferinţă să se întâmple înainte să mă fac bucăţi.

— Vei reuşi, Lola. Declicul se va face şi nici măcar n-o să-ţi dai seama până când vei auzi aplauzele izbucnind.

Annabel zâmbi şi continuă:

— Şi sper că asta se va produce curând, pentru că pierd o avere cu toate aceste consultaţii gratuite! Acum, am face bine să mâncăm, chelnerul aşteaptă comanda şi mie mi-e o foame de lup.

În timpul mesei, discutară verzi şi uscate. Lola nu-şi putu alunga o umbră de invidie când Annabel abordă subiectul copiilor.

— Joachim este îndrăgostit nebuneşte de fata vecinilor noştri! Bietul băiat, tânjeşte toată ziua cu o privire melancolică. Cam ca tine în momentul acesta.

— Poate sunt obosită, dar în mod sigur nu melancolică.

— Ah! Sunt de vină cumva nopţile lungi petrecute cu vărul meu?

— Annabel, eşti incorigibilă!

— Doar curioasă. Zvonurile care-mi ajung la urechi sunt oare fondate?

— Care zvonuri?

— Se zice că nu prea mai sunteţi văzuţi unul fără altul.

Annabel făcu un semn cu capul spre mesele învecinate.

— Le vezi pe femeile acestea? Trei sferturi din ele sunt verzi de gelozie, iar celelalte sunt gata să-ţi scoată ochii pentru că l-ai răpit înainte ca ele să-şi poată încerca norocul. Ah! Ce înseamnă libertatea!

— Şi tu eşti liberă! Este nevoie doar să-l uiţi pe Mike.

Annabel se întunecă.

— Am renunţat. Ciudat, am crezut întotdeauna că se va reîntoarce la noi.

— Şi?

— Şi, se recăsătoreşte săptămâna viitoare.

— Îmi pare rău, habar n-aveam.

— Bineînţeles. N-are importanţă. Dar… cum am ajuns să vorbim despre el?

— Încercai să mă convingi că Matthew şi cu mine… şi discuţia **s-**a întors împotriva ta.

— Şi o să mă mai laşi mult să aştept?

— Aşa ar trebui! Dar n-am **s-**o fac. Da, ne-am văzut mai des în ultima vreme.

— Este foarte bine pentru amândoi, iar tu te împaci foarte bine cu copiii, am văzut cu ochii mei.

— Ştiu şi eu… Am vorbit cu tata la telefon chiar înainte să vin încoace. I-am spus că pe Jenny o antrenează Gina. Când a auzit, a acceptat imediat **s-**o preia el. Îmi fac griji pentru reacţia lui Matthew când va afla. Este atât de ataşat de copiii lui, cum va suporta ideea de a se despărţi de unul dintre ei, dacă va fi cazul?

— Matthew este un bărbat puternic, va face faţă situaţiei. Dacă Jenny are talent, n-o va împiedica să-şi urmeze calea.

Annabel ridică privirea spre prietena sa.

— Îl iubeşti, nu-i aşa?

— Nu ştiu, nu vreau. Ce fel de viaţă am putea avea? Eu sunt tot timpul pe drumuri.

— A fi greu nu înseamnă că este şi imposibil. Dragostea adevărată este prea rară şi prea frumoasă ca **s-**o arunci atunci când o întâlneşti. Vorbeşte cu părinţii tăi săptămâna viitoare când îi vei vedea. Tatăl tău este un om înţelept, îţi dă sfaturi bune. O să te duci la ei de sărbători, nu-i aşa?

— Aş vrea, nu i-am mai îmbrăţişat din vara trecută. Dar trei săptămâni sunt foarte lungi…

— Nu-i nevoie să stai atât. Poţi foarte bine să te întorci imediat după sărbători şi să nu-i mai însoţeşti în Atlanta.

— Nu ştiu. O să vedem.

Te iubesc. Cuvintele lui Matthew bucurau nespus

inima Lolei.

— Vai, este deja ora trei! Trebuie **s-**o şterg, altfel îmi pierd programarea la sală.

*

* * *

O oră mai târziu, după un duş bun, Lola era aşezată în faţa oglinzii. Tocmai îşi întinsese un strat gros de cremă albă care o transforma în Rossi clovnul când auzi soneria.

— Fir-ar să fie!

Apucă în trecere un prosop, alergă prin casă, deschise uşa şi se trezi în faţa unui Matthew uluit. Lola ar fi intrat cu plăcere în pământ când îi auzi hohotul de râs. Se afla în faţa lui, cu pantalonii aceia ridicoli de un roz viu, cu şosetele roşii şi cu vechea cămaşă în carouri, cu părul numai bucle şi, ca să pună capac la toate, cu o expresie surprinsă pe faţă, între clovn şi femeie.

— În după-amiaza aceasta mă duc la o petrecere de copii, în caz că ai uitat.

— Sper! N-aş vrea să cred că te-ai îmbrăcat astfel pentru o întâlnire galantă!

Matthew nu se oprea din râs.

— Pot să intru?

— Pentru ce? Ca să mă faci ridicolă?

Ea se dădu la o parte ca să-l lase să intre.

— Intră, dar dacă vrei să-mi vorbeşti, va trebui **s-**o faci în timp ce îmi termin machiajul, altfel voi întârzia.

El o urmă până în camera ei şi remarcă volănaşele din dantelă de pe turul pantalonilor.

— Dantele! Ce loc potrivit!

— Te previn, domnule Sullivan, mai fă o remarcă de genul acesta şi te asigur că o să ai necazuri.

Luă un tub de ruj de pe masă şi-l îndreptă spre Matthew.

— Plus că am controlul câinelui.

— Este afară.

— Nu-i nimic. Am măcar rujul acesta şi te pot transforma în clovn **într-**o clipă.

— N-am decât să te dezarmez.

Îi luă din mână tubul, îl puse pe masă apoi o prinse de umeri şi-i privi chipul. Existau trei pete mari albe: una pe fiecare ochi, cealaltă în jurul gurii. El zâmbi.

— Dacă aş găsi un loc liber unde să te sărut, aş face-o!

— Laşule!

El acceptă provocarea, îi înclină capul şi o sărută pe gât, fericit **s**-o simtă înfiorată în braţele lui. Cu buzele pe urechea ei, îi murmură:

— O să ne ocupăm mai târziu de asta, micule clovn, dar acum ai face mai bine să te grăbeşti, altfel vom întârzia.

— Vom?

— Te-ar supăra dacă te-aş însoţi? Mi-ar plăcea mult să-l văd pe acest nemaipomenit Rossi, pe care încă nu l-am cunoscut.

— Da… în fine, vreau să spun, nu. Nu ştiu dacă eşti sigur că vrei să înfrunţi această încercare. Acolo vor fi vreo cincizeci de copii, să ştii.

— Poate că puţin ajutor n-o să-ţi strice, chiar dacă va fi doar pentru umflat baloane sau altceva.

El se îndreptă spre uşă.

— Ai ceva de băut?

— Serveşte-te, este suc de piersici şi limonadă.

Ea se apucă iarăşi de machiaj. Bărbatul acesta nu va conteni **s**-o surprindă. Era oare cu putinţă să nu se fi înşelat azi-dimineaţă? Visase cumva că-i spusese *te iubesc*? Era mult prea repede şi erau nenumărate motive ca dragostea lor să nu aibă şanse.

El se întoarse cu două pahare de limonadă.

— Povesteşte-mi despre conferinţa ta.

Matthew se aşeză pe marginea patului şi, fără să-şi ia ochii de la ea, îi povesti cum decursese ziua, îi mărturisi sentimentele cu o uşurinţă uimitoare.

Lola îşi desenă pistrui, gene nesfârşite, îşi puse pălăria şifonată şi se ridică.

— Sunt gata.

— Nu chiar! Ai uitat să-ţi pui nasul.

— Matthew, nu se poate! Cum am putut să uit?

— Poate că eşti un pic distrată… Spune-mi, unde mergem?

— În Jacksonville.

— Şi conduci întotdeauna deghizată astfel? N-ai avut accidente, blocaje? Incredibil!

Şi Matthew Sullivan, celebrul scriitor, îmbrăcat în elegantul lui costum, îl escortă pe Rossi clovnul până la casa unde-l aşteptau vreo cincizeci de copii.

Pantofii imenşi loveau asfaltul. Matthew nu-şi putu reţine un zâmbet; îşi va aminti multă vreme de acest drum ciudat, mână-n mână cu clovnul său preferat.

Sprijinit de peretele sălii, n-o pierdea din ochi, fascinat de felul cum ştia să atragă copiii şi să-i facă să râdă. Dar nu-şi putea alunga o strângere de inimă la fiecare cădere a ei pe podeaua prea dură.

Azi-dimineaţă, îi spusese că o iubeşte. Cuvintele îi ieşiseră de pe buze fără să-şi dea seama şi, toată ziua, se întrebase asupra adevăratelor lui sentimente. Acum, ştia.

Nu numai că era clovnul lui preferat dar era şi femeia de care avea nevoie. Se simţea topi**ndu-**se de tandreţe la acest gând şi când, două ore mai târziu, reveniră la maşină, o ţinea strâns lângă el fără să spună un cuvânt.

— Eşti obosită?

— Sunt frântă şi mor de foame!

— Ce-ai zice să cumpărăm o pizza în drum?

— Minunat!

De îndată ce ajunseră, Lola se repezi să se demachieze şi lăsă în grija lui Matthew să aprindă focul şi să prepare cina.

Când să se ducă la el, avu o ezitare. Fără să ştie prea bine de ce, se simţea nervoasă. În cursul după-amiezii, parcă se schimbase ceva în comportamentul lui Matthew. Când se împărţiseră baloanele, privirile li se întâlniseră şi citise în ochii lui o anume emoţie. Apoi, el se întorsese spre

copii şi se amestecase în jocurile lor **într-**un fel care încălzise inima Lolei. Poate că, astă-seară, amândoi evoluaseră în relaţia lor…? Situaţia părea să scape de sub control şi era timpul **s-**o stăpânească. Aceste trei săptămâni picau foarte bine pentru amândoi.

— Îmi pare rău că am întârziat atât.

Se opri în prag şi simţi cum pulsul i se acceleră. El dăduse la o parte ziarele şi bibelourile ca să facă loc pizzei şi paharelor. Aşezat pe jos, cu mânecile suflecate, cu gulerul descheiat, Matthew o privea cu intensitate. Reflexele flăcărilor îi dansau pe faţă.

— Vino repede, Lola, înainte să se răcească.

Cu mâna, o invită să se aşeze lângă el. Luke veni în întâmpinarea stăpânei sale şi apoi aruncă o privire elocventă înspre pizza.

— De când am despachetat, afurisitul ăsta de câine a tras cu ochiul neîncetat spre cina noastră.

După tonul lui vesel **–** prea vesel, poate **–** Lola înţelese că totul se va petrece astă-seară! Matthew îi va cere ceea ce nu era pregătită să-i ofere. Simţi un nod în gât, pentru că ştia că un singur sărut de-al lui ar fi de-ajuns **s-**o învingă.

După ce îşi termină porţia, Matthew se lăsă pe spate şi o contemplă pe Lola care continua să-şi devoreze partea.

— Ce poftă de mâncare!

Se întoarse spre el şi citi pe chipul său dorinţă, putere şi dragoste.

— Te-ai descurcat destul de bine cu copiii dar…

— Sper să fi fost aşa… M-au inspirat frumoşii tăi pantaloni cu dantele!

Privirea îi deveni însă serioasă.

— Lola, eşti genul de femeie pe care orice bărbat visează **s-**o iubească şi să se însoare cu ea.

— Nu, Matthew.

„Oh, Matthew, te rog să taci!” Îşi întoarse privirea, ca să nu-i vadă ochii umezi.

— Eşti formidabilă în preajma copiilor. O adevărată

mamă.

Ea îşi înclină capul.

— Este un lucru de care nu voi avea parte niciodată.

— De ce? Eşti tânără, sănătoasă, n-ai niciun motiv să nu faci o droaie de copii. Doar dacă nu ţi-i doreşti.

— Problema nu este că nu-mi doresc.

Şovăi, ca şi cum ar fi luat o hotărâre importantă, apoi ridică spre el ochii plini de lacrimi.

— Nu pot să am copii. Mă hotărâsem să nu mai lucrez la trapez pentru că eram însărcinată. Preţ de o clipă, Marc şi cu mine am ţinut lumea în palmele noastre. Apoi, **într-**o secundă, totul **s-**a prăbuşit. După spusele doctorilor, o altă sarcină mi-ar fi fatală.

— Biata de tine, îmi pare rău.

Dar cuvintele nu i se păreau suficiente pentru a exprima ceea ce simţea; o strânse la piept şi-i sprijini capul la pieptul lui. Ea nu-şi dorise această intimitate şi totuşi, cuibărită astfel în braţele lui, se simţea în siguranţă.

— Ştii, Lola, unii bărbaţi au deja familii care nu aşteaptă decât o mamă ca tine.

Plecâ**ndu-**şi capul, murmură lângă buzele ei:

— Cine ştie? Te-ai putea trezi **într-**o dimineaţă şi ne-ai găsi pe toţi patru în pragul uşii tale.

Matthew puse stăpânire pe buzele ei, **într-**un lung şi savuros sărut. Apoi, cu un gest foarte tandru o mângâie pe gât, pe braţ, îi ridică delicat poala rochiei şi-şi plimbă mâna peste rotunjimile trupului ei.

— Eşti atât de frumoasă, de dulce…

Doamne, cât de bine era să te simţi iubită, dorită! Da, visa să i se dăruiască, să se piardă în braţele lui…

— Draga mea, cât te iubesc…

Aceste câteva cuvinte însă o îngroziră.

— Nu, Matthew, te rog.

Uluit, cuprins de dorinţă, el o privi.

— Ce spui?

— Nu putem să…

Părea atât de serioasă încât el se crispă.

— **Ţi-**e teamă, Lola?

Ea îşi netezi rochia fără să-l privească, având lacrimi în ochi. Era mai mult decât putea el suporta. O prinse de braţ şi o scutură.

— O să-mi răspunzi o dată?

— Nu… nu ştiu.

— Minunat.

El îşi trecu o mână nervoasă prin păr.

— Şi cât timp îţi va trebui până vei şti?

— Am nevoie de timp de gândire. Plec pentru trei săptămâni la Washington să mă alătur circului şi să-mi vizitez părinţii.

— Bravo! De îndată ce situaţia se complică, alergi să te refugiezi la mama şi la tata.

— Nicidecum! Existenţa mea nu se rezumă doar la tine. Am viaţa mea şi în acest moment este cam întoarsă pe dos.

Cu câteva minute în urmă, ţinuse în braţe o femeie iubitoare şi dulce, care acum părea să aibă o plăcere sadică în a distruge ceea ce-i apropiase.

— Răbdarea mea are limite, legătura dintre un bărbat şi o femeie trebuie ori să se dezvolte ori să moară. Voi aştepta până te vei întoarce, nicio zi în plus!

Uşa de la intrare se trânti în urma lui.

Lola dădu frâu liber lacrimilor. Dumnezeule! Ce făcuse? Nu vrusese să-l rănească pe Matthew! Când se gândea că aceasta era seara lor de adio înaintea celor trei săptămâni de despărţire! Cum va putea să stea departe de el, ştii**ndu-**l atât de nefericit?

*

* * *

Un uragan pe nume Matthew intră în casă, trecu fără să-i vadă pe lângă Bruce şi Gladys care rămaseră uluiţi şi se închise în biroul lui. Aici, îşi turnă o porţie dublă de scotch, dar durerea tot nu trecea…

Capitolul 9

Săptămânile ce urmară acestei altercaţii au fost

dezastruoase. Începând, de altfel, cu zilele ce precedară plecarea Lolei la Washington.

În casa cea mare, Bruce şi Gladys mergeau în vârful picioarelor şi vorbeau în şoaptă.

Cât îl priveşte pe Matthew, ea nu-l întâlni decât o singură dată, din întâmplare. Era împreună cu Bruce, pe cale să organizeze îngrijirea iepii şi a câinelui în lipsa ei, când el intră, mai frumos ca niciodată. Fără să-i arunce măcar o privire Lolei, i se adresă, în calitate de stăpân, lui Bruce:

— N-ai nimic de făcut? Stai degeaba? Aş vrea să te apuci să tai în sfârşit gardul viu. Dacă o să ai, fireşte, şi puţin timp „liber” ca să munceşti! Spune-i lui Gladys că nu voi fi acasă la prânz. Am o întâlnire.

Lola simţi o strângere de inimă văzâ**ndu-**l plecând fără să-şi ia la revedere.

Bruce se întoarse apoi spre ea.

— De câteva zile, băiatul acesta nu mai este în apele lui. Când nu se încuie în birou, pleacă să piardă vremea pe la *Ocean Club*. În fine, toate astea nu-s treaba mea. Aşadar, când pleci?

Lola reuşi să articuleze un vag „mâine”.

— Sper că ştii ce faci, fetiţo.

O strânse apoi la piept şi adăugă:

— N-avea nicio grijă pentru animalele tale. Petrece-ţi o vreme cu părinţii tăi şi întoarce-te repede!

Astfel că, a doua zi când luă avionul, îşi simţea creierul **într-**o ceaţă completă. Spera în acelaşi timp că familia, locul copilăriei sale, împrejurimile pe care le iubea dintotdeauna, îi vor uşura suferinţa şi vor umple golul pe care-l simţea acum în suflet.

Dar nu. Pentru prima oară în viaţa ei, se simţea străină de această lume fermecătoare. Îi lipsea ceva, ceva ce nimic nu va putea să-l înlocuiască. Se distrase cu părinţii ei, râseseră mult, îşi văzuse prietenii, dar suferinţa ei părea să se amplifice în loc să se estompeze. Din ce în ce mai des, îşi lăsase familia şi se izolase sub pretextul că

face curăţenie în rulotă.

Circul i se părea acum tern. Parcă îşi pierduse acea putere magică pe care Lola o iubise atât de mult, odinioară. Inelele, trapezul, i se părea că nimic nu mai are importanţă.

Toate gândurile i se îndreptau spre Matthew şi cuvintele pe care le rostise în acea ultimă seară, chiar înainte să se certe îi răsunau zi şi noapte în urechi. Atunci, el îi spusese: „Eşti genul de femeie pe care un bărbat visează **s-**o iubească şi cu care să se căsătorească. Te iubesc”. Cuvinte minunate, pline de promisiuni, pe care refuzase să le asculte. Proasta! Rănise inima unui bărbat formidabil, capabil să iubească profund.

Dar de ce? Pentru că se temea? Pentru că-l iubea şi nu voia să-l piardă când şi *dacă* se va reîntoarce în arenă?

Da, exact, *dacă* se va reîntoarce în arenă! Nici măcar nu mai era sigură dacă voia să mai ducă o viaţă în circ. În orice caz, nici nu se punea problema ca, în viitorul apropiat, să lucreze iarăşi la trapez! Acum nu se simţea în stare să facă nimic şi **s-**ar putea ca, în acelaşi timp, să-l piardă pe Matthew şi cariera pe care vrusese să şi-o păstreze cu orice preţ.

Chiar înainte ca trupa să plece spre Atlanta, domnul Ross o surprinsese pe la ora unu noaptea, când bea o cafea rece, cu privirea rătăcită.

— Lola, ce lucru crezi că este mai rău decât a iubi?

— Nu ştiu, mă dau bătută!

— Să iubeşti un „sedentar”.

Zâmbi pentru prima oară de când venise aici.

— De unde ştii?

— Mi-a povestit Ralph.

Gabriel Ross, tatăl ei, un bărbat la vreo cincizeci de ani, bine clădit, cu părul grizonant, o prinse de mână.

— Zice că există acolo un bărbat frumos care a ştiut cum să-ţi aprindă o scânteie în privire. Dar aici nimeni n-a văzut nimic. Chiar şi Lawrence îşi face griji pentru tine.

Lola se ridicase şi-şi lăsase privirea să rătăcească

prin fereastră.

— Eşti destul de mare ca să ştii ce faci, dar am impresia că eşti pe cale să te distrugi. Dacă ai nevoie de ajutor, noi suntem aici. Mama ta, eu, fraţii şi surorile tale.

— Ştiu, tată, şi crede-mă că apreciez acest lucru.

— Îl iubeşti pe bărbatul acela?

— Da.

— Ştii**ndu-**te aşa cum te ştiu, pun pariu că nu i-ai spus nimic şi te lupţi în fiecare zi să nu-i arăţi asta.

— Nu voiam să mă îndrăgostesc. Nu acum. Nu în momentul când încerc să-mi refac viaţa profesională. În orice caz, nu înainte de martie.

— Şi unde crezi că te vei putea duce în martie, dacă nu-ţi faci puţină ordine în minte? Te temi pentru că el nu face parte din lumea circului sau pentru că **s-**ar putea să pierzi iarăşi o fiinţă dragă?

— Amândouă.

Acceptă cana de cafea caldă pe care i-o întinse tatăl său şi-i povesti în detaliu prin ce trece.

— N-ar fi atât de complicat dacă n-ar fi genul de „tatăcloşcă” ataşat de familia lui. El are nevoie de o femeie disponibilă şi o mamă pentru copiii lui. Nu de o acrobată care aleargă pe drumuri după curcubeu, nouă luni din douăsprezece.

— L-ai întrebat tu de ce are nevoie?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Şi, desigur, tu ştii mai bine ca el de ce are nevoie.

— Nici nu suntem din aceeaşi lume.

— Ce tot spui? Astea sunt pretexte! Dragostea n-are bariere sociale. Dacă vei continua să te ascunzi în spatele unor astfel de bariere, rişti foarte tare să-l pierzi pentru totdeauna pe omul acesta şi ceva îmi spune că ar fi o gravă eroare.

Se întrerupse şi o privi cu un aer ciudat.

— Când vorbeşti despre el, radiezi de iubire.

— Este un om formidabil, tată. Şi mamei şi ţie, v-ar plăcea mult de el.

— Nu vom avea niciodată şansa să-l întâlnim dacă n-o ştergi cât mai repede acasă. Fă câteva breşe în apărarea ta înainte să fie prea târziu. Nu vreau să te mai văd nefericită. Ia-o pas cu pas, draga mea. Merită. Dacă vă iubiţi cu adevărat, veţi găsi o modalitate de a vă rezolva problemele. Este ora cinci, fetiţo. Am face mai bine să dormim un pic înainte să ajungem la Atlanta. Gândeşte-te la ce ţi-am spus.

— De acord, tată. Mulţumesc.

El se opri o clipă în prag.

— Este tatăl lui Jenny, fetiţa pe care o antrenează Gina?

— Da.

— Cu siguranţă, e foarte talentată, altfel Gina n-ar fi luat-o. Dacă se hotărăşte să facă trapez, copila aceasta îşi va petrece mult timp pe drumuri. Nu-mi imaginez o mamă mai bună pentru ea decât tine, Lola.

*

* * *

Trecură câteva ore de la discuţia cu tatăl său. Lolei nu-i trebui mult timp să se hotărască şi să se întoarcă la Jacksonville. Annabel îi promisese că va veni **s-**o ia cu maşina. Şi acum, era aici, lividă la gândul că **s-**ar putea să fie prea târziu.

Îşi căută cu privirea prietena prin mulţime, dar îl zări pe Matthew şi încremeni. Îl observă o clipă, cu inima bătâ**ndu-**i nebuneşte. Îi depăşea pe toţi cei din jur cu aproape un cap. Era semeţ şi drept, cu maxilarele încleştate, cu fruntea brăzdată de cute. O văzu şi el; nu prea părea încântat.

— Bună ziua!

— Bună!

— Nu mă gândeam că o să te văd aici. Ce-i cu Annabel?

— N-a putut să se elibereze şi m-am oferit să vin eu.

— Aş fi putut să iau un taxi.

El o privi o clipă apoi întrebă:

— Ai fi preferat?
— N-aş fi vrut să te deranjezi.
— Nu-i niciun deranj.
Dacă ar şti ea! Chiar dacă Annabel şi-ar fi luat liber de la birou, oricum el i-ar fi cerut să-l lase să vină în locul ei. Două săptămâni! Două săptămâni lungi fără Lola. Ar fi dat oricât **s-**o poată strânge în braţe, **s-**o sărute şi să-i şteargă tristeţea din privire… în loc de asta, spuse doar:
— Pari obosită.
— Am stat de vorbă cu tata până pe la cinci dimineaţa.
— Şi?
Lola nu reuşi să răspundă, pentru că o împinse cineva grăbit şi se trezi lipită de Matthew. Privirile li se întâlniră. Amândoi voiau acelaşi lucru: să ierte totul şi **s-**o ia de la capăt, ca înainte. Înainte de ceartă.
— Am face mai bine să mergem acasă, ca să poţi să te odihneşti. În maşină, neştiind ce să spună, se mulţumiră cu o discuţie neinteresantă.
— Ai călătorit bine?
— Foarte bine. I-ai spus lui Jenny că tata o va primi la o audiţie?
— Da, este foarte bucuroasă.
— Ce… Ce mai fac Rusty şi Julie?
— Bine.
Apoi tăcură vreo câţiva kilometri.
— Ai fi putut să-mi spui că pleci pentru trei săptămâni, am aflat de la Annabel.
— N-am avut ocazia.
— În seara aceea am stricat totul, nu-i aşa?
— Matthew, te rog… Îmi pare rău.
— Nu-ţi cere scuze. Spune-mi, de ce ţi-ai scurtat călătoria cu o săptămână?
— Pentru că îmi lipseai.
Cuvintele îi scăpaseră firesc. Tăcerea deveni zdrobitoare. Două inimi băteau neliniştite, nebuneşte.
— Şi tu mi-ai lipsit. Mi-ai lipsit enorm.

Aproape ajunseseră. Matthew se întoarse spre ea.

— Am putea vorbi despre asta după ce o să te odihneşti puţin.

— N-am să mă pot odihni până când nu vom vorbi.

Era atât de bine să fie din nou acasă… Obiectele familiare, mirosul florilor… Florile? Lola privi în jurul ei. Trandafiri, trandafiri peste tot, pe masa din bucătărie, în faţa şemineului, în antreu, iar pe pervaz, o sticlă de şampanie şi două cupe. Ochii Lolei se înceţoşară.

— Sunt minunate, Matthew, dar n-ar fi trebuit…

— Aşa am vrut, Lola.

Dar ceea ce voia el mai presus de toate era **s-**o cuprindă în braţe, **s-**o sărute, **s-**o mângâie; îşi jurase însă să nu se pripească.

— Este felul meu de a-mi cere iertare.

— Matthew?

Ea se simţea dintr-odată stângace, timidă. Trase aer adânc în piept şi spuse din**tr-**o răsuflare:

— Mă mai iubeşti? Mai vrei să fiu a ta?

El închise ochii pe jumătate.

— Mi-am învăţat lecţia, Lola. Şi atâta vreme cât tu nu vei fi sigură pe sentimentele tale, răspunsul meu va fi nu. Tu hotărăşti de acum, fată dragă!

— Te-am făcut într-adevăr să suferi.

— Ne-am rănit reciproc. Ascultă, Lola, acum aş face mai bine să plec. Vom vorbi mai târziu.

— Nu, Matthew, te rog. Nu pleca!

— Atenţie, Lola, nu te juca prea mult cu focul ca să nu te arzi!

— Nu-mi uşurezi deloc lucrurile.

— Vreau să fiu sigur că ştii ce faci. Pentru că data viitoare voi merge până la capăt…

Ea străbătu cu timiditate cei câţiva paşi care o despărţeau de Matthew şi-şi trecu braţele după gâtul lui.

— Cred că n-am să mai pot aştepta niciun minut în plus.

În sfârşit! în sfârşit, putea **s-**o strângă la piept, să-i

respire parfumul, să-i mângâie părul, obrajii, trupul. O ţinu astfel, nemişcată, lipită de el, apoi îi ridică bărbia.

— Eşti într-adevăr sigură? Nu-mi doresc nimic mai mult pe lume, dar trebuie să…

— Matthew, da! Mi-ai lipsit prea mult. Mi-au lipsit braţele tale, buzele, zâmbetul tău…

El îşi plecă încet faţa spre ea şi, foarte încet, doar cu vârful buzelor, îi trezi Lolei senzaţiile pe care încercase să le adoarmă în decursul celor două săptămâni de absenţă. Cu o mână şovăitoare, Matthew îi desfăcu rochia, dezveli**ndu-**i cu delicateţe trupul fremătând de dorinţă.

Capitolul 10

Matthew era aşezat în faţa maşinii de scris, incapabil să se concentreze. Ciudat! În unele zile cuvintele veneau de la sine, pe când în altele i se părea imposibil să lege coerent două fraze.

Cu ochii aţintiţi spre peretele de lângă bibliotecă, în locul în care rămăsese urma cenuşie a unui tablou, se întreba când luase de acolo portretul Jessicăi. După discuţia cu Lola despre oribilul accident? În cursul îngrozitoarei săptămâni de despărţire? Sau poate mai târziu, în ziua când se întorsese?

Soţia lui îşi va păstra întotdeauna un loc foarte special în sufletul lui, dar ea făcea acum parte din trecut. Azi, inima şi toate gândurile lui erau ocupate de Lola. „Te iubesc, Lola, şi vreau să mă căsătoresc cu tine”.

Se ridică şi aruncă o privire spre Porterie. De la întoarcerea Lolei, acum trei săptămâni, Matthew nu se mai desprindea de ea. Îşi adaptase programul după al ei. De la ora patru dimineaţa până la ora plimbării călare, Matthew scria la piesa lui. După antrenamentul Lolei, mâncau împreună, adeseori în intimitatea camerei ei.

Uneori îşi petreceau ziua în casa cea mare. El lucra în biroul lui în timp ce tânăra femeie citea pe canapea. Din când în când, privirile li se întâlneau şi îşi zâmbeau, simplu.

*

* * *

Veni şi decembrie.

Lola îşi dorea să lumineze grădina şi să pună ghirlande de beculeţe prin copaci şi pe streaşină. Fură aranjaţi doi brazi, unul în living şi celălalt în camera de joacă, pentru ca, la întoarcerea lor acasă, copiii să-l împodobească după gustul lor.

Oh, da! Se scurseseră trei săptămâni de tandră şi intimă complicitate, fără ca Matthew să-şi dea seama când trecuse timpul.

Dar lucrurile urmau să se schimbe. Pe de o parte, urmau să vină copiii şi Gladys se instalase în camera de oaspeţi. Pe de altă parte, circul îşi stabilise „tabăra” de iarnă în Florida, astfel că Lola urma să-şi petreacă mult timp printre ai săi.

Totuşi, două subiecte de îngrijorare îi strângeau inima lui Matthew: audiţia lui Jenny ce urma să aibă loc a doua zi de Crăciun, şi răceala cu care se purta Julie faţă de Lola.

Se gândea de pe acum că va veni luna martie şi ce gol va rămâne în viaţa lui odată cu plecarea Lolei. Exista oare vreun mijloc **s-**o convingă să rămână?

Apariţia Lolei îi întrerupse avalanşa aceasta de gânduri. Se aşeză pe colţul biroului şi citi o pagină.

— Ce curioasă eşti!

— Mi-ai spus doar că lucrarea ta nu trebuie să iasă din această încăpere! Nu mi-ai interzis niciodată **s-**o cintesc… Scena aceasta îţi face probleme? Nu-i de mirare, bietul Roger!

— De ce?

— Dacă aş fi în locul lui, aş lua acest pahar din mâna Catherinei şi l-aş arunca în celălalt capăt al încăperii.

Puse paginile la locul lor.

— De ce ar trebui Roger să facă asta?

— Pentru că ea, Catherine, îl iubeşte cu adevărat. Ea nu ştie încă; uneori, este nevoie de o adevărată criză de furie pentru ca şi celălalt să te asculte ce spui…

— Şi crezi că ea va răspunde dragostei lui?

— Dacă îl iubeşte îndeajuns, da. El o iubeşte cu siguranţă altfel, n-ar fi atât de nefericit.

Matthew se apropie la câţiva centimetri de Lola.

— El nu i-a mai spus de multă vreme că o iubeşte.

— Poate că… Poate că ar trebui.

Cum ar fi putut să nu se identifice cu personajele acestei piese? De fapt, prin intermediul lui Roger şi al Catherinei, vorbeau despre propria lor experienţă…

— Poate că el se îndoieşte de sentimentele Catherinei, şi ezită să-i spună că o iubeşte pentru că ultima dată când a făc**ut-**o ea a fugit?

O ţinea de umeri, cu privirea aţintită în ochii ei. Lola răspunse:

— Acum, nu mai are nicio şansă **s-**o piardă. De fapt, ei i-ar plăcea să-l audă din nou mărturisi**ndu-**i dragostea lui.

— Şi dacă ar avea şi el nevoie să asculte asemenea cuvinte?

— Ei bine, eu… în sfârşit… ea i le-ar spune! Voia să facă asta de multă vreme.

Lola îşi puse palmele pe pieptul celui pe care-l iubea şi-i simţi bătăile accelerate ale inimii.

— Când o va face?

— Curând, dar nu-mi amintesc în clipa asta.

Îşi înclină capul şi o sărută delicat pe buze. Lola se înfioră de plăcere. Îşi sprijini capul pe umărul lui Matthew. Rămaseră îndelung astfel, **într-**o perfectă armonie de sentimente. Minute, ore? Ce mai conta?

Cu mâinile tremurând, Matthew mângâie chipul atât de frumos al Lolei, pe care o iubea din tot sufletul.

— Matthew?

— Mmm?

— Te iubesc atât de mult încât sufăr.

— Oh, Lola! Şi eu te iubesc. De altfel, în fiecare noapte îţi strigam numele, şi-ţi spuneam că te iubesc cum niciun bărbat n-a iubit vreodată o femeie. Că voiam să fii a

mea pentru totdeauna.

El o îndepărtă uşor, zâmbind.

— Acum... Te previn, dacă nu ieşim imediat de aici, încui uşa cu cheia şi...

— Să mergem la Porterie!

— O.K! Gladys este încă la bucătărie?

— Face atâtea prăjituri cât pentru o armată întreagă!

— Se spune că zahărul dă energie, aşa cum vom avea nevoie curând. Când trecem prin bucătărie, fură tot ce poţi!

Încă mai râdeau când pătrunseră pe teritoriul plin de arome al lui Gladys şi-şi luară pe săturate brioşe şi ecleruri, sub privirile uluite ale lui Bruce şi Gladys.

— Este grozav să-i vedem atât de fericiţi. Vom avea un Crăciun vesel, un Crăciun foarte vesel.

*

*[1]

După îmbrăţişări de neuitat, pline de înflăcărare, Lola se întreba ce-ar mai însemna viaţa ei fără el. Cum va suporta absenţa de nouă luni care se pregătea? De ce se temuse de la început, se întâmplase: îl iubea cu pasiune şi acum trebuia să aleagă între această dragoste şi trapez.

— Bună dimineaţa, dragostea mea. Cât este ceasul?

— Este ora opt.

— Doar trei ore de somn... În ritmul ăsta, voi îmbătrâni înainte de vreme! Ştii, de îndată ce vom lua micul dejun, va trebui să ne grăbim să terminăm pregătirile de Crăciun, să facem ultimele cumpărături, să împachetăm cadourile. Şi după aceea, să mergem să-i aşteptăm pe copii la aeroport.

— Ar fi mai bine să te duci singur.

— Nu. Nu astăzi. Vreau să fii cu mine. Vreau să se obişnuiască să te vadă împreună cu mine.

Cuvintele acestea o convinseră. Poate că avea dreptate, poate că destinul ei era acesta, să-i aparţină lui Matthew, să-şi împartă viaţa cu el, să-l iubească, pe el şi

---

1

pe copiii lui.

După-amiază mai târziu Lola se afla împreună cu Matthew în holul aeroportului. Fără să-şi dea seama, îşi crispase mâinile pe braţul lui. El se întoarse surprins spre ea.

— Eşti emoţionată?

— Îngrozitor.

— Dar îi cunoşti. Ei te adoră.

— Nu exagera.

Dacă între ea, Rusty şi Jenny contactul se stabilise imediat, nu acelaşi lucru se întâmplase cu Julie, care i se păruse ostilă. În plus, prezenţa ei aici era ca un angajament, un angajament pe care nu era sigură că şi-l va putea lua, oricât de mare ar fi fost dragostea ei pentru Matthew.

— De data asta, este altfel.

— Înţeleg. Te temi de ceea ce vor crede! Dar nu-ţi face griji, Lola… Totul va fi bine.

Cu toate aceste asigurări, când îi văzu pe copii venind şi mai ales pe Julie, el se gândi că partida nu era câştigată încă.

După ce recuperară toate bagajele, Matthew le propuse tuturor să meargă să mănânce.

— Ce-aţi zice de o pizza înainte să ajungem acasă?

— Pizza? Dar tu deteşti asta, remarcă Julie. Întotdeauna ne-ai spus că este ceva ce nu poate fi mâncat!

— Acum îmi place.

Rusty se grăbi să intervină.

— Taci până nu se răzgândeşte şi ne duce **într-**un restaurant imposibil cu faţă de masă albă, trei pahare şi patru chelneri.

Devorară pur şi simplu două pizza enorme, cu o poftă de care nu **s-**ar fi crezut în stare. Copiii povestiră cu fantezie miile de detalii din viaţa lor, vorbiră despre Shelly şi despre soţul ei, despre câinele lor, despre piscină, despre şcoală. Râsetele izbucneau **într-**o veselie generală. De fapt, nu generală. Julie privea îmbufnată buna

înţelegere evidentă dintre tatăl său şi prea frumoasa lui vecină. De la moartea mamei sale, fata le privea cu suspiciune pe toate femeile care încercau să se apropie de tatăl ei. Şi totuşi, Matthew nu putea trăi doar din amintiri. Dar Julie era încă prea tânără ca să înţeleagă şi să accepte.

Câteva minute mai târziu, îşi aduseră bagajele în holul de la intrare.

— Tată, este formidabil! Toate aceste lumini şi… Oh! Doi brazi! Super!

— Anul acesta va fi un Crăciun adevărat, tată.

— Da, Jenny, un Crăciun adevărat.

— Oh, mulţumesc, tată!

Matthew îşi trecu un braţ după umerii Lolei.

— Ei ar trebui să-i mulţumiţi, copii. Eu n-am făcut decât să mă supun ordinelor ei.

Rusty şi Jenny săriră **s-**o îmbrăţişeze pe Lola în timp ce Julie îi mulţumi vag şi după ce-şi luă valiza urcă în camera ei. Lola, îi aruncă lui Matthew o privire şi-l văzu stânjenit.

— Toate astea sunt noi pentru ea, Matthew. Las-o să se obişnuiască, îi trebuie timp.

— Poate că ai dreptate. Bine, am să urc bagajele.

Întristată totuşi, Lola se duse în bucătărie să aducă prăjituri şi o carafă cu suc de portocale. Veni cu toate în salonaş. După ce mutase de vreo trei ori cutiile cu podoabe de pom de la locul lor, oftă conştientă că locul ei nu era aici, în seara sosirii copiilor. Îşi luă geanta şi se îndrepta spre uşă când Matthew o surprinse.

— Unde pleci? întrebă el brusc făcâ**nd-**o să se întoarcă spre el.

— Acasă la mine.

— De ce?

— Nu mai am nimic de făcut aici; Bruce şi Gladys ţin bine în mână situaţia.

— Vreau să rămâi. Am nevoie de tine, Lola.

— Ah, da… De aceea scotoceşte Jenny prin bagaje căutând fotografiile pe care vrea să ţi le arate şi Rusty îşi

acordează chitara ca să-ţi cânte o colindă?

El îi ridică uşor bărbia şi o sărută scurt pe buze.

— Lola?

— Matthew, nu este momentul.

— Îţi faci probleme din cauza lui Julie. O să aranjez imediat asta. Îmi ador copiii, Lola, dar n-am să-i las să-mi dicteze cum să mă port.

— Julie mă vede ca pe o ameninţare. Ia gândeşte-te, este plecată de atâta vreme şi, când vine, îl găseşte pe tatăl său lângă o femeie pe care abia de o cunoaşte. Are nevoie de timp să se obişnuiască.

— Ceea ce are nevoie, este o discuţie serioasă cu bătrânul ei tată. O cunosc bine, dacă nu pun la punct lucrurile acum, acestea se vor complica. Ce-o să faci mâine sau poimâine dacă va continua să fie bosumflată? Vei refuza să mergi la cina de Crăciun la Annabel? Şi la celelalte mese? Tu cu Gladys şi cu mama ta v-aţi străduit atâta ca să pregătiţi totul; acum o să le suni ca să le spui că totul **s-**a anulat?

— Dar, Matthew, fiica ta este foarte tulburată.

— Este datoria noastră **s-**o liniştim şi nu vom reuşi niciodată dacă vei fugi mereu.

— Tată, Gladys caută o…

Julie intrase alergând în bucătărie şi se opri brusc văzâ**nd-**o pe Lola în braţele tatălui său. Privirile li se întâlniră.

— Îmi pare rău, credeam că ea a plecat de mult.

— O clipă, fetiţo, vreau să-ţi spun două vorbe.

Era timpul să intervină, altfel situaţia devenea rapid insuportabilă.

— Lola, te rog să ne laşi un pic singuri, pe Julie şi pe mine.

După plecarea tinerei femei, fata ridică ochii spre tatăl său.

— Eşti supărat pe mine?

— Nu, draga mea, nu sunt supărat pe tine, dar sunt dezamăgit.

— Nu-mi pasă! Ce caută ea aici, la noi? Nu poate să se ducă acasă şi să ne lase-n pace?

— Atitudinea ta este inacceptabilă, Julie. Vino încoace.

O aşeză pe fiica lui pe un scaun şi el se aşeză în faţa ei.

— Prezenţa Lolei nu schimbă cu nimic sentimentele pe care le am pentru voi. Vă iubesc enorm pe toţi trei, sunteţi lumina vieţii mele. Tu trebuie să înţelegi asta, draga mea.

— Ştiu, tată, şi eu te iubesc.

— N-ai întrebat de ce se află Lola aici? Ei bine, pentru că o iubesc! O vreau alături de mine. Ea nu este nici mai mult nici mai puţin importantă decât unul dintre voi.

— Dar, atunci, mama? N-o mai iubeşti?

— O voi iubi întotdeauna, draga mea. Dar ea ne-a părăsit de trei ani. Pierderea ei a lăsat un gol imens în viaţa mea. Uneori mă simt foarte singur.

Surprinsă, ea ridică ochii spre el. Nu se gândise niciodată că tatăl ei ar fi putut să se simtă singur.

— Dar de când am întâlnit-o pe Lola, viaţa mea **s**-a schimbat. Şi vreau să-ţi spun, Julie, că este bine, este minunat să zâmbeşti, să râzi şi să fii fericit.

— Eu vreau să fii fericit, tată, dar Lola nu este mama mea.

— Nicio clipă n-a fost vorba despre asta. De fapt, sunt gata să pariez că dacă i-ai da o şansă cât de mică, ar putea să-ţi fie o bună prietenă. Vezi… ea m-a făcut să-mi placă pizza!

Julie zâmbi.

— De ce nu? Pare simpatică, râde tot timpul.

Ceea ce urma să-i spună era destul de delicat dar trebuia ca lucrurile să fie limpezi.

— Fie că vei vrea sau nu, eu voi continua **s**-o văd pe Lola. Vreau să înţelegi bine asta. Este hotărârea ta dacă-ţi place sau nu. Nu-ţi cer **s**-o iubeşti, dar nu vreau să te văd

nepoliticoasă sau îmbufnată, de acord? Bun, te iubesc şi sper că împreună vom reuşi… înainte **s-**o judeci, mai aşteaptă puţin.

— Voi încerca, tată.

El se ridică şi o mângâie pe păr.

— Să mergem, altfel vor împodobi bradul fără noi.

— Mă bucur că anul acesta am brazi adevăraţi…

— Lolei trebuie să-i mulţumeşti. Fără ea, **s-**ar fi putut întâmpla să n-avem deloc.

— Chiar am fost nepoliticoasă cu ea?

— Chiar aşa.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie să mi-o spui mie.

Julie se îndreptă încet spre cutia cu podoabe de pom aflată în salonaş pe care Lola, între timp, o desfăcuse. Fata scoase din ea un con de brad aurit şi i-l întinse Lolei. Era un gest neînsemnat, dar era ca o ofertă de pace şi încordarea dintre ele se risipi repede.

Era aproape miezul nopţii când Matthew se urcă pe scară să pună podoaba finală din vârf. Un clovn. Un clovn de porţelan.

— Nici nu-ţi imaginezi prin câte magazine am scotocit până să-l găsesc.

Lacrimi de bucurie umeziră ochii Lolei astfel că Matthew se grăbi **s-**o cuprindă în braţe. Cu un gest al mâinii, le făcu semn celorlalţi să vină, şi curând Jenny, Rusty, Julie, Gladys, Bruce, Matthew şi Lola se aflară împreună în jurul bradului măreţ pentru a-şi ura Crăciun fericit.

„O seară ca aceasta nu se uită”, se gândi Matthew, după cum nici următoarele zile, cina de la Annabel şi prânzul de Crăciun acasă, cu toată familia Lolei.

Se gândea din ce în ce mai mult la Lola, la locul pe care-l ocupa în viaţa lui, la rolul pe care voia să i-l ofere în familia lui. Ar fi trebuit **s-**o ceară în căsătorie, în seara aceea, după plecarea musafirilor. Dar fusese readus brutal la realitate când domnul Ross i se adresase lui Jenny.

— Nu te culca prea târziu, fetiţo, vreau să te văd în formă mâine dimineaţă.

Bătrânul îi întinsese mâna zâmbind.

— Dacă Jenny se dovedeşte a fi atât de talentată cum spune Gina, am putea să ne vedem amândoi fiicele plecând în turneu peste două luni. Nu ştiu ce va fi cu Jenny, dar locul Lolei este acolo.

Privind pe fereastră înspre Porterie, o ciudată impresie de gol îl făcu să simtă o strângere de inimă. Trebuia **s-**o vadă pe Lola. Imediat.

Alergă ca un nebun până la ea, unde Luke îl întâmpină lătrând.

— Îmi pare rău, bătrâne, dar tu rămâi afară.

În salon, Lola privea flăcările din şemineu, întinsă pe canapea, cu clovnul de porţelan în mână.

— Te aşteptam.

Glasul îi tremura de tristeţe şi în ochi îi străluceau câteva lacrimi.

— Dacă **s-**ar putea să nu se sfârşească niciodată Crăciunul! Oh, Matthew, ia**-**mă în braţe! Am atâta nevoie de tine.

— Sunt aici, dragostea mea, şi te iubesc. Doamne, cât te iubesc.

Dar cuvintele sunt uneori zadarnice şi o îmbrăţişare înflăcărată spunea mai mult decât cel mai lung discurs. O învălui pe Lola cu toată tandreţea de care era în stare. Apoi fiecare părticică a trupului său îi exprimă sentimentele. Degetele lui, buzele, ochii, spuneau fără cuvinte: *Te iubesc*, *Lola*!; trupurile lor dansau asemeni flăcărilor ce luminau încăperea.

Capitolul 11

A doua zi dimineaţă, Matthew şi întreaga lui mică familie se duseră la sala de gimnastică pentru a încuraja primele încercări ale lui Jenny. Lola îi întâmpină cu zâmbetul pe buze.

— Ei, Jenny, eşti în formă?

— Sunt gata.

— Matthew, dacă ai altceva de făcut, nu mai zăbovi, noi o să ne antrenăm vreo oră.

— O să rămânem cu toţii aici, dacă nu te deranjează.

Şi se îndreptară cu toţii spre gradene. Rusty şi Julie se aşezară turceşte, Matthew rămase în picioare, sprijinit de perete.

— Cred că iarna este foarte frig aici.

— Da.

Îşi notă în memorie că va trebui să instaleze rapid încălzire, apoi îşi îndreptă atenţia asupra instrucţiunilor pe care le primea fiica sa.

— Sunt exerciţii pe care ar trebui să le faci în fiecare zi, Jenny. Va fi destul de greu să le integrezi în timpul tău, între orele de dans, lucrul la aparate şi şcoală. Dar sunt indispensabile.

— Ştiu.

— Nu prea vei mai avea timp liber, adăugă Lola, ca şi cum ar fi încercat **s-**o facă pe fetiţă să se răzgândească.

— Tata mi**-**a spus că tu începi la ora patru dimineaţa. Te**-**ai supăra dacă aş veni şi eu odată cu tine, înainte să merg la şcoală? Pe la ora cinci? O să mă culc devreme.

Lola simţea că fetiţa era hotărâtă să facă totul ca să reuşească. Rusty, Julie şi Matthew la fel. Aruncă o privire spre tatăl copiilor. Pentru prima oară, el înţelegea cu adevărat ferma hotărâre a fiicei sale.

— De acord. Hai la treabă!

Matthew le contempla pe cele două acrobate: pe cea mai mare în costumul ei colant negru, cu părul ridicat **într-**un coc, şi pe cea mică, graţioasă în costumul ei verde. Descoperi cu uimire îndemânarea fiicei sale.

În afara acelei uşoare stângăcii obişnuită copiilor, Jenny arăta o siguranţă surprinzătoare.

Cum de fusese atât de orb în privinţa propriului copil? îşi punea această întrebare în timp ce pe chipul lui Jenny se citea încântarea.

Lawrence împreună cu întreg tribul Ross veniră să**-**l salute, apoi Matthew abia avu timp să**-**şi îmbrăţişeze fetiţa

înainte ca aceasta să fie acaparată de fraţii Lolei care o conduseră spre platformă şi-i fixară coarda de siguranţă. Inima lui de tată se strânse când îşi văzu mogâldeaţa căţărată atât de sus.

Tatăl Lolei dădu semnalul şi Jenny se lansă în vid. În clipa aceea, Matthew înţelese că tocmai îşi pierduse fiica! Oh, fireşte, ea făcu vreo câteva greşeli, dar nu exista nicio îndoială în privinţa talentului ei. Siguranţa şi bucuria de care dădea dovadă confirmau acest lucru.

Oricât de incredibil ar fi părut, Jenny, fiica unui „sedentar” avea stofă de mare artistă de circ. Lawrence, Simone şi Gabe Ross nu-şi reveneau din uimire.

Rusty şi Julie îl înconjurară pe tatăl lor şi acesta, cu lacrimi în ochi, o văzu venind pe Lola.

— Mi-ai spus-o. Eram prevenit.

Părea atât de tulburat încât tânăra femeie îl cuprinse în braţe. Matthew oscila între mândrie şi îngrijorare.

Câteva minute mai târziu, văzâ**nd-**o pe Jenny ratând un luping şi căzând în plasa de siguranţă, Lola îl lăsă pe Matthew şi alergă spre tânăra artistă.

Nu numai că i se furase fiica, dar în plus pierdea şi dragostea ei. Simţi cum îl cuprinde un val de tristeţe şi vru să alerge după Lola, dar Lawrence îl opri din elan.

— Nu, Matthew. Dacă o iubeşti, las-o să plece. Poate că Jenny este exact persoana de care are nevoie Lola în acest moment.

— Are dreptate, interveni doamna Ross pu**nându-**i o mână liniştitoare pe braţ. Este destul de mult ceea ce ţi se cere, dar, dacă o iubeşti, ar trebui să găseşti puterea să faci asta pentru ea.

— Am de ales?

— Nu prea. Ea nu va fi niciodată fericită dacă nu reuşeşte să revină în arenă, şi cred că ştii asta.

Şi încă cum! se gândi Matthew privi**ndu-**l pe Dave luând poziţie alături de fratele lui. Discuţiile şi râsetele se opriră brusc. Nu lipsea niciun membru al trupei. Toţi auziseră zvonurile despre Lola, că îşi mai pierduse din

îndemânare şi din siguranţă, că retragerea ei nu era departe.

Cele două acrobate – fiica sa şi femeia pe care o iubea – îşi ocupară locurile pe platformă şi apoi se balansară în gol, mai sus, mereu mai sus. Gabe Ross dădu semnalul şi, preţ de o clipă, Matthew îşi simţi inima-n gât. Amândouă se lansaseră în vid, prinseseră mâinile partenerilor lor şi după câteva secunde insuportabil de lungi reveniră la trapezul de dedesubt. Gata, se sfârşise, le pierduse pe amândouă…

Dacă vreodată crezuse că ar putea **s-**o împartă cu trapezul, bucuria pe care o citi pe chipul ei îi alungă orice speranţă. Era bucuria limpede a celui care reuşise să înfrângă în sfârşit adversitatea, bucuria celui care îşi trăieşte viaţa **într-**o altă lume. A o împiedica să-şi recapete această viaţă ar fi însemnat să-i taie aripile.

Când cele două acrobate aterizară în siguranţă pe platformă, Matthew îşi plecă privirea. Ochii îi erau ciudat de umezi, dar şi Simone îşi ştergea o lacrimă de bucurie pentru Lola; Julie plângea şi ea de mândrie pentru sora ei. Rusty dădu din cap.

— Cine ar fi crezut asta despre Jenny! Şi, ai văz**ut-**o pe Lola, tată?

— Am văz**ut-**o, Rusty.

Deja Jenny alerga spre el şi, când ajunse, îl întrebă la ureche:

— Ei, ce spui, tată, pot să mă antrenez?

— Ai fost formidabilă, Jenny.

O căută din priviri pe Lola.

— …voi vorbi cu Lola.

— Asta înseamnă că eşti de acord?

„Parcă am de ales?” se gândi Matthew.

*

*[2]

Lola era înconjurată de întreaga familie şi de prieteni şi, încetul cu încetul, devenea conştientă de situaţie. În

2

urmă cu doar câteva zile, îşi spusese că locul ei este alături de Matthew, că terminase cu trapezul, şi iată că în sfârşit… ai ei o felicitau, o primeau din nou în lumea lor, în lumea ei.

„Vei reuşi, şi nici măcar nu-ţi vei da seama de asta până când vor răsuna aplauzele”. Cuvintele Annabelei îi reveniră în minte. Prietena ei nu se înşelase. Prea absorbită de performanţele lui Jenny, Lola nu se gândise la propria ei nelinişte. I se păruse lucrul cel mai firesc din lume să se arunce în gol. Se simţise imponderabilă, ca şi cum lanţurile care o legaseră de trecut se rupseseră dintr-odată.

„Am reuşit, am învins, sunt liberă!”

Îi vor trebui câteva săptămâni de antrenament intensiv ca să-şi reintre în formă, va trebui **s-**o urmărească şi pe Jenny îndeaproape, să pregătească toate costumele, şi… Mathew, aici, în faţa ei nu-şi lua ochii de la ea. Era bărbatul pe care-l iubea. Rămase brusc nemişcată, conştientă pentru prima oară de preţul pe care-l avea de plătit pentru succesul ei. Doamne, de ce nu era şi el din lumea lor, un om liber, liber să plece din Jacksonville când circul va porni la drum?

Matthew se îndepărtă de copii şi veni în faţa ei. Ochii îi străluceau de mândrie, de dragoste şi… de tristeţe.

— Bravo!

— Mulţumesc!

— Ai fost minunată, acolo sus…

Îi mângâie obrazul.

— …poate încă un pic ruginită, dar…

— Acum, nu mai este decât o chestiune de timp, dar a fost atât de frumos, Matthew, atât de minunat!

— Se vedea pe faţa ta.

Oh, chipul adoratei lui Lola! Poate că nu va putea niciodată să-i spună cât o iubeşte. La acest gând, o strânse pe Lola foarte puternic în braţe şi-şi reţinu cu greutate lacrimile care-i ardeau ochii.

— Totul va fi bine, Lola. Nu-ţi face griji.

— Mă întreb dacă…

El îi puse un deget pe buze ca **s-**o facă să tacă.

— Ascultă, ai avut destule emoţii de azi-dimineaţă. Ce-ai zice să-i ducem pe copii la Saint Augustin? Am putea să vizităm fortul şi cred că m-aş lăsa ispitit chiar şi de acea oribilă cremă caramel cu sirop de coacăze!

— Asta merită deplasarea! De acord, dacă şi copii vor să mergem.

Câteva ore mai târziu, Lola, aşezată pe canapea, aprecia liniştea relativă din casă. Gladys spăla vasele la bucătărie, se auzea undeva un radio prost reglat emiţând nişte melodii moderne, în altă parte, o voce de adolescentă se răţoia la tatăl său: Julie şi Matthew păreau să fie iarăşi în conflict.

Jenny intră în încăperea unde se afla Lola ca să-i ureze noapte bună.

— Ne întâlnim la ora cinci?

— Mâine nu, încă nu ştiu cum ne vom organiza dar nu fi îngrijorată, voi vorbi astă-seară cu tatăl tău.

— Vii să călăreşti cu noi, mâine?

— Sigur!

— Super! Lola, mă bucur că eşti aici şi că tata te iubeşte atât de mult.

Tânăra femeie îşi simţi ochii umplâ**ndu-**se de lacrimi.

Matthew apăru în prag. Privirea i se plimbă de la Jenny la Lola apoi din nou la Jenny.

— Credeam că te-ai culcat.

— Trebuia să-i spun noapte bună, Lolei.

— Ah, înţeleg.

Îşi îmbrăţişă cu tandreţe fiica.

— Acum şterge-o, altfel vei fi foarte obosită ca să mergem să călărim. Îmi pare rău, Lola, că am întârziat atât dar astă-seară toţi sunt de-a dreptul imposibili.

— A fost o zi grea.

— Pentru toţi.

O luase în braţe şi vru **s-**o sărute când Rusty năvăli în cameră.

— Tată, ştiu ce nu mergea la melodia mea. Aş vrea **s-**o exersez acum.

— Rusty, este aproape ora zece seara. Unii oameni ar vrea să se culce şi alţii şi-ar dori să aibă o discuţie liniştită, fără să le răsune în urechi bateria.

— Pe cine crezi că deranjez? Bruce şi cu Gladys joacă rummy până la miezul nopţii. Julie este absorbită de lectura ei, camera lui Jenny se află în aripa cealaltă, iar voi o să vă duceţi să vă plimbaţi pe ponton.

— Dar cine ţi-a spus că ne vom duce pe ponton?

— Gândeşte-te un pic la ambianţă, tată. Clarul de lună, sunetul îndepărtat al unei melodii… O ambianţă ultraromantică.

Lola zâmbi văzând grimasa lui Matthew.

— Bun, ai exact o jumătate de oră. Nu uita să închizi bine uşile garajului în timp ce exersezi. Haide, întinde-o… Ambianţă ultraromantică… Copiii ăştia, la nici cincisprezece ani…

— Tu aveai exact cu trei ani mai mult când te-ai însurat!

— De partea cui eşti tu? Vino, este mai bine să mergem afară dacă vrem să fim liniştiţi.

Rusty avusese dreptate, luna era splendidă, dar nici Lola nici Mathew n-aveau chef de romantism astă-seară.

— I-am spus lui Jenny că va putea să-şi înceapă antrenamentul. La ce trebuie să mă aştept, Lola?

— Nu va fi uşor.

— Ştiu; am impresia că astăzi am pierdut totul. Dar se vede treaba că n-am de ales.

Lola suspină, nefericită la gândul că-l făcea să sufere.

— Va continua dansul şi gimnastica timp ce cel puţin un an şi vara viitoare va intra în spectacol şi se va antrena.

— Cel puţin, voi putea **s-**o mai am lângă mine un pic. Dar cât timp, Lola? Cât timp până când va trebui să-i fac bagajele?

— Ai văzut de ce este în stare.

— Asta nu răspunde la întrebarea mea.

— Totul va depinde de progresele pe care le va face. Poate un an şi jumătate, poate doi.

Matthew se înfioră. Doi ani. Jenny va avea în cel mai bun caz doisprezece ani când va pleca să străbată ţara. Se îndepărtă de Lola şi contemplă întinderea de apă pe care scânteia o rază de lună.

— Cine se va ocupa de ea, Lola? Şi şcoala? Ce se va întâmpla când, adolecentă fiind, se va îndrăgosti pentru prima oară? Cine va fi lângă ea **s-**o consoleze? Să-i şteargă lacrimile şi **s-**o facă să râdă? Cine o va învăţa regulile vieţii? Am nevoie de răspunsuri, Lola.

— Jenny va fi cu mine sau cu părinţii mei, după cum vei hotărî tu. Părinţii mei sunt nişte oameni formidabili Matthew, o vor iubi aşa cum merită să fie iubită. Mama este o profesoară excelentă. Poate că va merge mai încet decât la şcoală, dar instruirea este o prioritate în familia noastră.

Foarte nefericită văzâ**ndu-**l cât suferă, Lola îl cuprinse în braţe.

— Iar tata este un adevărat zbir când este vorba de ieşit cu băieţii. Cu siguranţă că îi va da acelaşi sfat pe care ni-l dădea nouă.

— Care este acesta?

— Să nu ieşim niciodată cu un „sedentar”.

— Ai fi făcut mai bine să-l asculţi. Am toată încrederea în tine şi în părinţii tăi. Dar tu, ce vei face? Ce se va întâmpla cu clovnul Rossi?

— Nu ştiu, totul este atât de complicat. **Într-**un moment îmi doresc să mă reapuc neapărat să lucrez la trapez, pentru ca în clipa următoare să nu suport ideea că te părăsesc, că va trebui să încui **într-**o ladă costumele lui Rossi. Toţi cei pe care-i iubesc sunt aici.

— Să ne căsătorim, Lola, şi să uităm de toate astea.

Vorbea oare serios? Cum să aleagă, cum să renunţe la jumătate din fiinţa ei?

— Matthew, să nu luăm decizii importante astă-seară. Vino. Sărută-mă, iubeşte-mă.

Casă, refugiul lor. Porterie le adăpostea dragostea de la sosirea copiilor. Se întoarseră în casă fără să vorbească. Astă-seară, fără râsete, fără jocuri. Fără foc… Neliniştea îi paraliza şi când Matthew o trase pe Lola spre el ca să-i desfacă rochia şi **s-**o iubească iar, degetele îi tremurau.

Când Matthew îşi plecă privirea spre adorabila lui iubită, observă lacrimile care i se prelingeau pe obraji. Cu vârful buzelor, i le şterse şi o strânse pe Lola în braţe, multă vreme încă după ce ea adormi.

„Dacă o iubeşti, las-o să plece!”

Capitolul 12

Lola se trezi liniştită. Cu nasul în pernă, adulmecă parfumul lui Matthew şi întinse mâna să-l mângâie.

Plecase!

Îşi simţea capul în flăcări şi încerca să-şi alunge amintirile, dar îi revenea mereu în minte mândria şi tristeţea de pe chipul lui Matthew când coborâse de pe trapez, îşi aminti apoi aluzia pe care i-o făcuse despre căsătorie şi în sfârşit modul dezlănţuit în care făcuseră dragoste, ca şi cum ar fi vrut să pună un punct final aventurii lor.

Trebuia totuşi să existe un mijloc de a împăca felurile lor diferite de viaţă. Dacă ar mai lăsa fiecare din exigenţele lui… Da, dar… ea la ce ar putea renunţa? La ce ar fi putut renunţa Matthew? Cu siguranţă, nu la copii. Oare dragostea lor va fi destul de puternică să înfrunte furtuna care se pregătea?

Se îndreptă cu paşi mari spre grajduri şi fu surprinsă **s-**o găsească aici pe Julie.

— Eşti foarte matinală.

— De multă vreme nu m-am mai ocupat de Cantate. Şi apoi, tata este **într-**o dispoziţie în dimineaţa aceasta, încât am preferat să plec.

— Ah?

— Detest să-l văd aşa. Ai zice că este gata să muşte la cea mai mică prostie.

— Fiecare cu caracterul lui! Ai făcut bine că ai ieşit.

Este mai bine să aştepţi să se îndepărteze furtuna.

Julie bătu din picior, ochii ei aruncând fulgere.

— Nu-mi vorbi despre tatăl meu, tu nu-l cunoşti! Din cauza ta a devenit atât de imposibil. Şi nu tu trebuie să-mi spui ce am de făcut. Nu eşti mama mea!

— Nu încerc să fiu mama ta.

— Ah, nu? V-am văzut aseară, pe ponton. Ştiu ce încerci să faci, dar n-o să meargă. Tata o iubeşte pe mama şi nu se va recăsători niciodată. Ne are pe noi, Pe Rusty, pe Jenny şi pe mine. Nu mai are nevoie de nimeni! Nici de tine, nici de nimeni!

Continuă, cu vocea întretăiată de suspine:

— Voi fi foarte bucuroasă, în martie, când circul va pleca şi ne vei lăsa în pace.

Lola primi izbucnirea lui Julie ca pe o palmă şi rămase împietrită. După câteva clipe, se apropie şi mângâie calul pe gât.

— Îţi faci probleme pentru ceva ce nu se va întâmpla, Julie.

— Ce vrei să spui?

— N-o să ne căsătorim.

Cât de greu îi era să exprime acest adevăr!

— Gândeşte-te un pic. Ce fel de cuplu am face noi?

— Nu prea grozav, dacă eşti plecată nouă luni pe an.

— Dar ştii, trebuie totuşi să te împaci cu ideea că **într-**o zi va veni o femeie care să-şi împartă viaţa cu tatăl tău.

— Niciodată! Niciodată tata n-ar…

— Niciodată tatăl tău n-ar… ce? o întrerupse Matthew, cu privirea aţintită spre fiica lui, apoi spre Lola. Ei bine?

Julie o imploră din priviri pe Lola să nu-i repete conversaţia lor tatălui său. Cu toată prezenţa de spirit de care era în stare, Lola i se adresă lui Matthew care aştepta un răspuns.

— Julie şi cu mine vorbeam să ne ducem la plajă, spuse ea privi**nd-**o pe fată în ochi. Fiicei tale îi era teamă

că n-o **s-**o laşi să meargă atât de departe. Tocmai voiam să sugerez ca Bruce să ne însoţească. Atâta tot.

— Sigur?

Văzând lacrimile din ochii Juliei şi paloarea de pe chipul Lolei, Matthew bănui că era vorba despre altceva. Dar Lola insistă:

— Asta-i tot!

— Îţi mulţumesc, murmură Julie după plecarea tatălui său.

— N-am să mai fac niciodată asta, Julie. Şi vreau să te gândeşti la ce ţi-am spus.

— Am **s-**o fac, Lola. Îţi promit.

— Tatăl tău are dreptul să fie fericit, ca toată lumea.

Curând, li se alătură Rusty, Jenny şi Matthew.

Lola îl privea pe Matthew pe furiş. Părea încordat şi furios. Cute adânci îi brăzdau fruntea. Fără îndoială că şi hărmălaia făcută de copii contribuia la asta. Aceştia se ciondăneau fără încetare, astfel că tatăl lor fu nevoit să-i ameninţe că-i va încuia în camerele lor. Rusty îl întrebă până la urmă dacă putea să se întoarcă şi tatăl său încuviinţă, spu**nându-**le că el şi cu Lola vor veni mai târziu.

— Să ne aşezăm un pic.

Tonul vocii sale o făcu pe Lola să pălească şi n-avea deloc chef să i se supună. El îşi legă calul apoi veni să-i ia hăţurile.

— Avem de vorbit.

— Despre Jenny şi Julie?

— Despre noi.

Cum să-i spună? Ce cuvinte să găsească pentru a n-o răni când el se simţea sfârşit? Dar n-avea de ales. Se gândise la asta ore întregi.

— Plec la New York.

Lola simţi că i se opreşte inima.

— Pentru cât timp?

— Pentru câteva zile. Mă duc la Shelly şi Jo de Anul Nou.

— Şi copiii?

— Rusty şi Julie vin cu mine. Jenny poate să rămână. Este foarte dornică să înceapă antrenamentele. Gladys se va ocupa de ea, dar cred că poate merge împreună cu tine. Dacă nu te deranjează, bineînţeles.

— Nu… Evident… Spuneai că vrei să vorbim despre noi?

El rămase tăcut o clipă, blestemând ceasul când se întâlniseră pentru ca, mai apoi, să rămână amândoi sfâşiaţi, distruşi o dată în plus.

— Relaţia noastră nu va merge, Lola.

— Nu înţeleg.

Era oare doar o impresie sau cerul pălise şi păsările încetaseră să mai cânte? Totul în jurul Lolei deveni trist.

— **S-**a sfârşit.

— Oh, Matthew! Nu!

— Poţi să păstrezi casa atât cât vei vrea, fie că vei locui aici sau nu. N-ai niciun motiv să te muţi. Iapa ta poate rămâne aici, Bruce se va ocupa de ea. Cât despre Luke, nu cred că i-ar fi prea bine încuiat **într-**o rulotă după aceşti ani de libertate.

Lola era distrusă. Cum era cu putinţă? Ieri abia îi vorbise despre căsătorie, şi iată că acum o anunţa calm că între ei totul se sfârşise. Nu!

— Văd că te-ai gândit cu grijă la toate. Dar eu? Dacă ţi-aş spune că vreau să rămân cu tine?

— Fir-ar să fie! Este tot ce mi-aş dori! Numai că nu pot să te las să faci o alegere nepotrivită firii tale.

— De ce? Te iubesc, Matthew.

— Ştiu, şi te iubesc şi eu. De aceea este totul aşa de greu. Nu vreau să te pierd, dar în acelaşi timp, nu pot să trăiesc cu tine doar trei luni pe an. Nimic nu m-ar face mai fericit decât să fiu cu tine pentru totdeauna. Dar nu m-aş mai putea privi în ochi dacă te-aş împiedica să porneşti la drum cu circul. Şi să nu încerci să-mi spui că nu ţi-ar lipsi, ţi se citeşte pe faţă. Am văzut când vorbeai cu Jenny, aud în glasul tău de fiecare dată când vorbeşti despre circ.

— Crezi cu adevărat?

— Dacă eşti cinstită cu tine însăţi, vei recunoaşte că este aşa.

O strânse la piept şi rămaseră astfel înlănţuiţi. Amândoi îndrăgostiţi, amândoi răniţi, plângând amândoi o dragoste pierdută.

Ea ştiuse de la bun început că relaţia lor nu va merge. Totuşi, vrusese să spere, împotriva evidenţei, pentru că inima ei refuza ideea de a-l pierde pe Matthew.

— Dumnezeule, nu vreau să trăiesc aşa ceva.

— Crezi că eu vreau?

— Nu ştiu, mi se pare că dacă am încerca, am putea găsi un mijloc.

— Cum? Spune-mi cum! Tu nu poţi să-ţi împarţi viaţa cu mine, după cum nici eu nu pot face parte din viaţa ta. Tot ceea ce putem face este să ne salvăm prietenia pentru binele lui Jenny. Te numesc tutorele ei.

— Nu cred că am să pot, Matthew.

— Ai tot interesul **s-**o faci. N-o voi încredinţa nimănui altcuiva.

— Chiar **s-**a sfârşit? Nu mai este nimic de făcut?

— Mi-ai adus atâta fericire, Lola. N-am să uit niciodată. Modurile noastre de viaţă sunt incompatibile. Mie îmi trebuie o femeie stabilă. Tu trebuie să cauţi un bărbat care va putea porni la drum împreună cu tine. Noi nu ne putem schimba. Este imposibil.

Vrând să se impregneze o ultimă oară cu gustul buzelor ei, o sărută cu sete. Ar fi vrut mult mai mult, dar… se întoarse şi-şi luă calul de căpăstru.

— Eu voi veni aici din când în când, dar voi fi foarte ocupat cu scrisul. Voi face tot ce va fi nevoie pentru Jenny, dacă are nevoie de orice, tatăl tău poate să ia legătura cu mine. Am **s-**o anunţ că antrenamentul începe mâine.

— Mulţumesc.

O mai privi o dată înainte să plece.

— Ai grijă de tine, micule clovn.

— Şi tu.

Se sfârşise. Calul şi călăreţul dispărură după colţul aleii.

Pe la ora unsprezece seara, Matthew văzu uşa biroului deschizâ**ndu-**se şi apăru Julie.

— Ce faci la ora asta târzie, trează?

— Nu reuşesc să adorm. Dar tu de ce stai pe întuneric?

— Pentru că mă ajută să reflectez.

— Pot să intru?

— Bineînţeles.

Aprinse lumina şi văzu expresia tulburată de pe chipul fiicei sale.

— Ce este, Julie?

— Lola.

— Ei bine?

— **S-**a întors acasă abia pe la ora patru după-amiază şi are o mină îngrozitoare, parcă ar fi plâns, iar tu, tu eşti trist de azi-dimineaţă. V-aţi certat?

Îşi luă fiica pe genunchi şi o mângâie uşor pe păr.

— Lola şi cu mine nu mai suntem împreună.

— Din cauza mea?

— Nu, draga mea, nu din cauza ta. Suntem diferiţi, pur şi simplu. Ea este artistă şi trebuie să poată să plece fără să se simtă vinovată că ne lasă acasă. Este mai bine aşa.

— Dar o iubeşti, nu?

— Da.

— Voiai să te căsătoreşti cu ea?

— Da, îmi doream din tot sufletul... Acum du-te în pat, draga mea, altfel n-ai să te poţi scula mâine.

— Tată, te-ai supăra pe mine dacă aş rămâne aici în loc să vin la New York cu tine?

— Fireşte că nu. Dar aş vrea să ştiu ce te-a făcut să te răzgândeşti.

— Rusty şi cu mine am vorbit şi am hotărât să rămânem aici în caz că ar avea cineva nevoie de noi.

— Hotărârea aceasta are vreo legătură cu Lola?

— **Într-**un fel. N-am fost prea drăguţă cu ea azi dimineaţă, şi acum mă simt foarte prost.

— Ar trebui să te duci mâine să vorbeşti cu ea.

— Asta am să fac. Noapte bună, tată. Te iubesc.

— Şi eu, draga mea. Somn uşor.

Ce ironie! Julie o accepta pe Lola în momentul când aceasta îi părăsea.

*

* * *

Lola aruncă o privire circulară prin încăpere, tulburată. Când trecuseră aceste două luni? Venise deja martie şi odată cu el, plecarea. Cea mai mare parte din lucrurile ei era deja în caravană. Peste câteva minute vor veni Bruce, Gladys şi copiii **s-**o conducă la centrul sportiv**. Într-**un anume sens, era bucuroasă că pleacă pentru că era un supliciu să-l ştie pe Matthew atât de aproape.

El îşi respectase cuvântul şi se încuiase în casă în timpul rarelor vizite pe care le făcea la proprietate. Doar munca înverşunată şi vizitele frecvente ale copiilor o împiedicaseră pe Lola să facă o depresie. Dar dacă zilele erau foarte ocupate, nopţile erau interminabile în singurătate. Se răsucea în pat chemând amintirile nopţilor de dragoste cu Matthew.

Cei ce spun că timpul vindecă rănile habar n-au despre ce vorbesc. Timpul nu face decât să amorţească durerea făcâ**nd-**o să devină suportabilă.

Poate că dacă va părăsi această casă şi va trăi în lumea circului, va reuşi să-şi uite durerea. La urma urmei, era viaţa ei, ţelul pe care-l urmărise în ultimii doi ani interminabili.

Sunetul claxonului o trezi din visare. Erau cu toţii aici. Toţi în afară de Matthew care era la New York până în iunie.

Domnea o agitaţie intensă. După ce animalele au fost încuiate în cuştile lor şi remorcile ataşate la tractoare, se făcu o ultimă verificare.

După ce-şi luară adio, sfâşiaţi de durere, Lola se

îndreptă spre rulota ei când o voce familiară o făcu să se întoarcă.

— Lola!

Matthew! mai frumos ca niciodată în paltonul său de caşmir, Matthew era aici, real, în faţa ei.

— Te credeam la New York.

— Aşa este. Am luat avionul azi-dimineaţă, dar afurisitul a întârziat.

Îi mângâie uşor, cu tandreţe obrazul înainte să continue.

— Cred că am încălcat toate regulile de circulaţie venind de la aeroport! Dar voiam să-ţi dau asta înainte să pleci.

— Ce este?

— Vei vedea. Acum trebuie să urci repede în rulotă, altfel vor pleca fără steaua lor.

O cuprinse în braţe **s-**o mai sărute o dată. Un sărut pătimaş care exprima toată dragostea din lume.

Cu ochii în lacrimi, ea urcă pe cele trei trepte ale rulotei. Apoi se lăsă să cadă pe un scaun şi, în timp ce caravana pornea, Lola deschise cutia pe care i-o dăduse Matthew.

Era cel mai frumos cadou pe care i l-ar fi putut face, cea mai frumoasă dovadă de dragoste. Era manuscrisul *Imagini*. Lola nu-şi putu stăpâni lacrimile când citi pe pagina de gardă, dedicaţia pe care Matthew o scrisese cu scrisul lui repezit: *Pentru Lola, care mi-a dăruit totul*!

Capitolul 13

New Orleans, Dallas, San Francisco... Circul *Royal* străbătea în lung şi-n lat America de mai bine de trei luni şi, în noaptea aceasta de iunie, pe drumul spre Oregon, Lola nu-şi găsea somnul.

Mâine! Mâine *el* va fi aici! Un bileţel scris la repezeală şi destul de vag o avertizase. *Ne lipseşti*. *Te iubesc*. *Va trebui să stăm de vorbă*. Această frază o împiedica acum să adoarmă.

Să vorbească? îşi trase peste ea pledul, uşor

înfrigurată. De ce să-şi mai provoace unul altuia suferinţă? Ea acceptase durerea de a-l pierde, ştiind că avea într-adevăr nevoie de stabilitate şi oricum, va trebui să se mute în iarna asta. N-ar mai putea suporta să locuiască atât de aproape de el, să-l vadă ieşind cu cineva, îndrăgosti**ndu-**se, aducând în casă o altă femeie… Nu, niciodată n-ar suporta…

De acum încolo, singurul lucru care-i ţinea legaţi unul de altul era Jenny.

*

* * *

Matthew, aşezat în faţa lui Bruce, îi privea pe copii mâncând micul dejun. Nu le trebuise nicio jumătate de oră să se pregătească. Un record.

— Tată, când plecăm?

— De îndată ce terminaţi de mâncat.

— De ce n-am putea petrece câteva zile la Seatle în loc să ne ducem direct la New York?

— Pentru că am întâlnire cu un editor şi pentru că mătuşa Shell vă aşteaptă.

— Dar ea va înţelege foarte bine dacă vom mai întârzia din moment ce tu te vei căsători cu Lola.

O tăcere apăsătoare se lăsă dintr-odată în bucătărie şi cinci perechi de ochi se aţintiră spre Matthew.

— De unde ţi-a venit o asemenea idee?

— Ascultă, tată, eu am paisprezece ani! O femeie simte astfel de lucruri. Şi apoi, tu ai fost cel care mi-a spus că ai vrea să te căsătoreşti cu ea.

— Nu-i chiar atât de simplu.

„O femeie simte astfel de lucruri!” Ce era mai nostim, era că avea dreptate. Exact asta urma să-i propună el Lolei: căsătoria. Numai să dea Dumnezeu ca ea să-l asculte.

O oră mai târziu, la aeroport, Matthew o îmbrăţişă pe Gladys şi-i strânse afectuos mâna lui Bruce.

— Profitaţi de absenţa noastră şi luaţi-vă şi voi o vacanţă.

— Contează pe noi, băiete! Îţi urăm să ai noroc cu micuţa noastră Lola. Sper din toată inima să reuşiţi.

— Şi eu sper!

Aceasta ar pune capăt oribilei singurătăţi care-l măcina de cinci luni încoace. Altfel, altfel… mai bine să nu se gândească.

Julie părea uşor îngrijorată.

— Tată, oare Lola n-o să se supere dacă venim şi eu cu Rusty?

— Nu, draga mea, ştii bine ce mult mă iubeşte.

Lola rămăsese foarte ataşată de copii, drept dovadă nenumăratele ilustrate pe care le trimisese la fiecare etapă.

Singurul semn de întrebare erau sentimentele ei pentru el, şi gândul că ar fi putut **s-**o piardă îl aducea în pragul disperării. îi lipsea. îi lipsea îngrozitor de mult**. Într-**atât încât, oricare ar fi fost obstacolele ce le-ar fi stat în cale, era sigur că vor reuşi să găsească o soluţie. Asta doar dacă ea îi va ierta teribila greşeală, aceea de a fi crezut că nu există alternativă atunci când o expediase la trapezul ei.

Lola îl iubea. Văzuse asta în ochii ei atunci, pe treptele rulotei, o simţise în ultimul lor sărut, dar toate astea se întâmplaseră în martie. În urmă cu trei luni. Şi dacă n-avea nicio dovadă să creadă că ea era la fel de nefericită ca şi el, Lola ar fi putut foarte bine să-l trimită la plimbare.

*

* * *

Circul se instală la Seatle pentru două săptămâni. Peste tot domnea o intensă activitate. Lola, în picioare în rulota ei, trecea în revistă costumele când se auzi o bătaie în uşă.

„Dumnezeule, Matthew!” Cu inima bătâ**ndu-**i nebuneşte, se repezi să deschidă uşa şi constată că nu era decât fratele său.

— Ah, bună ziua Dave.

El râse de dezamăgirea pe care o citise pe chipul surorii sale.

— Bună şi ţie.

— Scuză-mă, astăzi sunt cam încordată.

— Astăzi? Spune-mi mai degrabă că eşti aşa de când ai primit scrisorica aceea! Ce-o să faci dacă o să-ţi ceară **s**-o luaţi de la capăt?

— De ce ar face-o? Problema rămâne aceeaşi. **S**-a sfârşit, Dave.

— Nu cred aşa ceva nicio clipă. V-am văzut pe amândoi înainte să vă despărţiţi. N-am mai întâlnit niciodată două fiinţe atât de îndrăgostite. Te iubeşte, îl iubeşti. Care-i problema?

— În unele cazuri, toată dragostea din lume nu ajunge.

— Cum poţi să ştii fără să fi încercat? Eu nu înţeleg. Am douăzeci şi opt de ani, aştept ziua în care o voi întâlni pe femeia vieţii mele şi te asigur că dacă o voi găsi, n-o să-mi pese dacă este o „sedentară” sau nu. Aş mişca din loc cerul şi pământul pentru ca lucrurile să meargă, pentru că tot ce contează sunt sentimentele, Lola.

Cu un gest, arătă interiorul rulotei.

— Toate acestea sunt provizorii. N-o să rămânem toată viaţa pe scenă, şi nu se poate spune că un trapez îţi ţine de cald în pat.

— Şi ce-ai face dacă vei găsi o femeie cu trei copii şi o casă stabilă? O **s**-o târăşti pe drumuri sau o să-i spui: „La revedere, dragă. Copii, să fiţi cuminţi”. Şi aţi trăi fiecare în altă parte. În caz că nu ştii, nu acesta este scopul căsătoriei.

— *Trebuie* să existe o soluţie. Poate că încă nu v-aţi gândit?

— Ne-am gândit la toate. Las-o baltă.

— Nu-mi place să insist, dar nu suport să te văd atât de nefericită.

— Hei, voi doi, veniţi încoace! N-o să terminăm niciodată cu instalatul dacă vă pierdeţi timpul trăncănind.

Lola şi Dave o urmară pe cumnata lor venită să-i cheme la ordine.

Cuvintele lui Dave îi rămăseseră în minte. îi răsunau în urechi în timp ce aranja costumele, o urmăreau când îşi pregătea inelele.

Şi dacă el avea dreptate? Dacă Matthew venea cu gândul **s-**o ia de la capăt? Dar cum să facă asta când mai avea încă şase luni de spectacole în faţa ei?

Tocmai verifica tensiunea corzilor când simţi o privire aţintită asupra ei. Acolo! Matthew! Doamne, cât era de frumos! Lola îşi simţi inima tresărind. Voia, în acelaşi timp, să alerge spre el şi să fugă de el. îi spusese o dată că este curajoasă, acum era momentul **s-**o dovedească. Cu ochii aţintiţi spre el, traversă încet spaţiul care-i despărţea şi se opri la doi paşi de el.

— Bună.

— Bună.

— Unde este Jenny?

— Este cu Lawrence.

Emoţia lui Matthew fu copleşitoare când văzu o lacrimă prelingâ**ndu-**se pe obrazul Lolei. O cuprinse cu delicateţe în braţe, şi o sărută tandru pe buze.

— Mi-ai lipsit, Lola. Mai mult decât îţi pot spune în cuvinte.

— Şi tu mi-ai lipsit.

Ea ridică privirea şi adăugă cu o voce ezitantă:

— Fără îndoială, vom avea nevoie de timp ca să depăşim…

— Trebuie să mai vorbim.

— Ultima oară când ai vrut să vorbeşti, nu mi-a plăcut ce ai avut de spus.

— Oh, Lola! M-am înşelat. Am plătit-o scump, crede-mă; dar, pe vremea aceea, am crezut că este singura soluţie.

— Nu, aveai dreptate.

— Chiar crezi? Atunci explică-mi de ce mi se pare viaţa îngrozitoare fără tine. De ce în fiecare zi mă

urmăreşte imaginea micului clovn care vine în biroul meu râzând cu gura până la urechi, scoţând trandafiri de hârtie din buzunarele pantalonilor uriaşi.

Şterse o lacrimă de pe obrazul Lolei înainte să continue:

— Şi de ce rămâi singură, îngândurată în rulota ta de îndată ce prezenţa ta nu mai este indispensabilă. Ei, da, ştiu şi asta. Nu uita că eu şi Lawrence suntem buni prieteni!

Doamne, dragostea lui nu dispăruse! Era aici, caldă, vie, nemuritoare.

— De acord, putem să stăm de vorbă. Cât timp ai de gând să rămâi aici?

— Poate vom pleca mâine. Depinde.

— De ce?

— De noi, de tine şi de mine.

— Ce vrei să spui prin „noi”?

— Noi: Rusty, Julie şi eu.

— Sunt şi copiii aici? De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că voiam să te am numai pentru mine câteva minute! Ascultă, eu şi cu Lawrence îi ducem pe copii la restaurantul panoramic, astă-seară. De ce n-ai veni şi tu cu noi şi apoi putem să discutăm.

Ea oftă. Cum să reziste dorinţei de a fi singură cu el?

— De acord. La ce oră aţi stabilit să plecaţi?

Chiar dacă ar fi vrut, Lola n-ar fi putut să scape. Copiii nu se mai desprindeau de ea. Era în rulota ei şi se îmbrăca sub privirile vigilente ale lui Jenny şi Juliei.

— Tata o să adore rochia asta!

Rochia pe care şi-o alesese Lola era totuşi foarte simplă, cu flori imprimate pe bumbac alb, dar fetele aveau dreptate, îi venea de minune.

— Dacă nici asta nu-l bine dispune, atunci ne pierdem vremea!

Dar efectul asupra lui Matthew nu fu cel scontat. Îşi plimbă privirea peste silueta ei, peste părul în cascadă, peste şoldurile suple ce se ondulau în mers, peste sânii pe

care-i plăcea să-i mângâie, şi-l cuprinse o dorinţă arzătoare.

— Nu-mi uşurezi situaţia, Lola.

— Ar trebui?

— Ai noroc că sunt copiii cu tine! Bun, acum să mergem, Lawrence şi Rusty ne aşteaptă. Grăbiţi-vă.

Dineul în restaurantul cu vedere panoramică fu un succes. Acesta se învârtea încet în jurul axei sale astfel că toţi mesenii se bucurau în fiecare clipă de o priveliişte diferită. Luminile oraşului străluceau sub ei. Ambianţa era veselă, copiii volubili. Doar Matthew părea mai retras, cu privirea aţintită asupra Lolei. O privire caldă, intensă, promiţătoare, care o făcea să se simtă stingherită, chiar dacă între ei exista o distanţă.

După ce „petrecerea” se sfârşi, Lawrence îi conduse pe toţi spre circ.

— Cu siguranţă că voi doi aveţi planuri pentru astă-seară, zise Lawrence. Noapte bună, copii.

Lola simţi că i se înmoaie genunchii când rămase singură cu Matthew. Era nebunie curată, ar face mai bine să fugă şi totuşi, iată, mergea alături de el spre rulota ei.

— Vrei o cafea?

Trebuia să pună puţin spaţiu între ei, sub orice formă. Îşi făcu de lucru cu câteva costume tărcate, dar el o prinse de încheietura mâinii şi o răsuci.

— Nu vreau cafea.

— Atunci ce?

— Ceea ce ne dorim amândoi de la bun început.

Întinse mâna şi-i mângâie gâtul, chiar deasupra decolteului.

— Să mă înalţ în al nouălea cer de plăceri împreună cu tine.

— Şi mâine, şi poimâine ce-o să fie, Matthew? Viitorul nostru nu este prea roz.

— O să vorbim despre asta mai târziu. Fiecare lucru la timpul lui.

Cum el părea să nu aibă chef de discuţii, şi cum, în

fond, şi ea dorea să-i aparţină, Lola îşi alungă din minte toate obiecţiile şi se lăsă cu voluptate în braţele lui Matthew.

Când, după o vreme, el vru să se desprindă, ea îl ţinu strâns în braţe.

— Nu te mişca. Îmi place să-ţi simt corpul lângă al meu. Aş vrea să fie mereu aşa.

— Atunci, să ne căsătorim, aici, în Seatle.

— Ce spui?

— Te iubesc şi te cer în căsătorie. Înnebunesc fără tine.

— Dar asta voiai…

— Nu, nu asta voiam.

— Dar, Matthew, căsătoria nu va schimba cu nimic situaţia.

Deşi prevăzuse oarecum răspunsul ei, ezitarea tinerei femei îl răni pe Matthew.

— Lola, mă iubeşti cu adevărat?

— **Într-**atât încât aş muri dacă nu te-aş mai vedea. Dar, uită-te la noi. Ce fel de viaţă de cuplu am avea, tu şi copiii în Florida, eu colindând peste munţi şi văi în cea mai mare parte a timpului.

— Ar fi o minune bazată pe dragoste.

— Asta nu ajunge. Dacă eu aş abandona circul… Nu sunt încă pregătită pentru asta, Matthew…

— Nici nu se pune problema, draga mea. N-am nicio intenţie să te fac să abandonezi ceea ce iubeşti atât de mult. Dar există o maşinărie pe care tu o ştii poate, care se cheamă avion. Norocul este că poţi, cu această maşinărie, să te duci din**tr-**un colţ în altul al ţării doar în câteva ore. Şi nu uita de cele trei luni pe care le poţi petrece acasă împreună cu noi, apoi alte trei luni de vacanţă a copiilor în care putem să fim alături de tine.

— Şi munca ta?

— Eu pot să lucrez oriunde.

— Şi celelalte şase luni? Tot acest timp în care tu şi copiii rămâneţi singuri? Şi toate acele nopţi în care ai

nevoie de o prezenţă alături de tine?

— Tocmai, pentru asta există avionul.

— Ca şi astăzi? Soseşti, cinăm, petrecem o noapte nebună şi gata! Nu-i nevoie să fii căsătorit pentru asta… Iartă-mă. Nu asta am vrut să spun.

— Chiar n-ai vrut?

— Bine. Poate că oricum este ceva decât nimic.

— Tu crezi că povestea noastră se rezumă la asta: la nopţi nebune de pasiune carnală? Recunosc că ne înţelegem bine pe acest plan, dar eu am avut slăbiciunea să cred că ne şi iubim.

— Te iubesc, Matthew.

— Ai un mod ciudat de a o arăta. Tot ceea ce eşti pregătită să înfrunţi, este doar o aventură. De la bun început ai refuzat ideea de a te angaja. Îmi pare rău, dar dacă este vorba doar de o aventură, ai greşit adresa.

— Nu vreau doar o aventură, ştii bine.

— Atunci, căsătoreşte-te cu mine.

— De ce trebuie să ne hotărâm imediat?

— Îţi cer prea mult, nu-i aşa? Relaţia dintre doi oameni evoluează, Lola. Trece de la un stadiu la altul, doar dacă nu cumva unul din parteneri refuză **s-**o continue. Eu sunt gata să fac acest pas, dar este evident că tu nu. Am depăşit etapa în care trebuia să mă fofilez la tine, pe ascuns de copii. Te vreau în viaţa mea, la lumina zilei.

— N-ar fi drept pentru niciunul dintre noi. Nici pentru tine, nici pentru mine, nici pentru copii.

— Pentru tine, nu ştiu, dar copiii şi cu mine, vrem **s-**o vedem pe cea pe care o iubim împărtăşi**ndu-**ne viaţa. Dragostea este făcută din compromisuri. Nimeni nu poate avea totul.

Scoase din buzunarul hainei un plic şi i-l întinse.

— Ce-i asta?

— Tot ceea ce trebuie să ştii despre Jenny. Este carnetul ei de sănătate, o autorizaţie de operaţie în caz de urgenţă. Unele hârtii au nevoie de semnătura ta; după ce le vei citi, le vei putea trimite direct avocatului meu.

Speram să nu fie nevoie să fac asta.

— Pot să ţi le înapoiez mâine, când o aduci pe Jenny.

— O va însoţi Lawrence.

Matthew oftă şi, cu lacrimi în ochi, îi dădu o ultimă lovitură.

— Începând din acest moment te vei adresa direct avocatului meu pentru tot ceea ce o priveşte pe Jenny. N-ai niciun motiv să mă suni acasă.

— N-ai dreptul să-mi vorbeşti aşa. Nu vreau să te pierd, dar am nevoie de timp, Matthew.

— Cât timp? O lună? Şase? Nici eu nu vreau să te pierd. Draga mea, dacă nu poţi spune da acum, de ce să cred că te vei răzgândi mai târziu? Unii se mulţumesc să aibă o asemenea relaţie ani de zile, o relaţie care nu duce nicăieri. Eu nu pot. Încă o dată, m-am înşelat.

— Matthew, nu este drept.

— Trebuie să plec, draga mea. Dacă ai nevoie de mine, voi fi la Lawrence până mâine dimineaţă la ora şapte. Dacă până atunci nu te mai văd, voi şti la ce să mă aştept, vom şti amândoi.

O învălui **într-**o privire plină de tristeţe şi făcu un pas spre uşă.

— La revedere, micule clovn.

După plecarea lui, Lola rămase distrusă, cu ochii aţintiţi spre locul din care el plecase şi abia după un timp lacrimile începură să i se prelingă pe obraji.

*

* * *

Întins pe pat, Matthew pândea toate zgomotele ce veneau de afară, dar niciun semn de la ea, nici toată noaptea, nici dimineaţa. A doua zi dimineaţă se duse la aeroport copleşit de durere.

Capitolul 14

„Oh! Doamne, Nu!”

Când Lola deschise ochii, era aproape ora şapte. Un val de disperare îi cuprinse inima. „Doamne, fie-ţi milă! Fă să nu fie prea târziu!”

La nicio oră după plecarea lui Matthew, înţelesese monstruoasa greşeală pe care tocmai o făcuse. Se îmbrăcase în grabă ca să-l ajungă dar, în ultima clipă, o reţinu gândul la ce vor crede copiii şi Lawrence văzâ**nd-**o apărând în toiul nopţii. De două ori, fusese pe punctul de a pleca şi se întorsese din drum pentru ca până la urmă să se hotărască să-l revadă dimineaţă la ora şase. Şi iată că adormise!

Orbirea o făcuse să respingă fabulosul cadou pe care i-l oferea. Bineînţeles, căsătoria nu va rezolva problemele, cu siguranţă că va crea altele, dar vor fi doi ca să le înfrunte şi să trăiască deplin clipele când vor fi împreună.

Cu inima bătâ**ndu-**i nebuneşte, se repezi la Lawrence, bătu la uşă, nu obţinu niciun răspuns, intră şi crezu că o să leşine văzâ**nd-**o pe Jenny singură. Tânăra acrobată plângea în hohote.

Lola simţi că-i îngheaţă sângele în vene.

— Jenny, ce este? Unde este tatăl tău?

— A plecat! Tata voia să se căsătorească, aici, cu tine! De ce l-ai refuzat? Nu-l mai iubeşti?

— Îl iubesc pe tatăl tău mai mult decât orice pe lume.

— Atunci, de vină este Rusty sau Julie, sau eu?

Lola îngenunche în faţa fetiţei şi o luă în braţe.

— Nu, draga mea, vă iubesc pe toţi nespus. Spune-mi de cât timp a plecat tatăl tău. Trebuie să-i vorbesc neapărat înainte să se urce în avion. Unde este Lawrence, draga mea?

— Aici.

Lawrence ieşise din bucătărie şi observa scena.

— Te duc eu. Cu puţin noroc, ajungem la timp.

Alergară pe o ploaie glacială până la maşină şi porniră.

Traversară în viteză străzile din Seatle; Lawrence era concentrat asupra volanului, Lola era lividă şi încordată, Jenny stătea înghesuită între ei doi.

— O să vă căsătoriţi?

— Dacă mă mai vrea.

— De ce n-ai vrut s-o faci mai înainte?

— Voiam, dar trebuia să mă gândesc bine. Ştii, adulţii sunt uneori foarte complicaţi. Mai este mult?

— Cam vreun sfert de oră. Spune-mi, acum cel puţin eşti sigură de tine?

— N-am fost niciodată atât de sigură.

— O să ne lipseşti.

— De ce? Nu plec nicăieri.

— Nu anul acesta, dar n-am paria pe tine anul viitor.

— Este încă departe?

— Cu trei minute mai puţin decât ultima oară când m-ai întrebat.

Tăcerea deveni apăsătoare; fiecare îşi ţinea răsuflarea ca şi cum asta le-ar fi putut influenţa viteza. Încordarea nu trecu decât la apariţia turnului de control.

— Ai cincisprezece minute la dispoziţie, Lola. Fii atentă şi ia-o pe scara dinspre nord. Eu mă duc să parchez şi mă întorc imediat.

Ea sări din maşina încă în mers, îşi croi drum prin mulţimea de pasageri care aşteptau, se rugă să fi nimerit scara potrivită şi porni în fugă să încerce să-l mai prindă. Pentru prima oară, binecuvântă antrenamentul zilnic care-i permitea să bată acum recordul.

I se păru un timp interminabil cât aşteptă autobuzul care s-o ducă la avion. Cât timp pierdut! mai mult de cinci minute… Şi mai erau doar alte cinci minute ca să-l găsească pe cel pe care-l iubea!

Niciodată în viaţa ei n-o luase înainte când stătuse la o coadă, dar aici, nici nu se gândi să aştepte. Se repezi către stewardesă.

— Am nevoie de ajutor.

Angajatei i se făcu milă de expresia ei răvăşită şi de lacrimile din ochi.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Trebuie neapărat să adresez un mesaj unui pasager de la zborul spre New York. Fără îndoială că este deja la bord. Puteţi să mă ajutaţi?

— Nicio problemă. Am nevoie doar de numele lui.

— Matthew Sullivan. Spuneţi-i… spuneţi-i că aici se află un clovn care vrea neapărat să se căsătorească cu el.

Tânăra stewardesă notă mesajul şi-i zâmbi.

— Vă urez noroc.

— Mulţumesc, voi avea nevoie.

Lola se duse până la zona de îmbarcare. Nu exista nici urmă de Matthew şi de copii. Cu picioarele tremurând, privi prin geam. Avionul începea să ruleze pe pistă ducând spre New York dragostea şi ultima ei speranţă.

Nu voia să înceapă să plângă, nu aici, nu acum, de faţă cu Jenny şi Lawrence, care urmau să apară din**tr-**o clipă în alta. Aruncă o ultimă privire spre avion şi simţi că se prăbuşeşte… Dar… uşa se deschise, se puse o pasarelă şi Matthew, Rusty şi Julie coborâră în fugă. Printre lacrimi, ţintuită pe loc, îi vedea sosind.

Şi, când Matthew o strânse pătimaş la piept, ultimele ore nu mai erau decât o amintire neplăcută.

— Ai aşteptat chiar până în ultima clipă, Lola. Mi-a fost tare teamă.

— N-am făc**ut-**o special. Am vrut de aseară să vin să te văd, dar am renunţat din cauza lui Lawrence şi a copiilor şi până la urmă am adormit cu capul pe masă.

El o privi îndelung, drept în ochi.

— Eşti absolut sigură de tine, Lola?

— Sunt sigură, Matthew.

El simţi cum se uşurează de povara care-l apăsa din ajun.

— Nu va fi neapărat uşor, Lola. Va trebui să facem mult mai multe eforturi decât alţii.

— Ştiu, dar nu-mi mai este teamă. Am înţeles că este important să fim împreună. Oh, Matthew, te iubesc atât de mult încât atunci când am văzut că sunt gata să te pierd…

— Ssst…

El o făcu să tacă în braţele sale.

— N-ai să mă pierzi niciodată.

Îi cuprinse faţa în mâinile ce-i tremurau şi o sărută

îndelung, tandru, posesiv, fericit să simtă acest trup suplu lipit de al său.

— Te iubesc, Lola, mai mult decât crezi. Am fost sincer când ţi-am propus să ne căsătorim aici, în Seatle.

— Noi… avem luni zi liberă!

— Luni? Încă şase zile de aşteptat, ştiam că nu va fi uşor!

— Hei! Tată, va trebui să facem cumpărături!

— De ce, Julie?

— Pentru că bagajele noastre au plecat spre New York!

Râseră cu toţii veseli, apoi el se întoarse spre copii.

— Aşadar, ce-aţi zice dacă luni aţi asista la o nuntă?

*

* * *

Se căsătoriră şase zile mai târziu în faţa familiei şi a tuturor prietenilor, **într-**o veche bisericuţă plină de trandafiri.

Veniseră să-i felicite toţi cei care-i iubeau. Annabel cu cei patru copii, Bruce şi Gladys, Shelly şi Jo. Erau aşezaţi în primele rânduri printre membrii familiei Ross, Lawrence şi alţi prieteni apropiaţi ai circului. Când începu să cânte muzica, toate capetele se întoarseră spre intrarea în biserică să-i vadă sosind, unul dinspre dreapta, celălalt dinspre stânga, luâ**ndu-**se apoi de braţ şi străbătând aleea până la altar unde îi aşteptau Rusty, Julie şi Jenny.

— Eşti minunată, Lola.

— Nici tu nu arăţi rău.

Lola, **într-**o splendidă rochie de mătase, stătea în stânga lui Matthew.

„Matthew şi Lola, vă declar uniţi prin legătura sfântă a căsătoriei. Poţi săruta mireasa”.

El îi atinse uşor obrazul, înclină capul ca să-i atingă buzele şi ea se cuibări în braţele lui, strângâ**ndu-**l cu toată puterea; inimile lor erau pline de bucurie.

Restul zilei trecu extrem de repede, între fotografii, recepţie şi îmbrăţişări, apoi Mathew îşi duse soţia la un

hotel unde avea o rezervare. Lawrence rămase să se ocupe de copii.

— Matthew, este pentru totdeauna, nu-i aşa? murmură Lola privindu-şi inelul de logodnă pe care el i-l pusese pe deget cu câteva zile în urmă precum şi verigheta, simbol al uniunii lor.

— Pentru totdeauna, Lola.

— Te iubesc.

— Şi eu, draga mea.

Şi pentru prima oară după cele trei luni petrecute împreună, Matthew Sullivan şi soţia lui trecură pragul plăcerii.

*

*[3]

Le-ar fi plăcut să poată schimba unele lucruri. Organizarea cam lăsa de dorit. Matthew se mutase în rulota Lolei şi copiii rămaseră fără să se lase prea mult rugaţi în cea a lui Lawrence, deşi tatăl lor ar fi dorit să-i aibă aproape. Pe de altă parte, Lolei i-ar fi plăcut adeseori să-i însoţească atunci când plecau să viziteze împrejurimile oraşului. În unele momente, ar fi dat orice să poată să se abată din drum cu toţii şi să nu fie obligaţi să urmeze caravana. Apoi, privirea îi cădea pe Matthew care lucra la maşina de scris cumpărată la Seatle şi mulţumea Cerului că-l avea atât de aproape.

De două ori, ea şi copiii îl conduseră la aeroport şi urmară acele câteva nopţi solitare în timp ce el trebuia să-şi onoreze întâlnirile newyorkeze.

Până în august, când toată familia a trebuit să ia avionul spre Florida. Începea anul şcolar şi vara lor fermecată se sfârşise.

Lola rămase mult timp cu privirea pierdută spre pistă după decolare, apoi se agăţă de promisiunea lui Matthew că o va regăsi la Chicago peste două săptămâni.

Dar nu s-a putut îndeplini acest plan şi nu era decât începutul unei lungi serii de obstacole ce se înălţau între

---

3

ei.

Piesa pe care o scria Matthew cerea multe călătorii la New York. Copiii se mai îmbolnăveau şi, ca întotdeauna, circul îşi continua imperturbabil drumul. Convorbirile telefonice zilnice prelungite nu reuşeau să umple singurătatea Lolei, singurătate pe care o resimţea mai ales când se ducea la culcare.

Trecură astfel săptămâni, apoi luni. Se apropia sfârşitul lui octombrie şi Lola simţea adânci**ndu-**se distanţa dintre ei într-atât încât i se părea că doar visase vara lor vrăjită.

Lovitura de graţie veni în noiembrie când premiera piesei *Imagini* se întâmplă să cadă în aceeaşi zi cu spectacolul de deschidere din Atlanta.

Târziu în noapte, Lola nu-şi găsea somnul. „Nu poate să meargă aşa. Nu vom reuşi niciodată!”

Matthew mergea îngândurat pe alee. Era îngrijorat de luni de zile, chiar din ziua când îi promisese Lolei că va veni şi nu putuse să-şi ţină promisiunea. După aceea, o serie de alte obstacole îi ţinuseră departe unul de altul.

Când se căsătorise, ştiuse bine la ce să se aştepte, dar nu-şi imaginase niciodată că drumul va fi marcat de atâtea obstacole.

Şi Lola părea descumpănită. Se simţea acest lucru în vocea ei de la telefon şi în intensitatea îmbrăţişărilor din cursul rarelor momente petrecute împreună.

Într-o seară, întorcâ**ndu-**se de la Annabel, el urcă în grabă treptele scării când…

Dumnezeule! Cât era de frumoasă, cu părul luminat de o rază de lună!

— Lola, iubito…

Elanul său fu însă frânt când îi văzu chipul scăldat în lacrimi.

— De ce nu mi-ai spus că soseşti astă-seară, aş fi venit mai devreme acasă!

— Nici eu nu ştiam, înainte să iau avionul. Trebuie să vorbim, Matthew.

— Aşa **s-**ar zice… Te iubesc, Lola. Sunt fericit că te am, dar aş minţi dacă aş pretinde că aceste ultime luni au fost uşoare. Au fost de fapt un adevărat infern.

— Şi pentru mine la fel.

Matthew avu o strângere de inimă.

— Draga mea, ştiam amândoi că nu ne va fi uşor.

— Nu, niciunul dintre noi nu şi-a imaginat că va fi greu **într-**o asemenea măsură, nu ne-am gândit că se vor îmbolnăvi copiii, că repetiţiile mele îmi vor lua atâta timp, că nici măcar nu voi fi cu tine la premieră… Nu poate să dureze, Matthew.

— Lola, nu face asta. Dumnezeule! Nici măcar n-am avut timpul să încercăm!

— Lasă-mă pe mine să vorbesc, vrei? M-am gândit mult, la viaţa mea, la viaţa noastră, la ceea ce este important sau nu.

— Şi?

— Şi… nu mi-am mai reînnoit contractul. Îl aveam în faţă, şi singurul lucru la care puteam să mă gândesc erai tu, copiii, tot ceea ce îmi lipsea teribil.

Lacrimile începură să-i ude obrajii.

— Când mă gândesc că am ratat până şi aniversarea ta!

O undă de uşurare îl străbătu pe Matthew care se repezi **s-**o cuprindă în braţe şi o sărută zgomotos.

— Te iubesc, te iubesc nespus de mult.

— Nu ştiam cum o să primeşti vestea demisiei mele. Te opuneai cu atâta înverşunare ideii ca eu să abandonez circul.

— Acum este altceva, este hotărârea ta.

— Aşadar, eşti de acord?

— Nimic pe lume nu mă poate face mai fericit decât să te am lângă mine.

Vocea îi deveni aspră dintr-odată.

— Mi-ai lipsit în toate nopţile…

— O luă în braţe, o puse pe pat şi începu să-i desfacă hainele cu multă delicateţe.

— Ce-o să faci acum, Lola?

— Voi rămâne lipită de tine cât mai mult timp posibil!

— De acord, dar după aceea? Nu mi te pot imagina inactivă.

— Ralph caută o parteneră la sala de gimnastică. Vom asigura împreună antrenamentul lui Jenny.

— Şi Rossi clovnul?

— Va ieşi iar la lumină din cufărul lui. Şi mă voi ocupa de noua mea familie.

— Pentru asta există Gladys.

— Are şi ea nevoie de timp liber… şi apoi…

De ce dintr-odată îi era atât de greu să vorbească?

— Draga mea, **s-**a întâmplat ceva?

— Îţi aminteşti de seara în care am vorbit despre adopţie?

— Dacă-mi amintesc? Cum să nu!

— Vorbeai serios! Chiar credeai ceea ce spuneai?

Matthew se ridică **într-**un cot şi o privi atent.

— Ce încerci să-mi spui, mai exact?

— Că am putea **s-**o facem. Mi-ar fi plăcut mult să pot face eu un copil, Matthew, dar după accident, nu mai pot.

El o prinse de bărbie şi o sărută cu tandreţe.

— Va fi copilul *nostru*. Al tău şi al meu. Este o idee fantastică, draga mea, fantastică!

O bucurie de nedescris inundă inima Lolei; se ghemui cu voluptate lângă Matthew, care puse pe buzele ei cel mai pătimaş sărut, pecetluind astfel unirea lor eternă

Sfârşit

*

* * *

*

* * *

*

* * *

*

*